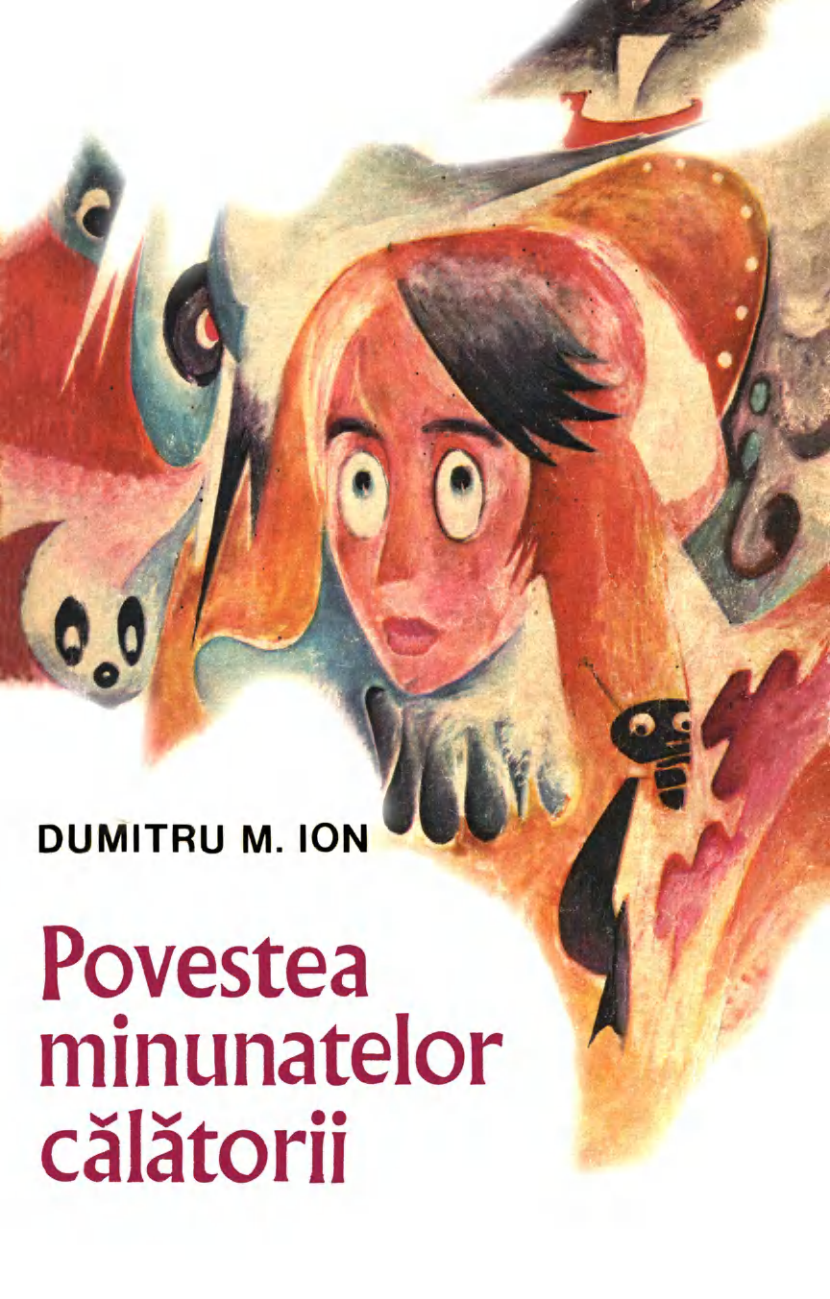

DUMITRU M. ION

Povestea minunatelor călătorii

DUMITRU M. ION

POVESTEA MINUNATELOR CĂLĂTORII

roman

EDITURA ION CREANGĂ
1972

Coperta de
MIHAI SÂNZIANU

Preabunul și iubitul meu prieten,

Ia aceste rînduri drept un îndemn de a ședea alături de mine cîteva ore, spre a-mi fi discipol și învățător totodată.

Eu îți voi dezvălui povestea unei copilării fantaste, prin care am trecut în parte și-n parte am visat-o puternic și egal, numind-o adevăr și fantezie. Așadar, închipuie-ți că stăm pe o pajiște și-n fața noastră e pădurea iubită de pasărea dulce a toamnei și pe lîngă noi trec nestingherite vulpi surîzătoare, iar în aerul liber și cald, încă, urmărim un film (cartea mea chiar un film este) în care poezia, lumina, amintirea copilăriei sînt înfiorate de o blîndă aură de mister. Vom descoperi ființe nepămîntene, vom călători pe o altă planetă, vom crede pentru cîteva clipe într-o mică utopie. Vei vedea că lumea aceea perfectă *e plină, ca orice lume, de umor, tristețe, bucurii, precum și pe pămînt. Tu dă-mi micile și ocrotitoarele tale sfaturi și pilde, fără să te temi de mine. Oricum, te rog să participi cu tot sufletul, pornind de la ideea că un film poate fi văzut nu numai într-o cameră obscură, ci stînd chiar pe pajiștea cucerită de fermecătoarele podoabe ale după-amiezei de*

toamnă despre care-ți vorbeam. Tu ai atîta puternică și fericită fantezie, cel puțin cît mine, și dacă n-am îndrăznit să te numesc, eu știu bine, preabunul meu prieten, că tu nu mă vei părăsi nici o clipă, că această călătorie nu te va fi obosit, chiar dacă anii tăi urcă precum o flacără pură de la șapte la șaptezeci și șapte de ani.

Dumitru M. Ion

E o poveste frumoasă, mult prea frumoasă, de pe vremea cînd noi mergeam în Pădurea Adormită, pădurea încărcată de întîmplări şi miresme. Alergam, ne topeam de plăcere alergînd şi eram prea copii să nu alergăm de ajuns.

Aşa se scuturau peste noi anotimpurile : venea tiptil iarna şi noi ne bucuram numai pentru faptul că dealurile de zahăr rece deveneau dintr-o dată, către primăvară, de zahăr ars. Şi totul se petrecea ca într-o minune, într-o singură dimineaţă cînd noi încă dormeam. Numai dimineaţa aceea ne plăcea, fiindcă vestea că peste pămînt vine în haine noi, pline de miresme, primăvara. Atunci te întrebam :

— Cum e iarna, Mariove ?

— Ca o vulpe mare, mare, cu coadă albă care se tîrăşte furiş peste cer şi pămînt...

— Dar acum ?

— Acum coada ei s-a topit...

Şi coada albă a iernii curgea mai apoi prin pîraie şi văi, cenuşie şi plină de aburi şi de pămînt.

Se făcea linişte multă şi pace odihnitoare prin flori şi doar noi o stricam, strigînd :

— A venit primăvara !

— Bine c-a venit, răspundeam, cu gîndul la

mantia iernii, la ciucurii și mărgelele ei din țurțuri.

— Bucură-te, Sir !...

Alergam către o baltă plină de păsări venite de mult, dintr-o altă lume, de basm. Priveam în apă.

— Ce vezi în apă ?

— Văd un piciorong.

— Unde e piciorongul ? Unde este ?

— Tu ești piciorongul, rîdea Mariove. Nu vezi cît ești de slab ?!

Eu eram slab, slab, dar pe negîndite sosise primăvara ; făcuse, grăbită, un popas și trecuse ; mulți nici nu apucaseră să-i vadă bine florile prinse-n păr. Acum, cîte minuni ne așteptau doar noi știam, fiindcă nu există copil pe lume să nu aștepte minuni. Și venea vara cu un bici lung de căldură și se lipea, fără să ne întrebe, de noi, iar eu săream într-un picior și strigam :

— Eu sînt piciorong !

— Tu ești piciorong și mănînci pești vii ! spunea Mariove.

— Bine. Tu ești însă foarte rea și sperii copiii, rîdeam eu.

Mariove plîngea înciudată și-atunci am aflat că eu nu mai plînsesem de mult, că nu-i bine să plîngi deloc, deloc.

— Cine plînge îi cresc urechile mari ca la elefant !

— Crezi că-i cresc chiar ?

Mariove își atingea ușor urechile și le mîgîia, apoi amîndoi izbucneam într-un rîs clocotitor care se termina tîrziu, tîrziu, cînd cobora peste casă ca o pasăre lină, cîntînd, noaptea.

Tata şi mama plecau deseori la oraş. Rămîneam doar noi amîndoi acasă o zi, două, sau cine ştie, poate mai multe. Aşa se întîmplase şi în seara aceea :

— Mîine cum ne jucăm, hai, spune o dată ? !

— De-a bătrînii, răspundeam eu, gîndindu-mă la altceva.

— Nu vreau, nu vreau, plîngea Mariove, dar într-un tîrziu se convingea că trebuie să ne jucăm şi aşa, să fim o clipă bătrîni, bătrîni şi trişti.

Adormeam tîrziu.

— Trîntorele, trîntorele !...

Intră soarele — pasărea galbenă, neştiută, pe fereastră ! Se aşază ! Îi mai trebuie doar aripi şi poate să zboare sus, peste păduri...

— Trîntore, hai, trîntore !

Mariove mă leagănă, apoi trage de mine. Mă scutur deodată şi o privesc ; are ochii mari, verzi. Părul ei negru e atît de lung ! O să-i cuprindă ochii. Mi-ar părea rău să-i mănînce ochii. Am visat ceva grozav şi nu-mi aduc aminte. Mi-e ciudă.

— Mariove, am visat ceva nemaipomenit !

— Bine c-ai visat... Pornim ?

Urcam o scară în spirală.

— Haide, mai ştii ? Dacă n-am avea casa pusă-n frunze...

— Cine e mortul ?

— Ei ? Îl cunosc. E tata ! A murit... El ştie de ce.

O priveam pe Mariove şi ea se uita la mortul închipuit.

— Parcă vrea apă, nu-i aşa ?

— Nu, nu cred că vrea apă.

Zidurile groase ascundeau în ele tăcere. Mă răcoreau. Aici, la etaj, era numai masa mare, pe care mîncau oamenii cînd veneau la lucru. Scaunele de stejar şedeau ca nişte oameni bătrîni, sprijinite pe lîngă pereţi. Dacă n-ar fi fost mortul acolo m-aş fi aşezat puţin.

— Eu nu am stat niciodată pînă acum la masa asta. Nu mă lăsau. Şi eu plîngeam... Ţi-aminteşti ?

Tăceam ca să fac ceva ; o priveam pe Mariove şi o mîngîiam.

— Acum ce bătrîn eşti ! Tata era, nu-i aşa, mai tînăr decît tine ? Stai şi tu şi nu clipi ca el. Dacă aştepţi pînă număr la zece sau unsprezece sînt nevasta ta. Mergem la ziduri, ne băgăm în nămol să n-auzim cum boceşte mama.

N-am clipit.

— Poţi să mă iei pe sus ? Să mă ţii în braţe ?

— Nu pot.

— Ah, cum scîrţîie scările. Mă întorc să văd dacă nu cumva mortul plînge.

— Dacă plînge ? Îl lăsăm singur tocmai acum ?

— Cred că nu o să aibă ce face şi o să tacă. Hai să-i cîntăm. Dar ce să-i cîntăm ? Eu nu ştiu nimic.

— Cîntăm ? Dar n-o să rîdă ?

— Aş vrea să nu rîdă, te rog !...

— Gata : *Buchi, buchi, rariţa, Mariove-domniţa. Daru, daru, căţălaru...* Cum te cheamă ? Spune, repede ! Repede !

— Mariove. Aşa mă cheamă. N-ai zis aşa ? Lasă-l încolo de mort... Îmi vine să te sărut, lung, să te sărut mult de tot...

— Cum aşa ?

— Hai că nu-mi mai vine să te sărut. Plecăm ? Închide ochii !...

— Mariove, tu de ce porţi fuste ? Cum ai picioarele ? Eu am să cresc lungan, aşa cred.

Mariove o să fie tot lungană. Uf... Cum scîrţîie de rău scările ! Am scăpat de ele. Gata, mergem pe furiş, ca şi cînd ne-ar fi teamă de cineva, lîngă ziduri, unde e nămol. Mariove intră în el.

— Hai, ce cald e ! Ca bivolii ! Ai văzut bivoli vreodată ?

— Nu ! Tu unde ai văzut bivoli ?

— Între ziduri ; avem bivoli mari, cu ochi albaştri, acolo, printre frunze !

Intru uşor în nămol. E cald. Mariove se-afundă pe negîndite. Eu mă apropii de ea. Nu mai are decît capul deasupra.

— Ne coacem în noroi ; ca pîinile...

Rămînem doar cu bărbile sus. Stăm neclintiţi. Nici nu am mai putea să mişcăm mîinile, umerii, pieptul. Vorbim tare. Chiar dacă aş bate în ziduri nu ne-ar auzi nimeni.

— Mariove !

— Da !

Soarele se ridicase ca un petic de foc sus, peste lume şi arunca ţipătul căldurii peste noi. Un abur fermecat de miresme se clătina peste ierburi ; mişcau clopotele sunătorii.

— Mergem în Pădurea Adormită ?

Lăsam în urmă, fără nici o părere de rău, noroiul cald şi alergam, ne împiedicam prin iarba înaltă şi săream pîraiele murmurătoare, iar pădurea era aproape, verde şi mare ca o prăpastie de răcoare, spre care strigam :

— Mariove, te mănîncă şerpii şi balaurii, vine spre tine muma-pădurii !

— Pe tine te va mînca fiindcă nu ai potcoave de aur şi nici aripi, cum au caii din grajdurile împăraţilor. Ne opream pe un mal acoperit cu flori, un covor împovărat de flori, pe care-l striveam, trîntindu-ne, să ne tragem cîteva clipe sufletul.

— Oamenii de ce n-au copite ? Ar alerga mult mai repede şi dacă ar avea copite ar putea fi potcoviţi !

Găseam un muşuroi proaspăt, de cîrtiţă, puneam urechea la pămînt, făceam umbră peste el, aşteptam să vină din adîncuri o voce şi strigam :

— *Laurul-balaurul, laurul-balaurul, scormonind ca taurul !*

— Bine, bine, răspundeam. Care balaur ? întrebam, după o clipă de gîndire.

— Balaurul care se-ascunde de o mie de ani aici.

— L-am auzit. Are nouăzeci şi nouă de limbi de fier şi de oţel şi vine iute ca o maşină prin pămînt şi mănîncă şi oameni şi copii...

— Vezi cît ar fi fost de bine să avem copite şi să putem fugi iute de tot, aşa cum nimeni nu poate fugi de iute ?

— Hai, Mariove, ne-am odihnit de-ajuns.

Soarele crescuse mai mare. Am vrut să privim în soare.

— Vreau să văd ce se ascunde în soare. Ce e în soare ?

— Tu cam ce crezi că e ?

— În soare sînt mii de boabe de struguri roşii.

— A, nu-s boabe de struguri !

— Dar tu ce vezi ?

— Eu văd un porumbel alb care zboară.

— Un porumbel în soare ? Tu minți.

— Dar tu ai văzut cu adevărat boabe de struguri ?

— Da, sigur, dar acum nu mai văd nici una.

— Vezi ?! Și pe mine de ce m-ai făcut mincinos ?

— Așa, am vrut să te superi.

Pe oameni îi supără cînd le spui că sînt mincinoși, fiindcă pe pămînt nu există oameni nemincinoși. Nu mai privim la soare ; fugim cu el în creștet, iar pădurea e atît de aproape... Gata. Intrăm în pădure...

— Cine o fi mîncat soarele ?

— O pasăre cu o mie de clonțuri de rubin, așa cred.

— Chiar ? Din ce cauză ?

— Era din boabe de struguri, nu-i așa ?

— Și dacă era un porumbel alb, alb, nu-l mînca ?

— Cred că-l mînca, de ce să nu-l mănînce ?

— Dar nu ești sigur ?

— Sînt sigur. Nu știi ? Porumbelul se dă de trei ori peste cap și se face o sămînță de rodie și plutește prin sîngele păsării, iar cînd ajunge la inimă se dă iar de trei ori peste cap și se face un ac cu o măciulie de aur, îi înțeapă inima și cînd vom ieși din pădure soarele va fi iarăși pe cer.

— Dar pasărea cu o mie de ciocuri ?

— O vom găsi sigur la marginea pădurii, moartă.

— Eu nu vreau să moară. Nu era mai bine să fie bolnavă, să rămînă o vreme bolnavă și apoi

să-i pară rău și să se gîndească mult, mult de tot, așa cum fac oamenii mari după ce citesc o carte ?

— Da, sigur că ar fi fost mai bine... Dar eu nu cred că ar fi mai bine să fie cineva bolnav. E cel mai rău lucru, cel mai nedorit cu putință. Mie nu-mi plac oamenii bolnavi, fiindcă eu însumi nu vreau să mă-mbolnăvesc vreodată.

Tac și mă las furat de gînduri.

— Să ne odihnim o clipă, dar să nu zici nimic. Vreau să mă gîndesc netulburat la ceva.

Mariove ședea nemișcată și eu mă gîndeam. Într-o vreme, pe Mariove o durea capul în fiecare zi. Plîngea și mie nu-mi plăcea ; nu pot suferi deloc oamenii care plîng. Uneori o-ntrebam :

— De ce plîngi, Mariove ?

— Nu plîng. Așa se-ntîmplă numai cînd mă ceartă cineva. Îmi curg lacrimi, dar eu nu plîng. Poate chiar fiindcă nu plîng, de-aceea mă doare capul.

Într-o noapte am visat că Mariove avea în locul capului său un dovleac.

M-am ridicat din pat cu grijă și m-am dus s-o privesc.

Mariove avea sigur în loc de cap un dovleac. Am trezit-o ușor, am mîngîiat-o și i-am promis că am s-o iubesc.

Cînd iubești pe cineva am auzit că i se schimbă capul ; oamenii devin mai frumoși, poate mai buni, dar nu sînt prea sigur de asta.

— Gata, Mariove ! M-am gîndit îndeajuns.

— La ce anume te-ai gîndit ? Ești așa de ciudat cînd te gîndești !...

— La ceea ce oamenii numesc *odihnă.*

— Și ce crezi tu că e *odihna ?*

— Cum să-ţi spun eu ? Odihna e la fel ca o floare : îi rupi o petală, apoi din ce în ce mai multe şi dintr-o dată oboseşti.

— Oboseşti...

— Da, Mariove ! Ce-ar fi dac-am fugi fără să privim înapoi, prin pădure ?

— Ne-am pierde unul de altul şi ne-am lovi ca orbii de crengi şi am cădea...

În pădure era încă dimineaţă şi răcoare multă şi atîta putere şi vrajă de umbră şi miresme dulci de flori tinere, adormite, încît îţi venea să-ngenunchi şi să priveşti acolo în lumea ciudată a pocalelor, de unde se avîntă în valuri parfumul acela şi umple aerul şi-l face atît de curat.

Pădurea Adormită ! Nimic nu se mişcă ! Doar noi ; noi sîntem singurele fiinţe care calcă prin pădure.

Am ajuns lîngă scorbura unui arbore. O scorbură enormă, plină cu boabe de rouă. Am privit cu teamă în toate părţile ; pe nici un alt arbore nu era atîta rouă.

— Priveşte, Mariove, priveşte în sus !

Arborele era plin, plin, încărcat de ciorchini de rouă. În loc de frunze şi de muguri avea boabe mari de rouă, care atîrnau ca nişte saci neclintiţi. În clipa aceea izbucni ca un foc imens soarele şi alergă prin Pădurea Adormită.

— A crăpat chiar acum pasărea cu clonţ de rubin !

Copacul se aprinse fulgerător în mii şi mii de culori, singur în imensitatea aceea răcoroasă şi verde, ca o lumină lină în care plînsese cineva mult, cu lacrimi, nemaivăzut de mari şi de colorate...

Şedeam neclintiţi în faţa acelei minuni fără seamăn şi nu ne puteam dezlipi, nici chiar vorbi, nici mişca o mînă, un deget. Poate nici ochii nu-i clipeam, nici nu ştiam că răsuflăm, că inima ne bate atît de tare, ca un ceasornic şi că noi trăim, dacă un glas mic, subţire, nu ar fi strigat :

— Bună dimineaţa !...

Am privit-o uimit pe Mariove. Tăcea. În jur era multă pace şi nici o frunză nu foşnea, nici o pasăre nu tremura în aer.

— Bună dimineaţa, se auzi iar glasul. Sînt aici, aici lîngă voi, pe ferigă !

Ne-am îndreptat privirea spre feriga din dreapta noastră. Pe frunză şedea o fetiţă mică. Rîdea şi rîsul ei era un clinchet.

— Cling-cling !... Clinc-clinc !...

— Bună dimineaţa, fetiţă mică ! am răspuns noi, timizi, neştiind dacă e bine să mai aşteptăm, ori să fugim către casă.

Fărîma de om păru nemulţumită de timiditatea noastră. Începeam, într-adevăr, să ne temem ; Mariove tremura.

— Vă este frică, nu-i aşa ?

— Puţin de tot, am răspuns eu, luîndu-mi ini-

ma-n dinți. Cum te cheamă, spune-ne !

— Kiri-Kiri.

— Kiri-Kiri ? Ce nume frumos !...

— Al cui o fi arborele acesta ? Noi nu am mai văzut niciodată un asemenea arbore ; cît e de minunat ! spuse Mariove.

— Arborele ? Este al meu, surîse fetița, clipind din ochii ei ca niște mărgele verzi.

— Cu ce te ocupi tu ?

— Eu ? Fac un lucru tare plăcut. Păzesc vulpile.

— Toate vulpile care trăiesc în pădure ?

— Nu. Eu păzesc doar puii de vulpe care locuiesc sub rădăcina copacului meu.

— Îți plac mult vulpile ? Dar cum sînt vulpile tale ?

— Roșii, cu botul lung, ascuțit, iar cînd ies măturâ toată pădurea cu coada lor roșie și-n urmă rămîne răcoare.

— Kiri-Kiri, tu ești cumva mama vulpilor ?

— Nu sînt mama vulpilor, dar ele au rămas atît de singure ! E cel mai rău lucru pe lume să rămîi singur. Acum vulpile cred că eu sînt mama lor...

— Ai să te superi dacă te întreb ceva ?

— Nu, eu nu mă supăr niciodată.

— Puii de vulpe nu au plîns deloc ? Vreau să știu dacă atunci cînd au rămas singuri au plîns. Zici că au botul ascuțit ?

— Au botul ascuțit, tare ascuțit și niște mustăți lungi, lungi... Cînd au rămas singure au plîns, au scîncit mai mult ; ca niște copii. Dar acum este altceva. E o treabă frumoasă să ai grijă de vulpi...

În cîteva clipe eram prieteni de parcă toată viața trăisem împreună. Mariove întrebă :

— De ce nu are copacul frunze ? Parcă de crengi sînt spînzurate boabe de rouă !

— Nu pot să vă spun acum.

— Nu, Kiri-Kiri ?

— Doar cu o singură condiție.

— Care e condiția ? Care e ? Te ascultăm !

— Să deveniți mici, tot atît de mici cum sînt eu, dar poate că e mai bine să rămîneți așa, iar eu să plec acum în scorbura mea.

— Stai, Kiri-Kiri, vrem să mergem cu tine, să fim mici, mici de tot !

— Ești vrăjitoare, vrăjitoare mare sau zînă, Kiri-Kiri ?

— Nu sînt vrăjitoare, sînt o zînă bună. Am grijă de vulpi. Mai înainte aveam grijă numai de arbore. Și acum am mare grijă de el, dar mai multă grijă am de puii de vulpe, pînă vor crește, apoi ei vor pleca în lume și eu voi avea grijă doar de copac...

— Hai, spune-ne și nouă de ce nu are nici o frunză, cum au toți arborii, copacul tău ? Vrem să ne facem mici... Cine ne poate face mici, Kiri-Kiri ?

— Eu. Atingeți-vă ușor degetele mîinilor drepte de coronița mea de flori și...

— N-ar fi mai bine să te mutăm acum, cu ferigă cu tot, lîngă arbore ? Va trece prea mult timp mai apoi pînă s-ajungem noi acolo.

— N-aveți nici o grijă. Eu pot zbura.

— Și noi vom zbura ?

— Sigur, veți zbura și voi...

Boabele de rouă, ciorchine, dormeau pe crengile groase ale arborelui, unele mari ca niște saci, altele cu mult mai mari și toate străluceau, iar de atîta strălucire, în verde și roșu, corai, în violet și portocaliu și-n toate culorile de pe lume, păreau gata să crape, să explodeze, să cadă peste noi, să ne strivească dintr-o dată.

— Pot cădea cumva bulgării aceia de rouă din copac, Kiri-Kiri ?

— Nu cad de acolo niciodată.

— Niciodată ? Chiar niciodată ?

— Da... Cum să vă explic eu ? Odată și-odată dispar, se topesc, dar nu cad. Se topesc și se scurg pe neștiute pe crengi în jos și se prefac într-un pîrîu colorat din care nasc boabe noi.

— De ce ai tăcut, Kiri-Kiri ?

— Nu ți-ai atins toate degetele. Ființele de dincolo de pădure nu au voie să știe și să vadă niciodată ceea ce vă arăt și vă spun vouă acum.

— Ce s-ar întîmpla acum dacă n-aș mai atinge degetele ? M-aș preface imediat într-un șoarece ?

— Nu, eu nu pedepsesc pe nimeni... Dar aș pleca numai cu fetița, cu prietena ta, în călătorie.

Atinsei repede cu toate degetele coronița din flori, iar florile sunară suav.

— Cling-cling, clinc-clinc !...

Așadar, atunci cînd rîsese, coronița ei se auzise sunînd ca un clopoțel.

— Ce frumoși sîntem ! Se miră Mariove.

— Așa sînteți totdeauna, dar cînd creșteți mari nu vă mai puteți vedea. Vreți să zburăm acum ?

— Zburăm ? Dar unde vom călători ?

— Prin boabele de rouă.

— Şi n-au să se spargă, n-au să se frîngă pe negîndite cu noi ?

Kiri-Kiri surîse şi coroniţa ei răspunse :

— Cling-cling, clinc-clinc !...

— Nu se sparg. Nu vă fie teamă. În fiecare boabă de rouă trăieşte un om, o pasăre sau o jivină ; în unele boabe veţi întîlni chiar oraşe cu turle pînă-n nori, în altele rîuri repezi şi munţi împovăraţi de ninsori.

— Înseamnă că nu-s tocmai boabe de rouă !

— Da, nu sînt boabe de rouă ! Eu le spun lacrimi. Cele pe care le vedeţi colorate în roşu sînt locuite de oamenii fericiţi şi buni ; cele colorate în verde sînt pentru oamenii care au greşit, cele în violet pentru păsări şi animale, cele maro pentru bătrîni şi copii răi la suflet !...

— E adevărat ? Adevărat de tot ? Înseamnă că va fi minunat ! Noi n-am călătorit niciodată departe, departe... Dar de ce spui că nu-s boabe de rouă ? Ce fel de lacrimi sînt ?

— Fiecare vieţuitoare are boaba ei de rouă. Şi-n ea se ascunde un gînd bun sau rău. Eu am grijă de toate gîndurile vieţuitoarelor ; să nu se piardă, să nu fie furate, să nu fie ascunse...

— Şi arborele ? Cum se numeşte arborele tău ?

— Are un nume foarte ciudat : *Arborele Lumii.*

— Dar copacul poate trăi şi fără frunze ? Nu se usucă ?

— Nu se usucă, fiindcă prin inima lui trece, clocotind, un rîu. Acolo se petrec nişte bătălii grozave, între felurite substanţe care se ciocnesc, se frămîntă, apoi alunecă prin crengi vijelios şi aşa

trăiesc şi arborele şi lacrimile lui de rouă. Dacă s-ar opri numai o clipă din mers, rîul închis în inima sa, roua ar curge ca un fluviu peste pămînt, iar arborele s-ar face mii de fărîme şi s-ar isca pe pămînt incendii şi înecuri fără seamăn. Rîul acesta e la fel cum sînt oamenii. Cînd se iubesc între ei, totul curge uşor, susurînd, fără zgomote. E atît de trist cînd oamenii nu se înţeleg !

— Dar oamenii înţelepţi se-nţeleg între ei, nu-i aşa ?

— Da, oamenii înţelepţi se-nţeleg între ei.

— Sînt atît de fericit că ei se-nţeleg... Toţi oamenii care se-nţeleg între ei sînt înţelepţi. Dar unde te grăbeşti ?

— Eu trebuie să am grijă de vulpi.

— Şi noi vom merge singuri ?

— Crezi că putem călători singuri ?

— Sigur că da. Eu am să vă aştept la întoarcere.

— Mulţumim, Kiri-Kiri...

— Ah, era să uit : vreau să-i fac un dar prietenei tale. Îi dăruiesc jumătate din numele meu. Vrei să te numeşti Kiri ?

— E un nume tare frumos. Mă cheamă de acum Kiri ? Cît mă bucur ! Îţi mulţumim...

— Drum bun !...

Băturăm, la nimereală, la una din căsuțe :

— Cioc-cioc !

Nu răspunse nimeni. Băturăm mai tare. Se deschise, scîrțîind, o ușă groasă și verde. Am pătruns curioși înăuntru. În semiîntuneric pîlpîia un foc. Locuința era strîmtă ca o cămăruță la mansardă. În ea se învîrtea un om înalt. L-am privit ; nu ședea nici o clipă :

— Bună ziua !

— Bine ați venit ! răspunse el, privindu-ne curios. Mă bucur de vizită. Pe mine nu mă deranjează nimeni niciodată.

— Dar cine ești tu ? întrebă Kiri.

— Eu sînt un trîntor ; un mare trîntor.

— Și ce ocupație ai ?

— Beau, mănînc și iarăși beau, pînă adorm.

— Și altceva nu faci nimic ?

— Ba da. Îmi bat, uneori, fetița și ea plînge. Dar acum n-o mai bat. Fetița m-a părăsit...

— Și-ți pare rău ?

— Îmi pare tare rău, dar mă bucur de vizita voastră. Azi am să fiu fericit. Dacă vă întîlniți cu fetița mea să-i spuneți voi, s-o rugați să se întoarcă, fiindcă eu o iubesc.

— Să intrăm şi aici ?

— Da.

Aceasta era o lacrimă ca un cub, închisă la culoare, aproape neagră. În ea locuia o femeie. Era încă tînără.

— Ne primiţi ?

— Da, dar cu o condiţie : să ieşiţi repede. Mie nu-mi plac copiii. Şi eu am copii, dar nu-mi plac.

— Şi ce ştiţi să faceţi ?

— Îi cert.

— Chiar dacă nu greşesc ?

— Chiar dacă nu greşesc. Îi cert ca să greşească.

Se auzi un hohot de rîs. O lăsarăm să se înece în rîsul ei răutăcios şi ne-ndreptarăm, curioşi, spre o încăpere mare, care se zărea în stînga noastră. Am coborît cîteva trepte. Uşa era deschisă.

Înăuntru se auzeau zgomote. Nişte ciocane băteau ritmic, în depărtare, într-o bară de fier. Am lăsat uşa deschisă şi, uşor, am intrat. Lacrima era boltită cu plăci mari de aluminiu, care străluceau puternic. Un aer curat sosea în valuri, de undeva şi văzurăm în pereţi nişte ventilatoare uriaşe prin care pătrundeau miresme de liliac.

— E atît de plăcut aici...

Mergeam spre locul de unde se auzea zgomotul. Ne-am continuat drumul cînd, deodată, trecu pe lîngă noi, ca o cometă, un tren fantomă care se pierdu în lumină. Deslușisem în clipita aceea sute de zîmbete şi de mîini fluturînd la ferestre. Priveam atenţi. Pe plafon se vedea o singură dungă ca o şină, din aluminiu. Aşadar, un tren care

mergea pe o linie prinsă de boltă, un tren suspendat... Nu trecu mult şi cineva ne strigă :

— Veniţi aici. Hei, aici !...

Ne-am îndreptat îndată într-acolo. Un om vesel, cu o şapcă albă, şedea la o măsuţă şi lua micul dejun

— Staţi cu mine la masă. Drumul face poftă de mîncare. Nu vă sfiiţi.

— Tu iei tot timpul micul dejun ?

Omul se porni pe rîs.

— Nu, am şi eu treburi.

Am mulţumit pentru micul dejun şi el ne-a dăruit cîte o floare de Nu-mă-uita.

— Acum apropiaţi-vă să vedeţi cu ce mă ocup.

Se îndreptă către o cameră de comandă. Apăsă pe unul dintre sutele de butoane şi un tren fantomă trecu. Zeci şi sute de mîini şi de zîmbete !

— Dar nu e deloc greu ceea ce faci tu !

— E greu, surîse el... Uite : din trei în trei minute apeşi pe un anumit buton. Asta înseamnă că în clipa aceea trenul trebuie să oprească într-o gară. Trebuie să nu greşeşti.

— Şi tu nu greşeşti ?

— Eu nu trebuie să greşesc. Aţi văzut zîmbetele, mîinile ?! ...Şi asta nu-i totul. La jumătatea intervalului trebuie să plece alt şi alt tren.

— Am crezut că e uşor, dar acum văd că e greu, deosebit de greu...

— Aşa pare totul la prima vedere. Dar abia după ce-ai făcut un lucru simţi cu adevărat cît de greu e de făcut.

Ne-am luat rămas bun într-un tîrziu şi am plecat pe un coridor sau poate pe o stradă bine

luminată, către o nouă lacrimă.

— În care lacrimă vom călători acum, Kiri ?

— Aş dori mult să intrăm în aceea mică de tot !

— Cioc-cioc !

Veni imediat cineva şi ne deschise ; ne întrebă din spatele uşii :

— Cine sînteţi voi ?

— Oameni buni.

— Ştiţi să faceţi afaceri în stil mare ? întrebă, vădit interesat, un băieţel cu urechi blegi care ne deschise.

— Ce fel de afaceri ?

— Sigur că nu sînteţi voi oamenii care să vă pricepeţi. Nu v-aşteptam pe voi.

— Ce eşti tu aici ? Ştii să faci ceva ?

— Eu ? Cum să nu ! Eu sînt elev !

— Şi ai note bune, nu-i aşa ?

— A ! Nu... Eu sînt repetent. Mie îmi place să zbor cu avionul. Voi aţi zburat cu avionul vreodată ?

— N-am zburat. Dar altceva ce-ţi mai place să faci ?

— Nu v-am spus ? Fac afaceri.

— Ce fel de afaceri ?

— Ştiţi, eu sînt cel mai mare lăudăros ; cînd cineva nu este lăudat şi vrea să fie, eu îl laud la toată lumea, spunînd că împreună cu mine a descoperit noi substanţe chimice, sau o nouă planetă, ori cine ştie ce cometă, ori am luat notele cele mai mari, dar cînd laud pe cineva nu uit să mă laud şi pe mine. Afacerile îmi merg bine, fiindcă există foarte mulţi copii care sînt leneşi şi nu-i laudă nimeni. Pe mine mă cunosc toţi copiii leneşi ;

ei îmi aduc ciocolată, roşcove, banane, bomboane, iar eu...

— Ştii matematică, chimie, astronomie ; cînţi la pian, scrii poezii ?

— Eu nu mă ocup cu aşa ceva ! Nici nu-mi trece prin cap !

— E foarte ruşinos. Mai bine-ai învăţa algebră sau geografie. Ai putea ajunge astfel aviator !...

— Crezi ? întrebă el, într-un tîrziu, cu o umbră de interes.

— Îţi spun eu, pe cuvînt, că aşa poţi ajunge marinar, cosmonaut sau chiar arheolog.

— Eşti sigur ?

— Sigur, sigur de tot.

— Mulţumesc. Am să mă las o lună, două de afaceri, să văd ce se întîmplă. Mulţumesc că mi-aţi spus. Dacă-mi merge bine înseamnă că mi-aţi fost de mare folos.

— La revedere !...

— La revedere !...

A urmat un drum scurt, timp pe care nu l-am pierdut fără să schimbăm cîteva şoapte între noi :

— Labirinturile prin care zburăm parc-ar fi făcute din sticlă colorată.

— Crezi că-s chiar din sticlă ?

— Nu ştiu ; de asta-ţi şi spun ! Kiri, ia uite cum se vede soarele de aici...

Pe negîndite pătrunsesem într-o lacrimă mare şi încăpătoare unde un munte galben, de nisip, lăsa să cadă din creştetul său alburiu o limbă de apă. Jos era un ochi de lac imens, albastru, iar pe maluri se vedea o minunăţie de pajişte încărcată cu

flori şi iarbă verde şi grasă. Sus, soarele se plimba ca o cochilie de melc.

— Soarele nu-i nici ca un porumbel, nici ca boabele de strugure.

— Cum e ?

— Priveşte, parcă e o cochilie de melc.

Soarele avea într-adevăr acele vîrtejuri adînci, ca o cochilie. În cel mai mic vîrtej era un punct roşu care se micşora şi se mărea ca o inimă care bate.

Ne-am plimbat pe lîngă lac, ne-am odihnit, apoi am zburat o vreme. Eram în faţa unei lacrimi roşii, trandafirii. Lîngă uşă se aflau trei butoane : unul alb, altul galben, altul mov.

— Pe care să apăsăm ? întrebă Kiri.

— Nu ştiu. Pe oricare.

Am apăsat pe butonul din mijloc şi se auzi o muzică lină şi odihnitoare, de parcă mii de păsări cîntau într-o grădină fermecată... Şi uşa se deschise :

— Poftiţi !

— Bună ziua !

— Bună ziua !

Era o încăpere enormă în care mii de cărţi şedeau într-o ordine perfectă. Într-un colţ se afla un birou din lemn de trandafir.

— Te superi că te vizităm ?

— Nu mă supăr. Mie-mi plac copiii.

— Tu îngrijeşti copiii bolnavi ? Eşti doctor ?

— Nu.

— Dar ce faci ?

— Eu sînt un poet.

— Tu scrii cărţile pe care le citim noi ? întrebă Kiri.

— Eu scriu numai cărți de poezii. Vreți să mîncați înghețată de zmeură ?

După ce ne-a citit și cîteva poezii, ne-am despărțit.

— Ești un om tare bun. Așa sînt toți poeții ?

Nu știu prea bine, în clipa aceea, ce să ne răspundă, dar murmură :

— Da... așa cred...

Cum s-au întîlnit Sir şi Mariove cu Şoricelul cu Fes

Într-o lacrimă Sir şi Mariove se întîlniră, pe un deal, cu Şoricelul cu Fes :

— Bonjour, strigă şoricelul, salutîndu-i plin de respect, cu fesul său roşu cu ciucuri albi.

— Ha, ha, rîse Mariove ; încotro ai plecat atît de frumos îmbrăcat ?

— Ce turc ai prădat, prietene ? Ia spune-ne ? Şi cum se face că nu-ţi mai place limba mamei şi a tatălui tău ; ai ajuns un bîlbîit şi un franţuzit. Îţi spun eu — curînd, curînd n-ai să-ţi mai cunoşti rudele...

— N-aveţi grijă de treburile astea. Prietenul la nevoie se cunoaşte, chiar dacă eu sînt brînză-bună-în-burduf-de-cîine. Fesul l-am găsit undeva printr-o casă cu o mie de camere. Degeaba mă întrebaţi pe mine ce turc am prădat, spre a mă alege cu aşa frumuseţe de fes. Bunicii şi părinţii voştri cred că n-au fost prea străini de fesul meu, iar dacă, într-adevăr, sînt străini, atunci înseamnă că le-au plăcut să umble pe sub mirţi, şi lămîi, şi portocali, şi s-au spălat pe picioare în marea care se plimbă prin strîmtoarea Bosforului.

— Tare învăţat mai eşti ; nu cumva oi fi vreun vrăjitor ?! Un şoricel cu fes să ştie atîtea

lucruri, nu prea e lucru de glumă ! i se adresă Mariove, cu destulă ironie. Eu cred mai mult ca sigur că eşti vrăjitor, ori poate ai umblat prin ţări unde cresc lămîi şi portocali şi pe unde marea trece prin oraş ca o adiere...

— Eu n-am umblat prin ţările acelea îndepărtate, unde zboară porumbei prăjiţi, mirosind a pătrunjel şi a piper, unde eşti rugat să mănînci chebab pe gratis şi să sorbi suc de portocale, să nu-ţi fie sete, dar cunosc pe cineva care într-adevăr a fost pe acolo şi-mi povesteşte în fiecare dimineaţă cum este în partea aceea de lume. Într-o bună zi voi pleca în pelerinaj şi eu într-acolo. O, ţări cu lumină fermecată, o măslini înmiresmaţi, şi voi peşti care dormiţi pe sfori, în bătaia zefirului !

Voi nu ştiţi, dragii mei, că în ţările acelea şoriceii petrec de dimineaţa pînă seara, chefuiesc şi merg în fiecare duminică la nunta altor şoricei care sînt stăpîni peste cufere de bani şi de stafide. Oh, oraşe pierdute pe ţărmuri de mare, să nu cădeţi în adîncuri, să nu vă frîngeţi gîtul pînă vin eu să vă văd ; apoi, întîmplă-se orice pe lume : voi fi fericit !

Şi voi şiruri de mărgele cu stafide purtate la gît de fete tinere, şi tu, soare, care trezeşti orice şoricel şi-i aureşti mustăţile cu miere, şi-l pudrezi cu vanilia razelor tale, aşteptaţi-mă că vin într-o zi ; nu cumva să zburaţi în alte ţări, păsări cu două ciocuri, care cîntaţi de se clatină ramurile trandafirilor şi frunzele florilor de leandru !

Îl priveam pe Şoricelul cu Fes, care uitase de noi şi vorbea cîte-n lună şi-n stele. Îl băturăm pe umăr uşurel şi Şoricelul cu Fes ne privi ; văzurăm cum două lacrimi albastre i se preling din ochi. Şi

le șterse cu mînecile costumului său roșu, oftă de vreo șase, șapte ori și venindu-i inima la loc ne spuse :

— Dragii mei, vă rog din tot sufletul să mă iertați că am vorbit așa, de unul singur. Mi se întîmplă foarte des, în ultima vreme ; visez treaz, fiindcă și sufletul meu pleacă departe în țările în care poți să te odihnești pe Muntele Mîncăilor, unde-ți cad în gură cocoșei de nucă și fărîme de roșcovă. Dar ceea ce vă spun sînt niște nimicuri ; eu nu-s decît învățăcelul Șoricelului Vrăjitor, care a călătorit în țările fără iarnă. La el vin după-amiază șiruri lungi de șoricei și ascultă cu mustățile sufletului la gură minunate întîmplări. În fiecare dimineață mă învață pe mine singur cum să mă port, cum se trăiește și ce trebuie să învăț în vederea acestei călătorii. Tocmai mergeam într-acolo. Dacă nu aveți ce face și doriți să-l vedeți pe maestru, vă rog să mergeți cu mine.

— Poate că-l vom supăra, zise Mariove, vădit plictisită.

Șoarecele Vrăjitor trăia într-un leagăn părăsit, în podul unei căsuțe de vară. Îl așteptam de o vreme, discutînd. El sosi pe negîndite, pe un covoraș zburător. Fuma dintr-un ciubuc foarte lung. Era îmbrăcat în haine albe, curate și ședea turcește. Covorașul s-a învîrtit o vreme pe deasupra leagănului, apoi a coborît ca și cînd nu se ridicase niciodată. Vrăjitorul nu ne dădu nici o atenție ; parcă nici nu ne văzuse, atît era de preocupat de treburile sale.

Șoricelul cu Fes tăcea, iar noi așteptam să se întîmple vreo minune, dar, în zadar. Vrăjitorul și-a scos pălăria de paie, ochelarii de soare,

i-a pus în cui, apoi și-a scos pantofii, i-a privit atent, și-a scuturat picioarele, dezmorțindu-le. A mai tras un fum din ciubuc, apoi a făcut cîteva exerciții yoga, de-am rămas cu degetul la gură.

A luat dintr-un dulăpior un aspirator și a început să cureţe covorașul zburător ; după ce a terminat de curățit covorașul a început să fluiere și să mănînce frișcă. A mîncat vreo patru kilograme de frișcă, a pus covorașul zburător sub pernă, să nu i-l fure careva, apoi și-a scos o pereche de ochelari dintr-o cutie de ace. Cum i-a pus, s-a schimbat la față :

— A... aici îmi erai, Șoricelule ? De ce nu spui nici o vorbă ? Văd că avem musafiri. Ce ne trebuie nouă musafiri ? căscă el plictisit.

Dar, deodată, se auzi un zgomot asurzitor. Un adevărat vîrtej de furtună năvăli în camera Vrăjitorului și-l ridică în aer odată cu Șoricelul cu Fes. Cît ai bate din palme dispărură. În urma lor stărui, pentru cîteva clipe, un mieunat prelung...

— Prea bine, spuse Mariove ; luminatul vrăjitor nici n-avea de gînd să depene vreo poveste pentru noi.

— Să mergem mai departe, am spus eu, poate vom descoperi cauzele misterioasei dispariții ale acestor lăudăroși...

Povestea motanului Mirel şi a pictorului de crocodili

Călătoream aşa de-o vreme prin aceste ciudate lacrimi. Am vizitat un actor şi o dresoare de tigri, un împărat tînăr, care era aproape pe moarte. Apoi ne-am întîlnit, vrînd-nevrînd, cu un hipopotam, care trăia de cîţiva ani într-o mlaştină portocalie. Nu mai văzusem în viaţa noastră un hipopotam atît de plictisit şi acum am descoperit noi că hipopotamii au un cap mare cît o limuzină şi tot timpul cască. Hipopotamul e cel mai somnoros animal.

De acolo am mers mult spre dreapta, apoi spre stînga şi din nou spre dreapta. Am pătruns fără să observăm într-una din lacrimi, printr-o deschizătură care semăna de minune cu o trapă sau mai bine-zis cu o cursă de şoareci. Într-o margine aştepta un motan negru, aţipit. O uşă se închise cu un zgomot asurzitor, dar motanul nici n-a clipit. Dacă norocul nu ne-ar fi surîs am fi fost striviţi şi prinşi ca-ntr-o adevărată cursă de şoareci. Kiri se apropie de motan şi voi să-l mîngîie. Era un motan deosebit de mare, aşa cum niciodată nu mai întîlnisem. În clipa aceea el a deschis ochii :

— Cum te cheamă ? l-am întrebat noi.

— Eu sînt motanul Mirel.

— Eşti un motan bun ?
— Nu pot să vă spun.
— Dar cu ce te ocupi ?
— Eu fac cercetări.

Fără să adauge alt cuvînt se ridică şi dădu în lături o draperie de catifea roşie, pe care nici nu avusesem timp s-o observăm. Îşi ascuţi ghearele, îşi zbîrli coada şi se făcu deodată întuneric.

— Priviţi-mă bine acum ! Cum am ochii ?
— Aproape verzi.
— Dar acum ?
— Verzi, verzi de tot.
— Fiţi atenţi !...

În clipa aceea din ochii lui porniră două fascicole de lumină care se proiectară pe un perete alb. Pe perete se iviră adevărate imagini cinematografice.

Imaginea care înfăţişa şapte cercuri în rotaţie — pe fiecare cerc stînd cîte şapte şoareci — rămînea mereu aceeaşi, cu deosebirea că de fiecare dată, la patru minute, de pe un cerc sărea unul din şoareci şi nimerea direct în gura motanului Mirel. Şi totuşi problema era falsă, fiindcă de pe cele şapte cercuri nu dispărea nici un şoarece. Filmul continua aşa, în ciuda noastră.

— De ajuns experienţa ? întrebă motanul Mirel, torcînd de plăcere.

— De ajuns, am răspuns noi, contrariaţi. Mănînci chiar atît de mult ?

— Da, mănînc deosebit de mult şi experimentez tot timpul cum să accelerez ritmul de rotaţie al cercurilor. Cu cît cercurile se vor învîrti mai iute, cu atît şoarecii vor cădea mai repede.

Mie, cel mai mult şi mai mult, la masă, înainte şi după masă, îmi plac şoarecii. Vouă ce anume vă place ?

— Mie ciocolata cu migdale, răspunse Kiri.

— Vedeţi ? Noi, motanii, credem că şoarecii aceştia sînt chiar ciocolată cu migdale... Dar vă rog să mă scuzaţi, acum a venit vremea să fac un mic repaos, apoi voi continua cercetările.

— Somn uşor, Mirel !...

Zborul care urmă nici nu bănuiam că va avea pentru noi urmări neaşteptate. Am nimerit în casa unui pictor care, din cauza mustăţilor pe oală şi a bărbii, părea a fi un om rău.

— Tu eşti cumva un om rău ?

— Eu sînt un pictor, surîse el.

— Ce pictezi tu ?

— Crocodili.

— Faci tablouri cu crocodili ?

— Nu, eu nu mă ocup... cu tablouri. Eu pictez numai mural.

Desfăcu atunci o pînză albă care acoperea pereţii şi descoperirăm în momentul acela o turmă de crocodili, de toate mărimile, pictaţi cu atîta artă, încît mişcau, se plimbau, schimbîndu-şi locul între ei :

— Mănîncă oameni ?

— Mănîncă. Aşa cred.

— Şi ce faci ca să nu te mănînce ?

— Cînd le este foame le fac nişte leagăne colorate şi îi trimit la culcare. Veţi vedea chiar acum procedeul.

Se apropie de unul dintre ei, plimbă peste el, apăsat, pensula şi deodată pe perete apăru un lea-

găn albastru în care crocodilul adormi imediat.

— Nemaipomenit ! Şi ce mai pictezi ? Numai crocodili ?

— Toată viaţa am pictat numai crocodili. Am pictat atîţia, încît ştiu să-i fac să cînte şi să se plimbe ; sînt foarte ascultători ; doar rareori devin fioroşi şi atunci fac zgomot.

— Vrem să te rugăm ceva : n-ai vrea să încerci să ne pictezi şi pe noi ?

— Am să încerc, dar întîi să trimet la culcare animalele şi apoi vom sta de vorbă liniştiţi.

Un singur mic crocodil mai rămăsese şi se plimba nebăgat în seamă pe undeva. Nu făcea nici un zgomot. Pe el îl ocolise pensula pictorului care o pictă mai întîi pe Kiri. Ca la un semn ea dispăru de lîngă mine. Îmi făcu semn cu mîna din pictură. Începu să se plimbe într-un parc. Nu a durat mult pînă am întîlnit-o. Deodată ne-a tăiat calea crocodilul care mirosise că noi ne născusem în pictură. Se apropiase uşor, neauzit... Kiri scoase un strigăt deznădăjduit. Pictorul se repezi şi voind să ne scape de fioroasa jivină trase peste noi două dungi albe ; ne trezirăm proiectaţi în văzduh, dincolo de peretele lacrimii.

Dar boaba de rouă cu atelierul pictorului fusese chiar la marginea Arborelui şi din pictură noi ajunsesem iarăşi în lume. Zborul dură cîtva timp. Se înserа cînd am coborît lin lîngă Arbore :

— Bună seara ! ne întîmpină Kiri-Kiri.

— Bună seara !...

— Cum a fost călătoria ?

A urmat o poveste scurtă a minunatei noastre călătorii şi Kiri-Kiri a rîs mult de-ntîmplarea cu

pictorul. Ne-am atins uşor degetele de coroniţa ei şi-am plecat spre casă :

— Mulţumim, Kiri-Kiri. La revedere !...

— La revedere !...

Soarele căzuse peste marginea pământului.

În Pădurea Adormită am revenit şi-n alte zile, dar n-am mai găsit niciodată Arborele Lumii, nici vocea subţire care ne striga :

— Bună dimineaţa !...

Închipuiți-vă că aici lumina și umbra, casa și soarele au povestea lor dintotdeauna, la fel ca iarna și vara, ca toate anotimpurile pe care le dorim atîta sau pe care nici nu le dorim, fiindcă vin ele singure, fără a ne întreba pe noi : e bine să fie căldură, e bine să-ți fie rușine, e bine să bei apă rece după ce alergi (sau e bine cumva să bei apă caldă) ?

Eram copii și ne bucuram de toamnă și de dealul de lîngă casa noastră, plin de fructe atunci, fructe mari și mustoase, date de-a rostogolul în iarba plină de-o brumă albă, albă și rece în diminețile de octombrie, tăioase, dacă-ți lipeai mîinile de pămînt. Toate veneau fără să ne dea cineva de știre, fiindcă așa veneau dintotdeauna lucrurile și întîmplările acolo, la țară.

Noi ne bucuram, alergam și strigam de răsuna frunza. Ne miram atunci îndelung cum frunza cade din copaci și se colorează !

— Mariove !

— Da.

— Tu știi de ce cade frunza din copaci ?

— Nu !

— Eu cred că din cauză că vorbești prea mult.

Nu sînt sigur, dar am să mai întreb pe cineva şi-ntr-o bună zi am să-ţi spun. Ştiu că mori de curiozitate.

Şi atunci Mariove se îmbufna şi fugea de lîngă mine ; se aşeza undeva sub vreun copac şi începea să plîngă :

Venea după cîtva timp şi-mi spunea :

— Ştii, şi cînd plînge cineva sub un copac îi cad frunzele...

— Bineînţeles, răspundeam eu.

Rămîneau apoi uitate şi plînsul şi frunzele căzute şi iar alergam şi ne bucuram.

Zilele treceau unele după celelalte, ca nişte şiruri lungi de păsări care-şi aruncau din înălţime cîte o pană să se poată vedea jos, pe pămînt, că a rămas ceva, o amintire, sau că s-a-ntîmplat ceva deosebit. Nu numaidecît ceva deosebit, dar aşa pur şi simplu să se vadă că tocmai ceea ce rămînea sau cădea pe pămînt i se cuvenea numai pămîntului ; să poată şti oamenii că au mai îmbătrînit cu o clipă sau că se petrece un lucru deosebit în preajma lor. Asta era tot ce se-ntîmpla cu zilele pe care numai noi amîndoi puteam să le oprim, chiar după ce trecea anul, într-un calendar pe care cineva îl schimba de pe perete. Aşadar noi rămîneam singurii stăpîni ai zilelor vechi, ne bucuram că avem calendarul şi nimeni nu cunoştea puterea acestei bucurii care nu avea sens decît pentru noi.

Dar atunci noi eram de-abia în toamnă. Într-una din zile alergam peste deal, înspre pădurea care se zbătea încărcată de flăcările lui octombrie. Acolo era o rîpă adîncă. Jos trecea un pîrîu alburiu pe care abia-l auzeam cum îşi trage firul de

apă ușor prin întunecime. Doi copii păzeau o turmă de capre :

— Hau, hau ! urlau ei, prelung, din timp în timp.

Ne-am apropiat :

— Ce sînteți voi ? întrebă Mariove.

— Nimic, răspunse ridicînd din umeri cel mai mic, un băiat ca o ciupercă, pistruiat pe față, cu părul aprins în flăcări, cum era și pădurea.

— Chiar nimic, nimic ? încercam eu să-i descos. Nu sînteți lupi ?

— Ba da, răspunse după un moment de gîndire fetița care spărgea nuci, sîntem lupi.

— Dar cozi ? Cozi n-aveți ?

— Nu avem !

— Și caprele le mîncați la iarnă ?

— Nu le mîncăm la iarnă. Mai așteptăm, veni răspunsul.

— Dar lupi fără cozi nu se poate, voi nu înțelegeți ?

Ridicau din umeri.

— Dar unde-ați învățat să vorbiți în grai omenesc ? întrebă, fără să se lase păgubașă, Mariove.

— Acasă, răspundea scurt băiețelul.

— Atunci înseamnă că nu sînteți lupi, trăgeam noi concluzia, privind spre pădure.

— S-ar putea, adăuga băiețelul ștergîndu-și de zor nasul.

— Și cu ce vă ocupați voi ?

— Noi... răspunse după o vreme fetița, călărim.

— Cum călăriți ?

— Veți vedea... Vreți și voi să călăriți ?

— Da, da striga Mariove. Dar cum te cheamă ?

— Domnişoara...

— Domnişoara şi mai cum ?

— Atît, Domnişoara...

— Dar pe el ?

— Pe mine mă cheamă... la fel ca pe bunicul meu...

— Dar noi nu-l cunoaştem pe bunicul tău.

— Nici eu nu-l cunosc... Fiindcă a murit de mult.

— Da ?

— Acasă, mama îmi zice Puiu, dar mie îmi place mai mult Ion. Ion îmi spunea tata...

— Vreţi să călăriţi ? întrebă, bătînd cu un băţ pămîntul, Domnişoara.

Domnişoara se ridică, înconjură cîţiva stejari şi se întoarse ţinînd în mîini o toartă de căldare. Se apropie de una dintre capre şi se urcă pe ea, dîndu-i pinteni :

— Dii, dii ! Haidea !

Ajungea la rîpă :

— Haide, sări !

— Crezi că sare rîpa ? întreba Mariove.

— Nu vrea să sară dihania niciodată rîpa, nici dacă o-mpingi de la spate, spunea Puiu.

Încălecam pe rînd şi călăream caprele, iar ele ascultau fără să se împotrivească de pintenii noştrii şi ne plimbau pînă la buza rîpei. Dar atunci cînd era vorba de sărit rîpa nu mai voia nici una să se mişte, deşi noi tare am fi dorit să zburăm pînă la malul celălalt.

Nici nu bănuiam în ziua aceea că în curînd aveam să zburăm.

Mergeam spre casă după asfinţit şi eram frînţi de oboseală. Ne apropiam de poarta înaltă, de ziduri. Împingeam poarta şi poarta scîrţîia şi se văita prelung ca un om bătut sau bolnav :

— Mariove !

— Da.

— Crezi că au să ne certe c-am întîrziat ?

— Nu cred.

Ajungeam în faţa tatei :

— Mîine vom merge la oraş.

Tata şi mama plecau şi noi rămîneam cîteva zile singuri. Adormeam şi în zori nu mai exista nimeni în afară de noi în toată casa. Soarele-l găseam aşteptîndu-ne în curte, aproape cald, molatec. Se tîra apoi peste arbori şi aluneca, fărîmiţîndu-se, printre frunzele palide. Era o zi frumoasă de toamnă. Ne părea rău că nu căzuse şi în noaptea aceea bruma şi noi alergam către pădure din nou. Acolo erau caprele, şi rîpa, şi Domniţa...

— Au să vină şi azi ? întrebam eu.

— Aşa cred, răspundea Mariove.

Dar la malul rîpei nu ne mai aştepta nimeni. Marginea pădurii era mai goală ca oricînd. Frunza pîlpîia roşcată ; se umpluse, bolnavă, de pete de pojar şi de dorinţa nestinsă de a atinge pămîntul. Aştepta un vînt mai puternic s-o frămînte şi s-o doboare :

— Poate s-au ascuns pe undeva !

— Poate, răspundeam.

Îi căutam. Dar Domniţa, sigur, nu mai venise...

Ne aşezam turceşte pe iarbă, pe locul unde Domniţa spărgea nuci. Spărgeam şi noi nuci, le

ronţăiam grăbiţi şi ne bucuram de soarele care încă ne încălzea.

În ziua aceea se făcuse dintr-o dată cald. Poate mult prea cald pentru o tîrzie zi de toamnă. Dar noi uitasem încă de dimineaţă că anotimpul veşted îşi întinsese aripile pustiitoare. Uitasem de această tristă întîmplare şi rîdeam îndelung unul de celălalt, cînd nucile ne săreau dintre degete, iar piatra cu care le spărgeam ne lovea peste unghii şi ne potolea o clipă rîvna de a căuta cocoşii nucii, miezul dulce.

Tocmai în ziua aceea avea să se-ntîmple una dintre minunile de necrezut.

Era către prînz. Pierdusem orice nădejde că Domnița va mai sosi cu caprele la marginea rîpei, cînd deodată în partea dreaptă a pădurii se aprinse în aer o flacără care cobora lin înspre pîrîu. Ne-am apropiat într-acolo, cu teamă la început, apoi din ce în ce mai convinși că s-a întîmplat o minune. În locul unde văzusem flacăra am descoperit un animal carbonizat. L-am privit. Semăna cu un cîine mare de vînătoare, dar avea coarne și-i lipsea coada. Avea șase picioare și doi ochi foarte apropiați unul de altul. Ne-am învîrtit mult timp primprejur, dar n-am putut afla nimic.

După o vreme ne-am întors la nucile noastre, neștiind ce să facem. Așteptam. La un moment dat, deși doream să fugim de la marginea rîpei, n-am putut să ne îndepărtăm. Ceva ne țintuia, cu mreje nevăzute, pe loc.

Un balon sclipitor, de mărimea unei case rotunde, se roti cîtva timp deasupra noastră, ameținduse aproape. În cele din urmă se lăsă și căzu brusc în partea stîngă, într-o poieniță. Picioarele se înfipseseră în pămînt. Am privit într-acolo și ne gîndeam la primejdiile care ne puteau aștepta; către noi venea rostogolindu-se, singură, o bilă

roşie ; o altă bilă se rotea pe marginile obiectului care aterizase. Din bila roşie ieşiră, în cîteva clipe, alte bile şi umplură spaţiul pe care se roteau. Apăru o bară albă şi bilele roşii căzură de-a lungul ei pe pămînt. Începură să alerge în direcţia rîpei şi am văzut cu uimire cum din fiecare bilă cade altă bilă, într-un lanţ perfect, pe mai multe rînduri. Astfel în jurul nostru şi al obiectului se făcuse în scurt timp un cerc de bile care se aprindeau şi se stingeau ca nişte becuri, la interval de cîteva secunde.

Dintr-un astfel de cerc, sigur, nu mai aveam cum să ieşim. Bilele le asemănam cu nişte paznici. Nici nu am încercat, de-altfel, să facem ceva.

Priveam.

Apăru o scară lucitoare, care ni se păru a fi foarte asemănătoare cu un topogan. Pe scară se ivi, învîrtindu-se, o bilă neagră. Se auzi în momentul acela un zgomot. Un vehicul destul de ciudat luă locul bilei ; era puţin asemănător cu o maşină şi, mi-am închipuit eu, cu un avion cu reacţie. Mariove se lipise de mine şi aştepta să se-ntîmple ceva. Nu tremura, semn că nu-i mai era frică. De-altfel nici eu nu tremuram. Muream de curiozitate.

Pe scară apăruseră nişte puncte albe. Punctele albe căzură într-o pîlnie a maşinii. O vibraţie uşoară cuprinsese vehiculul.

Şedeam neclintiţi, de cîteva minute, într-o maximă încordare ; priveam fără să pricepem nimic din ceea ce se petrecea în faţa noastră.

În momentul acela se arătară două fiinţe foarte bizare. Cu gesturi iuţi s-au urcat în maşină şi maşina a pornit. Curînd au ajuns în dreptul cor-

donului de bile roşii ; cîteva s-au dat în lături, făcînd loc maşinii care trecu în viteză. Bilele refăcură cercul.

Apoi se aşternu o mare linişte.

Aşteptam. Uitasem de multă vreme să ne mai mişcăm, sau nu ne dădeam seama ; un singur lucru era adevărat ; în jurul nostru se înstăpînise o linişte atît de desăvîrşită, încît aveai senzaţia că aştepţi acolo de multe ore să se întîmple o minune.

Se auzi din nou zgomotul maşinii, care în urmă cu vreo cîteva minute se pierduse în pădure. Cred că animalul carbonizat, care căzuse din cer, îşi găsise un loc mai bun de odihnă acum, fiindcă ne-nchipuiam, atît eu, cît şi Mariove, că fiinţele acelea ciudate se duseseră să-l înmormînteze.

Maşina opri în faţa bilelor roşii ; acestea se dădură, ca la o comandă atentă, iarăşi la o parte. Maşina se apropia lin de noi :

— Ţi-e teamă, Mariove ?

— Nu mi-e teamă...

Vehiculul opri la trei metri în faţa noastră ; ne-am dat imediat seama că nu seamănă cu o maşină. Nu avea nimic în locul cuvenit roţilor şi cu toate acestea şedea în aer la trei palme mai sus de pămînt. Scotea un bîzîit abia auzit, chiar de la mica distanţă la care ne aflam de el.

Coborîră cele două făpturi. Ne ajungeau cu greu în dreptul nasului. Aveau capul turtit, ochii mari, de un verde sticlos, mîinile scurte şi picioarele păreau mult prea laterale, strîmbe, aşa cum au raţele. De altfel mergeau legănat şi sigur nu se deplasau tocmai rapid, aşa cum la un moment dat am fi fost noi în stare s-o facem, dacă bilele-paz-

nici nu ar fi rămas în formația lor de cerc, peste care în nici un caz nu se putea trece.

Capul le era acoperit de un păr cu firul gros, pletos, ca mătasea broaștei ; el li se sprijinea pe un gît lung și deosebit de mobil, fiindcă am observat cum la un moment dat cu mare ușurință și l-au întors aproape la ceafă.

Păreau că rîd sau că zîmbesc. Gura lor tăiată drept, fără buze, ne dădea, în ambianța aceea de verde și de galben, impresia unui rînjet care nu-l puteam asemui decît cu o bucurie enormă.

În clipele următoare s-au apropiat de noi cu capetele ținîndu-le în palme, ușor înclinați :

— Hal ! hal ! se auzi din stînga.

Deodată una dintre ființe se-ntoarse brusc, ca un robot, la vehicul. Apăsă pe un buton, ținînd cealaltă mînă întinsă. Două sfere mici și galbene cît niște pilule îi căzură în palmă. S-a întors apoi lîngă noi. Ne făcu semn că trebuie să le luăm ca pe orice pilulă.

— Dar apă ? întrebă Mariove.

Nu răspunse nimeni.

Am înghițit cu destulă teamă pilulele și după cîteva secunde nu mai auzirăm nici un zgomot ; simțeam mari dureri în tîmple, simțeam cum roșim ; nu puteam scoate nici o vorbă.

Totul dură doar un minut. Ne limpezeam. Cei doi se depărtară mulțumiți spre vehicul. Apăsară pe alt buton ; alte două pilule apărură ; în curînd, acestea au urmat drumul gurii lor.

Zîmbeau încontinuu și nu știam ce putea să însemne acest zîmbet :

— De ce rîdeți ? îndrăznii eu.

— Ne bucurăm, răspunse unul.

— Cine sînteţi voi ?

— Noi sîntem farfuridei.

— Farfuridei ? Adică nu sînteţi oameni ?

— Nu ştim. Nu ne-am născut pe aici, pe pămînt.

— Dar unde aţi învăţat să vorbiţi ca noi ?

— Pilulele... Ştiţi, de fapt noi nu vorbim deloc ca voi şi nici voi aşa cum vorbim noi. Dar ne înţelegem — auzim exact ceea ce avem în intenţie să ne comunicăm, tocmai ceea ce dorim să spunem, cu toate că vorbim fiecare în limba noastră.

— Da ? se miră Mariove.

— Sînteţi fraţi ? am întrebat eu.

— O, nu sîntem fraţi ; ea e soţia mea, o cheamă LE.

— O cheamă LE ?

— Da, şi pe mine mă cheamă LO. Dar pe voi cum vă cheamă ? Aveţi nume ?

— Desigur. Ea e Kiri-Kiri, sau Mariove, iar eu am un nume caraghios, SIR.

— Nu ar fi mai bine să se numească KI ? întrebă LO. E prea lung KI-RI.

— Dacă vreţi ? răspunse Mariove... Cu toate că îmi place tare mult cînd mi se spune Mariove.

— De ce aţi coborît tocmai aici, lîngă pădure ? Dacă aţi fi mers mai încolo unde este cîmpia... spusei eu. De unde veniţi ?

— Din FAR ; e o planetă necunoscută vouă. Eram într-o scurtă călătorie de un an. Ne aflam chiar deasupra planetei voastre cînd ne-a murit cîinele. Am coborît să-l îngropăm.

— Era un cîine ceea ce am văzut noi în poiană ?

— Da, răspunseră ei miraţi. Voi n-aveţi cîini ?

— Ba da, dar ai noştri nu prea seamănă cu al vostru.

— Farfurideilor cînd le moare un cîine, acestuia i se-nroşesc coarnele şi ia foc. Chiar şi noi, aţi văzut, am fost nevoiţi să-i dăm vînt din farfurie, să poată cădea în voie şi să ardă cu flacără mare...

— Farfurie ? Din care farfurie i-aţi dat vînt ?

— Din vehiculul nostru aerian. Voi, pămîntenii, acestor vehicule ştim că le ziceţi farfurii zburătoare, ceea ce înseamnă că aveţi destulă fantezie, dar aceasta cred eu, nu prea se întîmplă întotdeauna... La noi, pe planeta FAR, farfuriile zburătoare sînt ca la voi automobilele. Farfuria noastră e un mic dar de nuntă. A trecut aproape un an de cînd am plecat în voiajul nostru de nuntă. Trebuia să ne oprim cît de curînd undeva, fiindcă LE, soţia mea, va avea un copil.

— Un copil ? întrebă, curioasă, Mariove. Cum se va numi ?

— Îi vom spune KI cel MIC sau KI cea MICĂ.

— Nu vreţi să veniţi la noi să ne faceţi o vizită ? Avem o casă mare ; în jur sînt plopi mulţi, plîngători. Părinţii noştri vor lipsi de acasă şapte zile.

— Adică un an ?

— Cum un an ? Şapte zile am spus.

— Dar la noi anul e de şapte zile, răspunse LE. Noi vă iubim foarte mult ; ne pare atît de bine că v-am întîlnit !... Vrei să ne mai plimbăm un an, LE ? întrebă LO.

— Da, LO.

— Bine. Dar nu înainte de a face o călătorie de cîteva minute cu prietenii KI şi SIR.

— Vreţi să călătorim? întrebă LE.

— Desigur, am răspuns noi.

Am urcat curioşi în vehiculul care aştepta bîzîind alături.

Am pătruns într-un salon enorm care ne aştepta luminat în roşu, un roşu transparent şi ademenitor. Vehiculul dispăruse. Fructe imense erau aşezate într-o fructieră gigant, alcătuită dintr-un material albăstrui.

— Vreţi să gustaţi ?

Am luat, curios, un fruct şi-am muşcat cu poftă. Un lapte dulce şi încărcat cu arome se prelingea din el. L-am sorbit, plescăind de plăcere. Patru seminţe mari cît merele noastre, galbene, abia aşteptau să fie sparte. Un miez alb-sidefiu, fără seamăn de bun, sta ascuns în aceste seminţe...

— Plecăm ? întrebă LO.

— Da.

Am ieşit din salon şi am trecut prin cîteva încăperi luminate în felurite culori ; fiecare cameră avea pereţii încărcaţi de mii şi mii de butoane, contacte şi manete. Am pătruns într-o cămăruţă unde pereţii erau împodobiţi, în întregime, numai şi numai cu butoane şi manete. Patru scaune înalte, dintr-un material alb, ne aşteptau cu spătarele aplecate mult spre spate.

— Dar cum poate fi atît de mare farfuria

voastră ? întrebă Mariove. Afară părea doar cît o casă turtită !

LO a rîs :

— Ţi s-a părut numai, fiindcă toate sălile pe care le-aţi vizitat voi pot fi comprimate, apăsînd pe un buton ; astfel vehiculul nostru aerian se micşorează şi se măreşte după plăcerea noastră. Ceea ce aţi văzut voi în salon poate fi redus la maximum. Totul se poate transforma, cît ai clipi, într-o singură bilă, într-o pilulă. Noi am ajuns să comprimăm lucrurile şi să le redăm forma purtată la început.

Chiar în momentul următor LO apăsă pe unul din butoane, un buton roşu, triunghiular. Am simţit brusc cum farfuria se înalţă şi cum, cu o viteză uimitoare, se depărtează de pămînt. În stînga apăru un ecran prin care se vedea pămîntul : o linie curbă pe care nu se mai deslușea absolut nimic. Nu se zărea decît dunga aceea mult curbată, care ni s-a părut că are o coadă în urmă, cum au cometele. O scurtă tulburare se produse apoi pe ecran.

Farfuria cobora în viteză. Nu trecuse mai mult de un minut sau două şi pe ecran se ivi iarăşi pămîntul.

Se distingea clar un fluviu tulbure curgînd, cocotieri şi alţi arbori pe care nu-i mai văzusem nici în poze ; într-un cuvînt, o adevărată margine de junglă sălbatică, în care sigur mişunau şi animale. Puţin mai în josul fluviului se întindea o pajişte foarte netedă. Aici coborî lin farfuria.

Sute de războinici, purtînd pe cap pene colorate iar în mîini suliţe, se apropiară timizi.

— Am să cobor, LE.

— Voi apăsa eu la timpul potrivit pe manetă să cadă pilulele colorate, zise LE, sigură de ceea ce avea de îndeplinit.

LO coborî. Războinicii se apropiau de cerc. Priveam uimiţi toate scenele pe ecran. LE apăsă uşor pe o manetă. Un pîrîu alb răbufni de sub farfurie, valuri, valuri. În el alunecau peştişori roşii. Pîrîiaşul sălta către războinicii care-l primiră, urlînd, speriaţi. Urmă o fluierătură scurtă. Războinicii se apropiară din nou, intrară în apă şi începură să prindă peştişorii pe care-i mîncau aşa, vii, cu o plăcere deosebită. Apoi beau nesăţioşi, cu pumnii, apa albă care nu era altceva, după cum ne spusese LE, decît mustul unui fruct farfurideu.

Urmarea acestui prînz savuros, venit pe negîndite, se văzu imediat. Războinicii se apropiară curioşi de LO, îşi plecară capul în semn de multă cinstire, apoi începură un joc zgomotos, un dans sacadat, greu de oprit.

— Să coborîm, SIR ! spuse LE.

— Hai, KI !

Coborîrăm. Mergeam în vehiculul acela ciudat, fără roţi. LO urcă şi acum conducea vehiculul care tremura continuu,datorită vitezei foarte mici, cum am bănuit. Războinicii veneau în urmă.

Ne îndreptam către sat.

Se ivi satul de la marginea junglei. Femeile şi copiii, strînşi în cerc, aşteptau să se întîmple ceva. Alţi o sută de bărbaţi în poziţie de luptă aşteptau şi ei. În faţa lor un tînăr gesticula. Părea a fi conducătorul. LO opri vehiculul. Se desprinseră cîţiva dintre războinici care veneau în urma noastră şi alergară către tînăr. Îi întinseră, înge-

nunchind, peştişori. Urmă o scurtă consfătuire. Războinicii se-ntorceau spre vehicul.

— UBA-UBA vă aşteaptă ! urlă, plin de importanţă, unul dintre războinici.

— Bucuros ! răspunse LO.

— Cine-i UBA-UBA ? întrebă KI.

— Cine-i UBA-UBA ! UBA-UBA e Soarele nostru, răspunse, atingînd pămîntul cu fruntea, un războinic.

UBA-UBA era regele războinicilor.

Vehiculul se apropia de colibe. Se opri în faţa unui templu de pămînt.

UBA-UBA ne aştepta. Doi copii ţineau pe braţe o pipă care avea o lungime de un metru şi ceva. UBA-UBA luă pipa şi trase din ea. Fumul alburiu se ridică într-un nor gros şi mirositor.

LO trase adînc din pipă. Am urmat eu, apoi LE şi KI.

LO, deşi se formalizase, întrebă cam descumpănit :

— Ce-nseamnă toate aceste lucruri ?

— Sîntem prieteni. Sîntem prieteni buni, striga cît îl ţinea gura UBA-UBA. Pentru noi, canibalii, voi sînteţi zei ; nu vă putem mînca. Voi mergeţi fără picioare, voi ne-aţi hrănit cu peştişori roşii. Fiţi bineveniţi în tribul lui UBA-UBA !

Ne îmbrăţişară îndelung, de ne pîrîiră oasele. Lemnul roşu care străbătea nările regelui fu scos de un copil şi-n locul său puse un os de fildeş.

Mergeam către unul din temple, unde aveam să dormim. LO rămăsese în urmă. Nici nu văzurăm cînd vehiculul se transformase într-o sferă neagră. Din sferă ieşi o nouă sferă şi aşa mai departe. Sfe-

rele alergau în şiruri către poiana unde aterizase farfuria.

— LE, mergeţi prea iute, zise LO. O să-ţi fie rău. Am dat drumul sferelor să-nconjoare farfuria. Dar ce ai, LE ?

Lui LE i se făcu rău.

Noi am rămas în urmă să privim satul şi să mîncăm nişte fructe mici şi dulci, pe care ni le aduse pe-o tavă din împletituri un războinic. Spre templu se îndreptară numai LO şi LE.

— Ce zici, Mariove de călătoria aceasta nemaipomenită ?

— Mă bucur.

— Te bucuri ?! Noi n-am mai văzut niciodată lumea. Am auzit că undeva, departe, există nişte oraşe fără seamăn de mari, cu turnuri şi cupole aurite şi înalte pînă la nori. Tu ce crezi ?

— Ce să cred ? Îţi plac fructele astea dulci ?

— Da. Nici nu-ţi fac sete...

În clipele următoare LO veni către noi, surîzînd :

— Ştiţi, avem un băiat. Se va numi KI cel MIC !

LO nu mai ştia ce să spună de bucurie, dar această întîmplare avea să ne bucure şi să ne întristeze totodată.

— Ştiţi, zise LO, noi trebuie să plecăm în FAR. Vă vom duce în poiana voastră şi într-o bună zi cred că vom veni din nou să vă vedem.

— Şi o să ne duceţi să vizităm oraşele cu turnuri şi cupole aurite ?

— Am să vă duc în oraşele cu turnuri şi cupole uriaşe. Veţi vedea cascade şi chiar alte planete. Vă promitem că ne vom întoarce...

N-am bănuit că chiar aşa se va sfîrşi călătoria noastră.

Cîţiva războinici o purtară pe braţe pe LE, pînă la farfuria zburătoare, iar în momentele următoare satul, războinicii, căpeteniile pieriră...

Farfuria se odihnea, ca şi cînd nici nu se clintise vreodată, lîngă rîpa noastră. Despărţirea dură mai mult decît călătoria şi vizita noastră în junglă la un loc.

— La revedere, LO, la revedere, LE !

KI cel MIC dormea.

— La revedere, SIR, la revedere, KI !

Farfuria se ridică ; ne-am şters la ochi şi ea dispăru. Noi rămăsesem singuri, în toamnă. Spărgeam nuci. Era către amiază. Porneam, puţin trişti, spre casă. Tocmai atunci venea, mînînd caprele, Domnişoara.

Povestea broaştei Luly, a maimuţei Betty, a leului Dedy, a şarpelui Sessy şi a papagalului Moly

Într-o zi cu soare mult, la marginea Bălţii de Aur, bătrîna broască ţestoasă Mary a închis ochii şi a murit. Cine ştie cum a fost cu adevărat cerul atunci ? Albastru, fără nici o lacrimă de nor poate. Albastru, fiindcă deasupra Bălţii de Aur plouă foarte rar şi cerul este totdeauna senin şi netulburat de bicele ploii. Bătrîna broască ţestoasă Mary avea, spun unii, patru sute de ani. De ce a murit ? De durere...

Depusese multe ouă şi din ele ieşiseră într-o bună zi puii. Crescuseră mari, cînd o maşină cenuşie, cu vînători de rinoceri, călcă puii bătrînei Mary. Singur Luly rămăsese înspăimîntat, dar neatins. Nici nu-ţi venea să crezi.

Acum Luly, trăind singură, i se urîse de moarte de atîta singurătate şi într-o bună dimineaţă plecă în lume.

Merse cît merse prin Pădurea Animalelor, trecu Rîul Crocodililor şi iarăşi se afundă în pădure. Se opri să se odihnească. Se întîlni cu o maimuţă care se plimba şi ofta.

— Maimuţo, cum te cheamă ?

— Dar pe tine ?

— Pe mine mă cheamă Luly.

— Luly... se strîmbă maimuța. Sună frumos, Luly... Pe mine mă cheamă Betty.

— Nu te plictisești ?

— Ba da, tare mă plictisesc. Mie îmi place să pălăvrăgesc.

— Cu cine pălăvrăgești ?

— Cu unul, cu altul, cu cine se nimerește. Dar tu ce faci ?

— Și eu mă plictisesc și de aceea am plecat în lume.

— Ce să vezi în lume ?

— Cum ce să văd ? Merg să văd de unde răsare soarele. Acolo merg...

— Tare aș vrea să merg și eu cu tine să văd de unde răsare soarele ! zise Betty, strîmbîndu-și gura. Ce zici, mă iei și pe mine ?

— Cum să nu ?

Și Luly plecă fluierînd, prin Pădurea Animalelor, cu maimuța Betty. Între timp tocmai îi povestea despre mama lui care murise de durere, după ce mașina îi călcase frații, pe care el îi iubea tare mult.

— Trăiați chiar la marginea Bălții de Aur, unde vin Norii de Plumb din cînd în cînd ?

— Da, acolo unde vin Norii de Plumb din cînd în cînd și se apleacă-n genunchi și beau apă. Dar și acolo norii vin atît de rar. În pădure vin mai des ?

— Nu prea vin deloc nici pe aici.

— Betty, tu știi unde cade seara soarele ?

— La marginea Pădurii Animalelor.

— Nu, Betty, ți se pare, soarele apune în Balta de Aur.

— Eu așa am crezut că el apune la marginea pădurii. Dar cum dincolo de pădure e balta, cred că soarele apune în baltă.

— Betty, dar tu nu oboseşti ?

— Uitasem că tu nu poți să alergi atît de repede... Iartă-mă, Luly. Hai să ne odihnim.

Nici nu apucaseră să se odihnească bine cînd se auzi un zgomot înspăimîntător. Căzură cîțiva arbori şi se auzi o voce care tună :

— Aici n-aveți voie să vă odihniți. Hai plecați şi nu mai tremurați pe aici !

— Cine eşti tu ? îşi luă inima-n dinți şi întrebă Luly.

— Eu sînt Leul. Marele Leu. Dar cine mai eşti şi tu de îndrăzneşti ?

— Eu sînt Luly şi ea e buna mea prietenă, maimuța Betty.

— Şi ce căutați voi ?

— Nu căutăm nimic. Ne plictisim şi vrem să mergem în lume să vedem de unde răsare soarele.

— Aha, mormăi leul... Drept să vă spun şi eu mă cam plictisesc, oftă leul.

— Dar cum te cheamă, frate, întrebă Luly.

— Pe mine ? Dedy. Eu sînt leul Dedy, spaima căprioarelor şi a tuturor animalelor. Marele leu Dedy.

— Eşti un animal rău, grăi şi Betty. Turmele de căprioare vin şi plîng lîngă lacul de Smaragd mereu... Mi-e şi milă...

— Ce să fac, Betty, ce să fac ? Cînd mi-e foame nu mai pot să gîndesc. Ştiți, căprioarele sînt tare fragede şi gustoase. Am vrut într-o vreme să mă schimb, dar n-am putut. Am mîncat cîndva o

lună încheiată numai rădăcini, dar vedeţi voi, căprioarele sînt cu totul altceva...

— Dar de ce erai supărat ? întrebă Luly.

— Mă plictiseam... Căscam şi mă plictiseam. Eram cam supărat pe voi. Chiar voiam să vă mănînc, dar acum să mă iertaţi şi aş vrea să vă rog să mă luaţi şi pe mine să văd de unde răsare soarele...

— Te luăm, zise Luly. Ce zici, Betty ? Îl luăm ?

— Dacă leul Dedy vrea, să-l luăm.

— Vă mulţumesc. Tare mă bucur.

Merseră ei ce merseră cale lungă şi-şi povestiră cîte în lună şi cîte în stele. Veni şi rîndul marelui leu Dedy.

— Eu am avut un frate vestit : pe marele leu Redy. Într-o zi a căzut într-o groapă, unde s-a rănit. A venit la mine plin de sînge pe piept şi plîngînd, cît era el de leu, dar nu l-am mai putut salva. S-a îmbolnăvit de moarte şi l-au sfîşiat nişte dihănii de hiene. Bietul Redy ! Tare l-am plîns ! Era puternic şi viteaz ca şi mine... Moartea lui m-a durut atît mai mult ! Bine că aţi venit voi, altfel nu ştiu ce m-aş fi făcut. Acum îmi arde grozav să văd lumea şi să privesc, înainte să mor, de unde răsare soarele...

Au mers ei cîteva ore în şir, tot pălăvrăgind, cînd Luly zise :

— Am obosit. Poposim ?

— Poposim, zise leul Dedy.

— Poposim, se schimonosi şi maimuţa Betty.

— Cine e conducătorul ? întrebă leul Dedy.

— Luly ! răspunse maimuţa.

— Luly e un conducător straşnic, zise marele leu Dedy.

Au tras chiar un somn bun şi au pornit. Trecură Fluviul Hipopotamilor înot şi iarăşi îi aştepta pădurea. Nu merseră prea mult cînd un ţipăt rupse tăcerea :

— Au, cine m-a călcat ?

— Cine eşti tu ? strigă maimuţa Betty speriată.

— Eu sînt vestitul şarpe Sessy.

— Ce faci aici ? întrebă leul Dedy.

— Dormeam. Fiindcă m-ai călcat te provoc la luptă.

— Mai încet, mai încet cu lupta, spuse Luly. Ia spune mai bine cum te cheamă ?

— Eu sînt şarpele Sessy şi vreau să mă lupt, înainte de a mai trage un pui de somn, cu acela care m-a călcat şi nu şi-a cerut scuze !

— Te-a călcat leul Dedy, zise Luly. Bineînţeles, fără să vrea ; cred că nu se va sfîrşi chiar bine lupta pentru tine, şarpe Sessy. Şi-apoi, sînt sigur, ne pierdem timpul...

— Aha, cînd e vorba de luptă vă pierdeţi timpul ? Dar unde mergeţi ?

— Mergem să vedem de unde răsare soarele, zise Luly.

— Grozav !... Ştiţi, eu tocmai dormeam... Trecuse aproape o lună de cînd mă culcasem. Înghiţisem un bou. Eu totdeauna mă supăr cînd mă trezeşte cineva aşa... pe negîndite. Dar bine că m-aţi trezit. Aş vrea să merg şi eu să văd de unde răsare soarele. N-aţi vrea să mă luaţi şi pe mine ?

— Te luăm, dar să-ţi vezi altă dată lungul nasului. Mă auzi ? întrebă marele leu Dedy. Voi vreţi să-l luăm ?

— Da, răspunse maimuţa Betty.

— Să-l luăm, răspunse şi Luly.

Şi plecară, în ceată, mai departe. Povestiră ei îndelung şarpelui Sessy cîte ceva despre viaţa lor, cînd Luly întrebă :

— Dar ţie nu ţi s-a întîmplat nimic deosebit vreodată, şarpe Sessy ?

— Eu ştiu ? Parcă mi s-a întîmplat o dată ceva... Trecuseră vreo două săptămîni după ce înghiţisem cu mare plăcere doi boi şi dormeam, cînd pantera Terry m-a călcat pe coadă. Ne-am prins în luptă, dar îmi venea tare greu. Pantera Terry era vioaie şi peste măsură de fometoasă. Luptam, luptam din răsputeri, dar boii atîrnau greu... Coarnele lor nemistuite încă mă împungeau grozav în pîntece. Am avut mare noroc cu Fluviul cel Albastru care curgea domol în apropiere. Ne-am rostogolit încleştaţi în apă. Apa m-a salvat. Am trecut apa, iar pantera Terry a rămas pe celălalt mal plină de muşcături şi la fel de înfometată. M-am retras obosit între liane şi mi-am continuat somnul dulce din care fusesem pe negîndite tulburat.

— Grozavă povestire, zise Luly. Grozavă...

— Grozavă, zise Betty, dar aproape s-a înnoptat şi cred că trebuie să cinăm.

— Bună idee, bună, întări marele leu Dedy. Prea bună idee...

Au cinat şi s-au odihnit, cînd, către zori, Luly strigă :

— Sus, la drum !... Lenceşilor, la drum !...

— La drum, leneşilor, gata, la drum ! strigă răspicat un glas piţigăiat...

— Cine îndrăzneşte să mă imite ?

— Eu, eu, rîse glasul.

— Care tu, ia arată-te la faţă, porunci leul Dedy.

— Care tu, se strîmbă curioasă şi maimuţa Betty.

— Eu, papagalul Moly.

— N-ai altceva mai bun de făcut ? întrebă, sîsîind, supărat de atîta obrăznicie, cît dovedi Moly, chiar şarpele Sessy.

— N-am, n-am altceva de făcut. Leneşilor, unde mergeţi ?

— Mergem să vedem de unde răsare soarele, răspunse Luly plin de importanţă.

— Mergeţi să vedeţi de unde răsare soarele ? Merg şi eu, merg şi eu ! Luaţi-mă şi pe mine, vă rog...

— Te luăm dacă ne spui o poveste, zise maimuţa Betty.

— Bine, vă spun o poveste... Vă spun...

Plecară cîntînd. Şi iarăşi vorbiră mult despre cîte-n lună şi-n stele. Papagalul Moly se dovedi curînd un prieten de neînlocuit. Vorbea cel mai mult şi spunea o mie de lucruri. Ştia poveşti nemaipomenite. Marele leu Dedy îl lăuda în gura mare pentru felul cum povestea atîtea minunate întîmplări. Luly îl întreba mereu :

— Înseamnă că nu te plictiseai aşa rău, dacă ai văzut atîtea lucruri. Chiar deloc nu te plictiseai...

Dar drumul lung totdeauna îţi aduce prieteni. Aşa s-a întîmplat că la micul şir de animale care plecase să vadă de unde răsare soarele s-a alăturat

şi doamna girafă, şi struţul somnoros, şi elefantul care purta în loc de urechi două pălării enorme, de soare, şi şoricelul care citea ziare şi mergea la cafenea, şi chiar ursul care-n tinereţe fusese acrobat într-un mare circ. De cîte ori cineva spunea cîte o frumoasă poveste, nu uita să-i încredinţeze pe ceilalţi :

— Fiţi siguri că tot ceea ce vă povestesc eu sînt lucruri adevărate, dar nimic nu este mai minunat decît să vezi de unde răsare soarele...

Era vară înaltă şi o căldură înăbuşitoare... Mergeam către o rîpă unde toamna găseam o sută de nuci încărcaţi de rod. Înălţam acolo pe pari un castel şi-l acopeream cu frunze. Şi ce umbră binecuvîntată făcea frunza !... Căutam alune vărătece prin pădure şi veneam lîngă rîpă să le spargem. Găseam întotdeauna mai multe alune decît Mariove şi ei îi era ciudă. Se uita la mine pe sub sprîncene şi-mi spunea :

— Eşti zgîrcit, Sir. Să-ţi spun o poveste, hai, ascultă ! Trăia odată un zgîrcit şi el avea o grămadă mare de alune. A venit la el într-o zi o femeie care i-a cerut cîteva alune iar el a alungat-o ; femeia l-a blestemat să se prefacă în pisică şi pisică s-a făcut zgîrcitul, pînă a doua zi...

— Ha, ha, tu ce vrei, Mariove ?

— Cîteva alune... se strîmba Mariove.

— Pune-ţi pofta în cui. Uite, eu vreau să mă fac pisică. Nu mi-e teamă.

— O să te faci, spunea Mariove, convinsă şi înciudată.

— Văd că nu mă fac... Ei lasă, nu mai fi supărată, uite alune. Hai, ia. Pisică, oricum, tot nu

mă făceam. Crezi că dacă cineva e om se poate face cîine ?

— Eu aşa am auzit, răspundea îmbunată Mariove.

— Eu nu cred.

— Dar n-ai văzut, în poveşti ? Oamenii se prefac în păsări, în lei, în mistreţi, în broaşte, în fluturi, în şoareci...

— În poveşti, sigur ; acolo e cu totul altceva, Mariove...

Mîncam alune şi vorbeam. Oamenii coseau iarba. Pocnea scurt prin livezi sunătoarea, cum pocnesc corzile la vioară. Măzărichea îşi aducea şi ea aminte că e coaptă şi plesnea, ţinîndu-i isonul sunătorii. Se auzeau lăcustele ţîrîind ; săltau, zburau peste fînul cosit. Soarele era în stare să te adoarmă cu căldura lui acolo unde te prindea, să te ţintuiască la pămînt pînă noaptea tîrziu, cînd răsar ca nişte covoare încărcate de bănuţi de argint stelele şi cînd ţi se făcea foame şi te cuprindea dorul de acasă. Mă jucam cu Mariove de minune.

Într-o zi, cînd soarele tocmai se strivise între două dealuri, Mariove intră agitată în castelul nostru şi-mi spuse :

— Hai să vezi o turmă de animale ciudate ; vin către noi. Nu seamănă nici unul cu celălalt...

— Tu mă păcăleşti, Mariove, lasă că ştiu eu.

— Nu te păcălesc, Sir, haide, mi-e teamă !

— Bine, merg.

Am ieşit cu Mariove afară din castel ; într-adevăr, turma de animale se îndrepta spre noi. Voiram să fugim, dar ne-a fost teamă. Acum era prea tîrziu.

— Cine sînteţi voi ? întrebă doamna girafă Greffy.

— Ea este Mariove şi pe mine mă cheamă Sir, i-am răspuns eu.

— Sînt oameni, oameni buni ? mormăi ursul Mormy, venind lîngă mine.

— V-am cam speriat, urlă leul Dedy. Ne iertaţi.

— Noi, zise Luly, vrem să vedem de unde răsare soarele. Nu ştiţi voi cumva de unde răsare ?

— Ba da, dar nu avem cum să vă arătăm chiar acum, am răspuns noi.

Animalele se înveseliră. Am făcut cunoştinţă. Cînd s-a înserat i-am spus lui Luly :

— Dragă Luly, mîine dimineaţă, dacă nu va va ploua, vă vom arăta de unde răsare soarele. În noaptea aceasta rămîneţi aici ; care puteţi să dormiţi în castelul nostru, bine, care nu, lîngă el.

— Ne treziţi voi ? întrebă şoricelul făcîndu-şi vînt cu o foaie de dafin.

— Desigur, încuviinţă Mariove.

— Noapte bună !

— Noapte bună !

— Somn uşor !

A doua zi, cînd era încă întuneric, am plecat de acasă. Cum am sosit lîngă castel, toată ceata ne aştepta deja gata de plecare :

— Ei, cum aţi dormit ? Bună dimineaţa ! i-am întîmpinat noi.

— Bine, prieteni, plecăm ? întrebă, fierbînd de nerăbdare, leul Dedy.

— Plecăm, spuse Mariove.

— Trebuie mai întîi să urcăm pe colina aceea. O vedeţi ?

— O vedem, răspunseră în cor.

— O vedem, o vedem... repeta papagalul Moly, fericit că i se împlineşte visul. O vedem... Cum să nu...

— Moly ! îl strigă Luly, puţin mustrător.

— De acolo de pe colină veţi vedea ce n-aţi mai văzut niciodată şi nici nu cred că veţi mai vedea cît veţi trăi. Veniţi de departe ?

— O !... De tare departe ! răspunse Luly.

Tot vorbind am ajuns pe colină. Se lumina de ziuă.

— Vedeţi acolo ceva alb ?

— Da, vedem.

— Acela e Muntele cu Zăpadă.

În clipa aceea din Muntele cu Zăpadă se iviră mii de flăcări şi soarele se arăta urcînd pe scări de flăcări. Strigăte, ţipete, urlete :

— Ura !! Am văzut de unde răsare soarele !

— Soarele răsare din zăpadă !

Iarna era de acum în toi. Ningea zi și noapte, apoi se făcea deodată frig.

— Mariove, strigam eu.

— Poftim ! Spune, ce vrei ?

— O să murim de frig.

— Prostii. Te pune cineva să ieși afară ca să mori de frig ? Uite, eu nu vreau să ies o săptămînă din casă...

— Mă supăr dacă nu ieși, Mariove.

— Supără-te, dar ia stai așa : știam că ție nu-ți prea plac supărăcioșii !

— Hai, Mariove, că nu mă mai supăr. Am zis numai așa, ca să spun ceva. Am văzut cai azi-dimineață.

— Unde-ai văzut cai ? întreba Mariove, murind de curiozitate.

— Pe deal i-am văzut.

— Cînd ai fost pe deal, Sir ?

— Azi de dimineață, de dimineață de tot...

— Spui adevărat ?

— Spun adevărat. Am văzut cu ochii mei patru cai negri, cu aripi, mîncînd zăpadă.

— Hai să-i vedem, Sir. Vreau să-i văd.

— Îmbracă-te bine și să mergem.

Ieşeam, făceam cîţiva paşi prin curte şi frigul ne aştepta, se arunca peste nasurile noastre, ni le muşca, dar ne încăpăţînam şi mergeam mai departe să vedem cum caii negri cu aripi se plimbau pe deal, caii care păşteau liniştiţi zăpadă. Mariove se mira atunci foarte tare cum se face de nu îngheaţă iarna caii şi nici cîinii şi nici chiar oamenii mari.

— Caii nu îngheaţă niciodată ? Eu am văzut nişte cai înghețaţi.

— Cai înghețaţi ? rîdeam eu. Poate că erau cai din ciocolată. Unde-ai văzut cai înghețaţi ?

— În oraşul lui bunicu ; i-am văzut, într-o piaţă mare. Am văzut doi cai ; cînd înghețaseră era vară. Asta e tot.

— Cai adevăraţi, Mariove ? Gîndeşte-te bine ! Despre cai adevăraţi vorbeşti ? Poate dormeau caii tăi ?

— Despre cai adevăraţi vorbesc. Am stat zile întregi şi i-am privit cum îngheaţă. După ce au înghețat, cineva a venit şi i-a acoperit cu un cearceaf alb, alb de tot şi caii erau negri, iar într-o altă zi s-au strîns oameni mulţi şi altcineva i-a descoperit din nou ; cîntau fanfare şi muzici şi se vorbea mult şi toată lumea se plimba şi era tare mirată cum înghețaseră caii aceia în plină vară, iar eu...

— Tu chiar crezi c-au înghețat ? Acum spune drept, Mariove.

— Ştii bine şi tu că nu cred aşa ceva. Un om îi cioplise din mormoră şi păreau înghețaţi. Hai, nu te supăra. Am zis şi eu aşa ca să-mi treacă de urît.

— Aha, am priceput, Mariove.

— Dar pe unde pasc caii tăi ?

— Poate pasc pe undeva prin apropiere.

— Caii de la oraş o să ţi-i arăt zilele acestea ; sînt, cred eu, la fel cu ai tăi ; negri, cai negri. Hai acum acasă, o să-ngheţăm şi oricît i-am căuta poate că nu vom mai da de ei.

— Dar i-am văzut de dimineaţă aici ; uite chiar aici mîncau zăpadă şi nechezau !

— Poate ţi s-a părut, Sir.

— A, nu, nu mi s-a părut. Ştii bine că mie nu mi se pare nimic niciodată.

— Şi vrei să-i căutăm aşa, îngheţaţi cum sîntem, ore-n şir ?

— Nu, Mariove. Să ne întoarcem. Dacă tu spui că-i vom vedea sigur pe cei din oraş...

— Sigur că-i vom vedea.

Coboram dealul ca vîntul, alunecînd, alergînd prin nămeţi, aruncînd cu bulgări de zăpadă în arbori, uitînd că e atît de frig şi că noi plecasem să vedem caii negri care nu îngheaţă niciodată.

Cînd am pornit spre oraş, era un cer albastru care arunca înspre noi un pui de ger de crăpau pietrele. Ne aşteptau lucruri nemaivăzute şi eram curioşi.

Cînd am ajuns la oraş se înserase deja. Oraşul ne-a primit scăldat în purpura luminilor. Casele cenuşii se profilau ca nişte zidării uriaşe pînă în zare, unde trebuia să fie un rîu care alerga pe sub gheţuri, spre mare.

Aveam doi veri de-o seamă cu noi, Elis şi George. Dormeau. Bunicii s-au bucurat de sosirea noastră. Bunicul ne-a mîngîiat şi ne-a privit îndelung :

— Ha ! Ce mari v-aţi făcut. Mai ceva decît Elis şi George. Mai ceva...

Nu știu sigur dacă eram mai ceva decît George și Elis, dar noi eram oameni mari și asta bunicul n-avea cum s-o știe ; nici nu se aștepta de fapt la așa ceva, dar acesta era adevărul. Bunica părea încă foarte tînără.

— Sînteți obosiți, Mariove ? întreba ea.

— Nu, nu sîntem obosiți...

Am cinat și apoi mama ne-a trimis fără prea multe vorbe la culcare :

— Hai, mergeți, că vi se-nchid ochii.

Cred că ni se-nchideau ochii. Mama nu mințea niciodată.

— Mîine eu voi pleca în zori. Voi rămîneți aici pînă am să vin să vă iau.

Bunicul era scriitor și știa toate poveștile care pot exista. Mustățile lui mari, blegi, îi atîrnau înfoiate ca două cozi de pisică. Cu un an în urmă șezuse la țară și scrisese o vară întreagă.

Acum trebuia să mergem la culcare. Asta era tot ce se întîmplase într-o zi.

— Leneșii, leneșii, striga Elis.

— Leneșii, striga și George.

Ne-am trezit cu greu ; ne-am uitat îndelung la cei doi veri și i-am sărutat. Nu-i mai văzusem de cîteva luni. Ei veneau totdeauna la noi la țară.

— Bunicul a fost vînător de urși polari ? l-am întrebat eu mai întîi și mai întîi pe George.

— A fost, mi-a răspuns George.

— N-a fost și marinar ?

— Ba da, și căutător de aur.

— Aur. A... aur...

— Dar de ce vă interesează ?

— Așa...

— Mai sînt caii aceia înghețați în piață ? întrebă Mariove.

— Care cai ?... Statuia ? Au mutat-o acum o lună din piață. Acolo au început să înalțe un turn, un castel de apă.

— Lasă caii, Mariove.

— N-ai zis că trebuie neapărat să-i căutăm ?

— Unde-i mai putem căuta acum ?

— Bună dimineața, somnoroșilor ! spuse bunica, intrînd.

— Bună dimineața, bunico !...

— Unde a căutat aur bunicul ? am întrebat-o eu.

Bunica mă privește și rîde...

— Haideți la masă... Haideți...

Ne-am spălat pe față și ne-am așezat la masă.

— Bunicule, noi am văzut farfurii....

— Elis ! striga Mariove, acoperindu-mi glasul.

— Bunicule, noi am văzut farfurii !...

— Ce fel de farfurii ? Farfurii de supă ?

— A, nu, bunicule, striga Mariove. Noi am văzut cu adevărat farfurii zburătoare.

Bunicul rîse :

— Farfurii de supă zburătoare ?! Sînteți caraghioși, dragii mei.

— Dacă vrei să știi, noi am călătorit într-o farfurie zburătoare și ne-am întîlnit în junglă cu un trib.

— Poate ați visat, zise George.

— N-am visat deloc ! Am călătorit împreună cu doi farfuridei și am ajuns într-un minut pînă în junglă.

— În Africa, unde ?

— Nu cred că în Africa, spuse Mariove.

— În America ?

— Nu ştim...

— Farfurii zburătoare, voi minţiţi de îngheaţă apele... Farfuriile n-au cum zbura.

— Ba da, striga Mariove.

— Lasă, o să aflaţi cîndva că tot ceea ce spunem este adevărul curat. Acum, bunicule, hai, spune-ne o poveste : abia aşteptăm să te ascultăm.

Gînditorul de aur

Demult, demult, trăia într-un colț de lume un meșter aurar. Multe lucruri, fără de seamăn în toate cele patru vînturi, ieșiseră din mîinile sale. Acum i se vestise bătrînețea, dar încă nu se dădea înfrînt. Lucra din zori și pînă cînd pe întinsuri se așternea noaptea. Și avea meșterul acela o fată frumoasă, frumoasă, neînchipuit de frumoasă la chip și la făptură ! Și mai avea meșterul un atelier mare și calfe multe și bucurii nenumărate, fiindcă era neîntrecut în meșteșugul lui de podoabe din aur și din pietre scumpe.

Dar timpul trecea nevăzut și fata creștea și se făcea din ce în ce mai frumoasă. Într-o bună zi îi veni fetei vremea măritișului. Sosiră flăcăi mîndri s-o pețească și meșterul se bucura din toată inima, îi cinstea cum se cuvine pe toți și le spunea :

— Fata am să i-o dau numai aceluia care îmi va aduce o lucrătură din aur sau din diamante la care eu să nu mai pot adăuga nimic, la care eu să nu mai pot lucra deloc, pentru a o face cu mult mai frumoasă. Așa să știți voi. Și acum ședeți să cinstim cuvîntul meu cu un pahar strașnic de rachiu din cel vechi.

Veneau flăcăii de la un timp în caleşti sau călări, duium. Fiecare aducea o lucrătură. Unul o cruciuliţă cu perle şi diamante, unul o broşă în filigran, unul un urs în metal bătut, unul un leu cu ochi de topaze, altul o floare din foiţe de aur. Toate erau atît de măiestrit lucrate, încît un om oricît de priceput ar fi fost el în ale meseriei s-ar fi mirat cum de-au ieşit din mîinile muritoare aşa lucruri măiestrite şi fără egal.

Dar eu acum atît pot să vă spun, că meşterul rămînea totdeauna nemulţumit şi ca să-şi arate nemulţumirea îl lăsa pe flăcău să aştepte şi se încuia în atelierul său şi lucra singur mai departe orice podoabă adusă de peţitor. Şi fiecare podoabă devenea cu mult mai frumoasă ; ieşită din mîinile sale părea atunci de neîntrecut, şi totul era pentru peţitor în zadar. Meşterul adăuga fiecărei lucrături cîte ceva şi lucrul acesta însemna că peţitorul a pierdut şi pleca ruşinat, foarte ruşinat, după firea fiecăruia.

— Ei, voinice, spunea meşterul, ce zici, e sau nu e mai frumoasă acum podoaba pe cari ai adus-o ?

— E mai frumoasă, răspundea omul, văzînd podoaba din mîinle meşterului şi nemaiavînd încotro.

Meşterul se bucura de fiecare dată, iar întristarea grea îi cuprindea pe peţitori. Şi astfel treceau zilele şi începură să se prelingă chiar lunile. Seara, tîrziu, abia găsea cîteva clipe de răgaz s-o mîngîie şi s-o întrebe pe fată :

— Eşti mulţumită, fiica mea ?

— Sînt mulţumită, tată, dar parcă văd cum într-o zi voi îmbătrîni şi nu va mai veni nimeni pe meleagurile astea să mă peţească. Puteai pînă acum să mă măriţi de zece ori, chiar de o sută de ori.

Oricare dintre peţitorii mei era un meşter aproape fără pereche.

— Să mai aşteptăm o vreme, fata mea, e bine să mai aşteptăm. Eu tot mai cred că va sosi meşterul care nu are pereche pe lume în iscusinţă...

După aceste vorbe rostite cu îndoială, meşterul ieşea cu capul plecat, gînditor ; dar iar treceau zilele şi lunile se adăugau pe neştiute.

Voinicii se abăteau pe acolo din ce în ce mai rar, dar meşterul încă şi încă mai spera că va veni cineva cu un obiect atît de măiestrit lucrat, încît el să nu mai poată adăuga nimic, nimic.

Într-o dimineaţă sosi un om şi bătu la uşa atelierului meşterului.

— Bună vreme, meştere !

— Bună să-ţi fie inima, omule ! Dar ce vînt sau ce interes te aduce pe la mine ?

— Meştere, am auzit că ai o fată de măritat !

— Am, voinicule, cum să nu.

— Apoi să ştii că am venit prin partea asta de lume să-mi încerc şi eu viaţa şi norocul. Îmi poţi da fata ?

— Eu am o socoteală, un cuvînt, spuse meşterul, şi nu i-o pot da decît aceluia care mi-l va îndeplini.

— Ştiu socoteala, meştere. Ţine mătasea aceasta în care ţi-am aşezat lucrătura.

Meşterul desfăcu mătasea şi ochii săi rămaseră aţintiţi asupra unui orăşel din sute de foi subţiri de aur, străvezii. Era atît de măiestrit lucrat, încît pomii foşneau ca nişte rochii de bal, păsările se mişcau în ei, scoţînd triluri şi cîntece pentru nevăzuţi dansatori, casele străvezii lăsau să se vadă lămpile aprinse, oamenii vorbind ; sub un pom un om gîn-

dea și inima se vedea bătîndu-i ca un ceasornic de aur în piept.

Peste tot orașul se întindea un văl subțire, o foiță de aur.

— Hm, hm, mormăi meșterul privind lucrătura. Am s-o fac cu mult mai frumoasă !

Intră, puțin înciudat, în atelier. O mai privi încă o dată, dar cum o atinse lucrătura se sfărîmă. Șezu cîtva timp gînditor, apoi ieși din atelier și începu să plîngă.

— Am vrut să fac în așa fel ca omului din grădină să i se vadă chiar și gîndul. Am stricat minunata lucrătură. Am stricat-o, spunea el, nemîngîiat.

— Ai uitat un singur lucru, meștere, că eu ți-am adus doar o simplă lucrătură în metal. N-ai să reușești niciodată să afli ce se ascunde în sufletul metalului.

— Greșeala mea, greșeala mea ! se tînguia meșterul.

— Nu-i nimic, meștere, nu-i nimic. Vom făuri alte lucrături mai frumoase decît aceasta care trebuia neapărat să se sfărîme. Altfel gîndul tău nu s-ar fi împlinit niciodată.

— Ai învins, voinicule. A ta să fie fata și să trăiți mulți ani fericiți de acum înainte...

Și nu vă mai spun ce nuntă s-a încins mai apoi, c-au venit la masă oameni din șapte ținuturi și împărați și feți-frumoși, care mai de care, în calești și pe cai înaripați ce mîncau jăratec, iar bătrînul meșter nu mai putea de bucurie ; chiar el i-a spus la masă toată povestea lui bunică-meu.

Într-o zi Mariove se îmbolnăvi ; şedea în pat şi Sir o mîngîia şi abia aştepta să se însănătoşească şi să alerge pe dealuri, să se dea cu sania şi să se bucure de nămeţii care se cerneau mereu de cîteva săptămîni şi nu se mai terminau, ca şi cînd în cer era o casă mare şi cineva dădea zăpada jos de pe casa lui peste dealuri, peste păduri şi peste casa în care trăiau Sir şi Mariove.

— Mai ninge ? întreba Mariove.

— Ninge, răspundea Sir. Pînă mîine poate că te faci bine şi vom alerga amîndoi pe deal şi apoi vom veni înapoi ca oamenii de zăpadă.

— Sir, te rog să-mi cînţi ceva la pian.

Şi băiatul se aşează atunci la pian şi cîntă : la început se auzi un crîmpei de melodie, apoi nişte zurgălăi şi în curte se opri o sanie cu patru cai albi, cu pene albe la urechi ; o sanie albă, cu baldachin din mătase albă. Din sanie coborî un omuleţ cu o căciulă albă, cu haine şi cizme albe. Îşi bătu cu o biciuşcă albă cîtva timp cizmele, apoi zîmbi către fereastra pe care Sir se uita la sania străină care venise în curte.

Omuleţul îi zîmbi, îi făcu de cîteva ori semne cu mîna şi apoi îşi văzu de treburi ; scoase din sanie

niște saci albi și-i agață de botul cailor ; după ce caii mîncară grăunțele din saci, omulețul luă o pîine mare albă și o tăie în felii subțiri. Cu un cuțit cît un iatagan tăia bucăți de zăpadă, le punea între feliile de pîine și surîdea, făcînd din cînd în cînd cu mîna lui Sir care cînta la pian, și privea pe fereastră vrăjit, fără să poată spune un cuvînt.

Omulețul lua sandvișurile, mergea în fața cailor și caii strănutau, înghițeau lacomi sandvișurile cu zăpadă și se scuturau în ritmul melodiei pe care Sir o cînta la pian. Abia atunci Sir observă că afară nu mai ninge. Omulețul îi făcu din nou semne, și-i surîse atît de frumos încît Sir uită să mai cînte la pian.

O privi pe Mariove, dar Mariove adormise. Se temu că se va trezi și cîntă în continuare o melodie suavă ca o floare albă de zăpadă. Omulețul nu-i mai dădu atenție. Scoase de sub baldachinul alb o mătură albă, dădu zăpada la o parte și făcu un foc : sări de cîteva ori într-un picior în jurul flăcărilor, aruncă pe foc cîteva bucăți de zăpadă și focul se înteți. Apoi își puse mîinile sale albe deasupra flăcărilor, șezu astfel cîteva minute și se părea că uitase de mîini, iar degetele-i vor începe să ardă ; dar nu se întîmplă nimic deosebit : se îndreptă către sanie și scoase dintr-un coș alb două sticluțe cu țuică și un ibric. Turnă în el țuica și-l ținu multă vreme cu mîna întinsă deasupra focului. De cîteva ori țuica luă foc, dar omulețul suflă, și flăcările se stingeau ca prin farmec. Sir își închipui că e vorba de țuică și adevărul chiar acesta era : omulețul scoase din buzunar două pahare de cristal, cu picior, turnă țuica în pahare și se îndreptă către caii care așteptau cu fața către fereastră. Sir cînta ; nu

se știe ce, dar mîinile sale alunecau pe clapele pianului, înfrigurate. Omulețul făcu prin zăpadă cîteva semne și deodată în fața cailor apăru o masă albă care le ajungea pînă la bot. Pe ea se aflau cele două pahare cu băutură. Deodată caii începură să sufle în țuica fiartă și aburi se ridicară ca un stol de păsări ; caii închideau ochii, își muiau buzele, strănutau, și din cînd în cînd omulețul îi mîngîia pe coame. Caii începură să chiuie, semn că băuseră destul ; omulețul făcu din nou semne și Sir lăsă pianul și ieși în curte.

— Bună seara, domnule, spuse Sir.

— Bună seara. Mi-a plăcut cum ai cîntat la pian. Totdeauna, iarna, te ascult cum cînți la pian.

— Da, dar eu nu cînt decît cînd afară ninge.

— Atunci ascult și eu muzica, dar, dintre toți copiii care cîntă la pian, tu îmi placi cel mai mult.

— Tu ce ocupație ai ?

— Eu ? rîse omulețul. Mă ocup, în general, de Iarnă.

— De Iarnă ?...

— Da, de Iarnă. Am în cer o casă mare. Cînd vine Iarna pe la mine, Iarna e sora mea, strănută atît de mult, încît îi pun masa în curte sub un umbrar. Vine pe an o singură dată și eu îmi iubesc sora mult.

— Și nu se supără că n-o lași în casă ?

— A, nu se supără. Chiar ea mi-a dat ideea să mîncăm sub umbrar. Ar fi un chin pentru mine, înțelegi ? Cînd strănută, în jurul ei se lasă nămeți de zăpadă. Pe casă sînt nămeții de zece, douăzeci, treizeci de metri. Ei, și închipuie-ți că după ce pleacă sora mea eu trebuie să arunc zăpada din curte și de pe casă. Atunci muncesc, muncesc de

nu-mi mai văd capul. Cînd arunc zăpada de pe casă ascult muzică.

— Dar caii tăi sînt beţivi ?

— O, nu, nu sînt beţivi ! Dar ca să nu înghețe, să li se înfierbînte sîngele... Ştii, sînt şi ei ca oamenii, dar eu am venit să te iau cu mine în seara aceasta. Toată noaptea vreau să-mi cînţi la pian.

— Cum să-ţi cînt ?

— Vom lua cu noi pianul. Tu o să-mi cînţi iar eu voi arunca la noapte toată zăpada de pe casa mea pe pămînt şi aşa, de mîine încolo, pe pămînt nu va mai ninge. Va veni primăvara. Primăvară se spune şi pe la voi, nu-i aşa ?

— Da, primăvară se spune şi pe la noi.

— Numai tu ai putea să mă ajuţi să dau zăpada jos de pe casă... Vei sta în grădina mea şi-mi vei cînta, iar eu voi fi atît de bucuros... Altfel cine ştie cîtă vreme va mai dura iarna. Fiindcă eu nu arunc zăpada decît atunci cînd aud armoniile pianului.

Într-adevăr, zăpada cădea pe pămînt numai cînd Sir cînta la pian, dar el nu se gîndise niciodată că omuleţului care are casa în cer îi place atît de mult cum cînta, încît numai atunci poate arunca zăpada de pe casă.

Omuleţul intră tiptil în casă, luă în spate ca pe un fulg pianul şi-l puse în sanie :

— Ştii, dacă voi arunca toată zăpada la noapte şi tu îmi vei cînta, mîine va fi soare şi sora ta se va însănătoşi. Hai urcă !

Dădu bice cailor săi albi şi sania prinse să zboare ameţitor de repede, ca o nălucă albă, ca o fantomă lovită de bice.

Şi ajunseră la casa omuleţului. Sir se aşeză în grădină şi cîntă la pian toată noaptea, iar omuleţul arunca zăpada din cer pe pămînt şi fluiera. Către ziuă termină, dar atunci Sir era atît de obosit încît adormi cu capul pe pian.

Cînd se trezi, Mariove îl scutura uşor.

— Ai adormit aici ? Mi-ai cîntat toată noaptea şi m-am însănătoşit. Ce prieten bun am, rosti ea şi-l sărută pe frunte.

Soarele intră pe fereastră şi se aşeză lîngă ei, la pian.

Mai trecu în zbor o săptămînă... Mai trecu multă vreme, pe negîndite.

Știți, primăvara e altceva. Chiar cu totul altceva. Primăvara se topește gerul fiindcă se arată pe lume fluturii.

— Mariove, am auzit că primăvara vine numai din cauza fluturilor. Ce crezi ? Uite, iarna asta chiar dacă ar vrea să șadă mai mult nu poate. Și toată povestea, cînd te gîndești, i se trage iernii numai și numai din cauza fluturilor...

— De, știu eu ?! răspundea Mariove gînditoare. Așa o fi, dacă spui tu. Iarna moare din cauza fluturilor !... Chiar... Cred și eu... Zăpada, ai văzut, totdeauna vine pe pămînt în zbor și bineînțeles trebuie să plece în alte țări tot în zbor. Așa se nasc cu siguranță fluturii... Cred că numai așa ; deși, la urma urmelor, nu pot fi tocmai sigură.

— Hai să cîntăm...

Începeam să cîntăm tărăgănat, uitînd și de iarnă și de baltă și de fluturi și de tot ceea ce exista în jurul nostru. Nu mai vedeam nimic. O rugam pe Mariove să se așeze lîngă mine pe un scaun înalt.

— Stai aici, Mariove, eu sînt voievod şi tu trebuie să fii domniţă. Eu îţi aşez coroana şi-ţi cînt. Da, Mariove ?

— Da, Sir, cîntă-mi... Voi fi domniţă !... Ce grozav !

Îi aduceam o coroniţă din flori, săream într-un picior şi-i cîntam :

Buchi, buchi, rariţa,
Mariove-domniţa
Daru,
Daru,
Căţălaru,
Buchi, buchi, rariţa,
Trece lacul lişiţa
Şi-o întreabă-un cocostîrc :
— Mergi, domniţă, azi la tîrg ?
Hei, buchi, buchi, rariţa,
De la bîlci ţi-oi cumpăra
Broscuţe de catifea.
Hei !
Daru, daru,
Căţălaru...

Alergam din nou către rîpă, cîntînd de bucurie cît mă ţinea gura. Mariove era fericită. Ca la un semn am amuţit amîndoi. Ne-am trîntit înspăimîntaţi la pămînt. Am ridicat apoi uşor capul şi-am îndrăznit să privim la cer :

— Mariove, am şoptit eu, cred că văd iar o farfurie zburătoare !

— O farfurie ? întrebă Mariove, săltînd curioasă capul.

— Ştii, poate e farfuria lui LO.

— Eu credeam că nu se vor mai întoarce...

— Doar ne-au promis, Mariove !

— Să le facem semne ! Hei, coborîţi aici, lîngă noi !

— Nu cred că aud ei ce spui, dar sînt sigur că ne văd.

— Într-adevăr, ne-au văzut. Nu ţii minte că aveau acolo un ecran pe care se vedea totul în jur ?

— Sigur, mi-aduc aminte !

— Dar uite, au dispărut iar.

— Se vor întoarce să coboare ; iată-i !

— Să alergăm într-acolo !

— De ce să alergăm ? Vor veni ei singuri la noi. E mult mai bine aşa ; Dacă nu e cumva LO, ce facem ?

— Aşteptăm.

Farfurideii veneau, într-adevăr, spre noi. Ne-au îndemnat politicoşi să luăm pilule. Le-am înghiţit imediat, apoi i-am privit îndelung, aşteptînd să vorbească :

— Vă bucuraţi că am venit ?

— Ne bucurăm tare mult, am răspuns eu. Credeam că aţi uitat de noi. Chiar dacă aţi fi uitat, nu ne supăram...

— Dar cum să uităm ?

— LO, zise Mariove, spune-ne repede ce mai e pe la voi ?

Farfurideul surîse :

— Ştii, eu nu sînt LO.

— Dar cine eşti ?

— Eu sînt KI cel MIC.

— KI cel MIC ? se bucură Mariove. Tu porţi numele meu, ştii ? Dar LE şi LO de ce n-au venit ?

— Ea e soţia mea, RE.

— Mă bucur, clipi fericită RE. Ştiu că pe tine te cheamă SIR, iar pe tine KI sau Mariove. Am venit pentru a respecta cuvîntul pe care vi l-a dat tatăl nostru, LO. V-am văzut aici şi la început nici nu ştiam ce să credem. Noi nu ne-am întîlnit, pînă acum, niciodată, cu oamenii.

— Dar LO şi LE unde sînt ? Aţi venit în locul lor ?

— Da. Lor li s-a întîmplat un accident grav, într-o zi, şi au murit... atunci am plîns foarte mult ; ne-am adus apoi aminte că ei vă promiseseră să vină pe pămînt, să vă plimbe în farfuria zburătoare. Ne povesteau mereu despre voi şi mai ales cum m-am născut eu şi cum mi-aţi pus numele KI cel MIC şi cum a trebuit să plecaţi atunci din junglă... Apoi doream foarte mult să facem o excursie, să cunoaştem planetele...

— Ne pare tare rău pentru ei ; erau atît de buni, spuse Mariove.

— Urcaţi ! spuse RE. Să uităm totul.

— Vreţi să mergem să vedem cascadele de pe pămînt?, îi întrebă KI cel MIC.

— Ştim că voiaţi să vedeţi un oraş mare — cel mai mare oraş care există pe pămînt, oraşul cu turnuri pînă dincolo de nori, zise RE, privindu-ne întrebător. Ce ziceţi ?

Răspunsul nu-şi mai avea, vă daţi seama, rostul. Am urcat grăbiţi în maşină, am ajuns cît ai bate din palme la farfuria zburătoare.

Ne aşteptau multe încăperi mari ; fructe şi flori creşteau ca într-o grădină din poveste într-una din ele. Fructele şi florile ne erau cu totul necunoscute. Am rămas şi le-am privit îndelung pe fiecare.

Am cules cîteva. Aveau un gust deosebit și erau atît de parfumate, încît la un moment dat uitarăm că sîntem într-o farfurie zburătoare ; credeam că am nimerit într-o grădină fantastică, dintr-o mie și una de nopți. Mariove observă ceva :

— Voi n-aveți păsări ?

— Ce fel de păsări ?

— Păsări cîntătoare.

— Avem, dar acum păsările noastre dorm. Așteptați o clipă numai și le veți vedea cum se trezesc.

RE scoase cîteva sunete ciudate și prin pomi și flori începură să se miște păsări cu pene colorate în mii și mii de culori. Erau niște păsări neobișnuit de mari și cîntau atît de fermecător, încît te cuprindea imediat somnul, acolo, pe iarba proaspătă.

— Vi s-a făcut somn ? rîse KI cel MIC.

— Puțin... am răspuns eu, ștergîndu-mă la ochi.

— O să vă obișnuiți, în curînd. Așa ne-am deprins și noi, la o lună după ce ne-am născut. E drept, păsările noastre din FAR cîntă atît de frumos încît se adorm una pe alta. Veți vedea ce se va întîmpla peste cîteva clipe.

Așteptam.

Într-adevăr se mai scurseră cîteva momente și nu se mai auzi nici un tril de pasăre, nu mai foșni nici un ram, nici o frunză, nici un zgomot nu mai tulbura liniștea. Îmi puneam atunci tot felul de întrebări, la care cu cît doream mai mult să găsesc un răspuns cu atît nu găseam vreunul :

— La voi nu sînt furtuni ?

— Furtuni ? întrebă mirat KI cel MIC. Ce fel

de furtuni ? Niște fructe mari, niște pomi sau păsări care cîntă mai frumos decît păsările noastre și au penele nemaivăzute ?

— A, nu ; nici una, nici alta.

Îi explicam, amănunțit, lui KI cel MIC ce este o furtună ; el zîmbi tot timpul, apoi îmi spuse :

— Îmi pare rău, adică îmi pare tare bine. Noi nu avem furtuni. Sigur, la voi pe pămînt e altceva. Cu totul altceva... La noi fiecare are ceva de făcut, fiecare farfurideu poate inventa zece grădini din acestea într-o oră și gîndiți-vă că aceasta e numai o simplă grădină de excursie, pe care o iei cu tine fiindcă vrei să mai auzi o pasăre înainte de somn sau vrei să guști un fruct. La noi dacă nu mănînci fructe ești un farfurideu mort.

Nu știam ce să mai răspund. Data trecută, chiar LO ne spusese atîtea lucruri, încît mi se părea că acum vor rîde de mine ; niște întrebări nu e bine să fie puse niciodată degeaba, așa că am hotărît că ar fi mai înțelept să ne descălțăm și să ne lăsăm picioarele într-o apă care curgea molatecă, roșcată și răcoritoare.

— O, ce grozav, ce grozav ! striga Mariove, rozînd un fruct. Uitase cu totul unde se află. O, ce grozav, ce moale e apa !...

În apa aceea parcă se ascundea un suflet. De fapt nici nu era apă, o apă așa cum există la noi. În farfurie, prietenii noștri aveau cîteva feluri de apă : una pentru îmbăiere, roșie, molatecă, una pentru spălarea feței, alburie, și alta albastră, pentru băut.

Ne-am ridicat cu gîndul să pornim către o altă încăpere. RE apăsă atunci pe un buton și ca la

semnul unui vrăjitor totul dispăru şi se prefăcu într-o pilulă.

— Unde a căzut pădurea ? întrebă Mariove.

Eu rîdeam.

— Nu mai ţii minte, Mariove, că ei pot cuprinde lucrurile mari chiar într-o pilulă ?

— Da, asta este, răspundea KI cel MIC. Noi putem să le închidem într-o pilulă, cum îi spuneţi voi, dar înţelegeţi ? Cînd dorim, pădurea şi păsările se vor arăta ca mai înainte — ele nu-şi vor pierde calităţile avute. Dacă am avea un microscop uriaş, aşa cum avem noi în FAR, aţi vedea că într-o pilulă din aceasta există tot atîta viaţă cîtă exista în pădurea prin care am trecut adineauri. Arborii sînt la fel, păsările se plimbă sau dorm, dar ele nu se transformă, ci rămîn tot timpul acolo şi-şi duc astfel viaţa mai departe, ca şi cînd nu s-ar fi întîmplat nimic. O pilulă pe care o poate ţine oricine în palmă pare nemişcată, aşa cum vedeţi, tocmai din cauza dimensiunilor noi pe care le-a luat pădurea aceea şi toată viaţa pe care o cuprinde. Ştim că voi puteţi face o pădure să crească, ceea ce reuşim şi noi, dar nu o puteţi aşeza într-o astfel de pilulă. Dar, am vorbit îndeajuns. Să pornim la drum.

Ne-am îndreptat spre o altă cameră asemănătoare întrucîtva cu aceea pe care o văzusem în farfuria lui LO. Sute de butoane colorate şi de manete aşteptau să fie folosite. În ciuda acestui fapt, KI cel MIC apăsă pe un singur buton şi farfuria îşi luă lin zborul. Priveam fascinaţi pe ecran cum pămîntul începea să se depărteze. Semăna cu o roată mare care se-nvîrtea la o căruţă nevăzută, o roată de aur...

— N-am putea zbura mai aproape de pămînt ? întrebă într-o doară Mariove.

— Cum să nu ? răspunse KI cel MIC.

Priveam ecranul care ne dezvăluia frumuseţi nemaivăzute. Un oraş strălucea în bătaia soarelui şi turlele, poleite, păreau că au luat foc, iar o statuie gigantică, ridicată pe un munte în mijlocul oraşului, ni se păru că se va prăbuşi în fluviul care curgea la poalele muntelui, leneş ca o limbă care desparte cuvintele unul de altul, lungindu-le obositor.

— Eu am observat ceva deosebit, spuse Mariove.

— Ce ai observat ? întrebă KI cel MIC.

— Că ecranul acesta poate să fie folosit ca un microscop din acela uriaş, despre care spuneţi voi că aveţi în FAR. Cu cît ne depărtăm de pămînt, pămîntul devine tot mai mic. Am văzut că atunci cînd aţi schimbat pădurea, mai întîi ne-am depărtat de ea. RE a apăsat un buton şi... nu-i cumva o iluzie ?

— Grozavi mai sînteţi voi ; aţi sesizat imediat ceea ce pînă acum n-au reuşit niciodată toţi pămîntenii, spuse KI cel MIC. La mijloc e numai o adunare şi o scădere. Atît de simplu este totul încît foarte repede veţi descoperi adevărul. Trebuie adăugată puţină fantezie şi voi aveţi atîta fantezie ! Pricepeţi : o adunare şi o scădere... Acum cred că oamenii au mai multă fantezie decît noi, dar nu au la îndemînă tot ce le trebuie pentru ca în fiecare zori de zi un nou inventator să se nască. Ce credeţi ? Acum ne putem înălţa ?

— Da, am răspuns amîndoi.

— În oraş vom ajunge cînd se va înserа. Am calculat astfel zborul farfuriei, încît să fie cam de

cincizeci de ori mai rapid decît al unui avion de-al vostru. Cam plictisitoare călătoria aceasta, o să spuneți, dar altfel nu se poate ; am ajunge prea devreme în orașul cu turnuri pînă dincolo de nori. În două-trei secunde am fi acolo ; trebuie să coborîm cu farfuria, nevăzuți, în oraș. Oamenii n-au văzut de aproape niciodată o farfurie zburătoare și ne-ar putea supăra. Noi sîntem ființe pașnice și nu vrem să aducem vreun rău oamenilor și nimănui.

Într-un tîrziu, KI cel MIC ne anunţă :

— Coborîm !

Am privit diu nou prin uriaşul ecran. Ne apropiam cu o viteză ameţitoare de o mare de lumini. Începurăm să ne rotim deasupra oraşului cu turnuri în nori şi ne simţeam minunat.

Era atît de tulburător, de parcă ne-am fi dat într-un leagăn. Păstram distanţa faţă de casele acelui oraş imens şi căutam un loc anume pentru aterizare. Farfuria găsi un acoperiş larg, pe care coborî.

— Credeţi că n-a văzut nimeni farfuria noastră ? întrebă Mariove.

— Sigur n-a văzut-o nimeni, ne asigurară gazdele.

— Dacă zăreşte cineva farfuria ce ni se va întîmpla ? întrebă, curioasă, Mariove.

— Vom pleca, vom reveni şi oamenii vor crede că au iluzia zborului şi se vor lăsa păgubaşi. Nu vă fie teamă pentru nimic.

— Şi-acum ce trebuie să facem ?

— Noi vom rămîne aici, vă vom aştepta, privind pe ecrane furnicarul oraşului.

Zicînd acestea, KI cel MIC trecu în altă încăpere, apăsă pe un buton şi pereţii camerei se dovediră a fi nişte ecrane imense prin care se vedea ca-n palmă tot oraşul. Zeci de mii de maşini treceau fulgerător ; oamenii alergau, cîntau, vorbeau ; unii dormeau, plîngeau, alţii lucrau, mîncau, sau urmăreau filme.

— Priviţi aici, spuse RE, apropiindu-se de un mic ecran. Acesta e zgîrie-norul pe care ne aflăm. Vedeţi unde sînt lifturile, luaţi-l pe-al patrulea, fiindcă e cel mai rapid. Coborîţi în stradă, plimbaţi-vă cît vreţi şi pe unde vreţi.

Am coborît imediat din farfuria zburătoare. În cîteva clipe am ajuns în faţa liftului care tocmai se pusese în mişcare cu o viteză ameţitoare. Credeam că nu mai scăpăm vii din acel bolid. Aveam senzaţia că ne scufundăm într-o prăpastie şi că nu vom mai putea respira. Coborîsem 200 de etaje într-un minut.

Jos am discutat cu groază despre acest lift.

— A fost înfiorător, spuse Mariove, înfiorîndu-se.

— Dacă ne-am fi simţit la fel şi în farfuria zburătoare, socotind viteza cu care se deplasează, însemna că trebuia să fim de mult morţi.

— Oho, de cînd ! întări Mariove ceea se spusesem eu cu convingere. N-am văzut în viaţa mea aşa ceva. Oraşul în care trăiesc bunicii noştri e nimic pe lîngă ăsta. Nu ţi-ar plăcea să locuieşti aici o săptămînă, două ?

— Nu ştiu ! Nu cred că e undeva mai bine ca acasă !

— Cîte lumini !...

Ne-am apropiat de un parc inundat de lumini. Niște statui imense stăteau de vorbă :

— Ssst ! îmi făcu semn Mariove.

— Ce e ? am întrebat-o eu în șoaptă.

— Fii atent, statuile astea vorbesc.

— Aud și eu și înțeleg tot ce spun !

— Înțelegi datorită pilulelor farfurideilor ! Ssst !

Statuile discutau nestingherite :

— Te salut, domnule conte !

— Te salut, doamnă contesă !

— Ce mai faci, cum o mai duci, domnule ?

— Cumpăr avioane de vînătoare !

— Mai vinzi avioane ?

— Desigur !

Deodată, „statuile", simțindu-se în deplină siguranță, schimbară vorba :

— Ai adus flori la mormîntul bunicii ?

— Am adus flori : crizanteme japoneze.

— S-a schimbat parola, să știi !

— Da ?

— „A murit baronul !"

— Și răspunsul ?

— „Ieri"... „Azi să vii pe la biroul șefului"...

Din dialogul care a urmat am înțeles prea bine că în spatele statuilor ședeau doi agenți de poliție care urmăreau o bandă de hoți, iar hoții le aflaseră parola. Am plecat dezamăgiți.

Lumini multe se legănau printre arbori. Acolo era un lac imens, plin de lebede. Printre lebede, sute de bărci tăiau apa, muzici cîntau și legănau fiecare barcă și cîntecele pluteau peste lac, umplînd de culoare și de frumusețe parcul.

Lebedele-şi legănau şi ele ritmic gîturile lungi şi fiecare legănare părea să fie o continuare a unui sunet suav de muzică.

Priveam de cîtăva vreme astfel, nemişcaţi, fermecaţi de pădurea de lumini. Apoi am plecat din parc şi ne-am îndreptat spre o clădire ciudată de unde veneau în valuri, pînă în stradă, rîsete şi zgomote.

La intrare nu ne-a oprit nimeni ; nu ne-a întrebat nimeni nimic, deşi existau acolo, de pază, vreo douăzeci de oameni în livrele roşii, care şedeau nemişcaţi. Am străbătut cîteva încăperi ; alţi oameni stăteau nemişcaţi. Trecînd printr-un alt şir de camere am coborît vreo cincisprezece trepte, pînă într-o sală enormă, plină de oglinzi ; în mijloc era un soclu înalt pe care se afla un scaun. Pe scaun un bătrîn bătea, în răstimpuri, din palme. La picioarele sale se afla un gramofon vechi. Un cîine şedea lîngă gramofon şi schimba la intervale egale acul pe placă.

Am rămas un timp neclintiţi şi am privit. Placa era mereu aceeaşi ; ea reproducea un rîs hohotitor care se izbea în oglinzi şi oglinzile vibrau. Continuam să privim sala goală în care nu răsuna decît rîsul acela molipsitor, căzînd în cascade peste oglinzi.

Am ieşit. Nici de astă dată nu ne-a oprit nimeni. Pe stradă, hohotele de rîs ne urmau. Ne-am îndepărtat fără a mai arunca nici o privire înapoi.

Mergeam aşa de cîteva minute, cînd am ajuns într-un bulevard foarte larg, luminat ca în plină zi. Bulevardul părea pustiu. Ne întrebam dacă nu cumva trebuie să ne întoarcem din pustietatea aceea, cînd gîndurile ne zburară odată cu privirile

spre o străduță care se deschidea la dreapta. De acolo se revărsa spre marele bulevard un alai de cîini îmbrăcați în costume pompoase, sau în fracuri ; cu pipe de cireș în gură, cu pălării colorate pe cap, treceau. În fața lor mergea o mașină mortuară. Ne-am apropiat. Alte sute de cîini veneau în urmă. Două doamne, uscate, foarte înalte, îmbrăcate în negru, ședeau în mașină. Una dintre ele conducea vehiculul iar cîinii hohoteau de plîns ; oprea mașina din cînd în cînd, cîinii trăgeau adînc din pipe și din țigări, apoi slobozeau fumul într-un nor albastru și începeau să urle de două ori scurt, apoi încă o dată prelung, plecîndu-și capetele.

Mașina mortuară ducea un sicriu peste care se revărsau dantele albe, pînă cădeau din mașină, formînd o trenă lungă, ca la rochiile de mireasă.

— Ce-o fi însemnînd asta ? se întreba, murind de curiozitate, Mariove.

— De unde să știu ? i-am răspuns.

— Trebuie să întrebăm pe cineva.

— S-o întrebăm pe doamna care plînge în hohote.

— Întreab-o tu, Sir. .

— Doamnă, am șoptit eu timid. Doamnă ! am strigat mai apoi. Hei !

La strigătul meu doamna m-a privit îndatorată :

— Cine a murit ?

Doamna a suspinat de trei ori, a vărsat un lung șirag de lacrimi, apoi a răspuns strîmbîndu-și gura, în care nu mai exista nici un dinte :

— A murit regina cîinilor din oraș !...

— Aha ! am răspuns eu. Mulțumesc ! Unde o duceți, la palat sau o aruncați în canal ?

— Vai, spuse doamna, se poate să vorbeşti atît de urît ?! Regina are un cavou de marmoră...

— Bună seara ! Înmormîntare frumoasă !

— Mulţumim...

Urmară din nou două urlete scurte şi un urlet lung. Ceata s-a pierdut în curînd pe o stradă, spre dreapta, într-un nor imens de tutun.

Am trecut de colţul unui zgîrie-nori ; dintr-un gang ieşiră zece maimuţe care ţineau în mînă pistoale. Alte două maimuţe duceau un cărucior pentru copii, iar în cărucior şedea un băiat de vreo zece, doisprezece ani şi mînca îngheţată. Ne-am trezit asaltaţi. Ne privi şi zise fără alte menajamente :

— Dacă nu faceţi exact ce vă dictează maimuţele, ordon imediat să vă omoare şi să vă arunce fără milă într-un canal.

Maimuţele ne făcură un semn cu pistoalele şi am pornit fără a mai sta pe gînduri pe un alt bulevard.

Îmbrăcate în nişte largi costume gri, purtînd şepci de piele, maimuţele păreau a fi mai degrabă nişte sperietori. Am privit o clipă în urmă. Puseseră pistoalele în buzunar şi mergeau cu labele la spate. Celelalte două maimuţe veneau în urmă şi împingeau căruciorul cu băiatul care mînca lacom îngheţată.

— Auziţi ? strigă el. Hai, răspundeţi !

— Auzim destul de bine, am răspuns.

— Dacă auziţi, la colţ să nu cumva s-o luaţi la fugă, că v-am curăţat. V-am spus, ca să ştiţi, să nu fiţi supăraţi pe mine.

Ne-am continuat o bună parte din drum es-

cortați, cînd băiatul făcu un semn să ne oprim, apoi întrebă :

— Vă place înghețata ?

— Sigur că ne place ; de ce întrebi ?

— Așa, din simplă curiozitate.

— Unde ne duci ? a întrebat Mariove.

— Lasă întrebările ! Martin, se adresă el unei maimuțe. Vino, te rog, aici !

Maimuța Martin s-a apropiat în salturi de căruciorul băiatului, care îi întinse două coșuri mari cu înghețată.

— Dă-le și lor să mănînce,că le-o fi lăsat gura apă !

Maimuța ne-a adus înghețatele și băiatul continuă să ne spună :

— Să nu fiți prea lacomi, că muriți. Da, da, nu vă holbați așa la mine. Am mai văzut eu oameni mari care au murit mîncînd înghețată.

— Cum au murit ? am întrebat eu.

— Ești curios ! Prea curios, să știi ! Au murit și gata. Dacă vrei să afli, unii au crăpat dintr-o dată, pe loc, alții cu doctorul lîngă ei. Totul a depins de înghețată...

S-a așternut iarăși tăcerea. Am ajuns, într-un tîrziu, în fața unei case cu ferestre colorate, rotundă și mare cît un stadion, înconjurată de un zid. Maimuța Martin a apăsat pe un buton și o poartă imensă s-a deschis în zid. Am trecut dincolo de zid escortați de maimuțe și de băiatul din cărucior ; zidul s-a făcut la loc, așa cum fusese.

— Înainte, înainte ! striga bucuros băiatul.

La dreapta se vedea un bazin imens, în jurul lui creşteau smochini sub care, la lumina puternică a reflectoarelor, cîntau multe femei, iar bărbaţii făceau plajă pe iarba verde.

În stînga se întindea o plasă de sîrmă groasă, prinsă puternic în zid ; dincolo de ea, se distingeau siluetele svelte ale unor canguri, sărind.

Pe nebăgate de seamă am ajuns într-o sală enormă unde erau aliniate trei lifturi.

— Haideţi ! spuse din cărucior băiatul.

L-am preferat pe cel din mijloc, fiindcă era colorat în galben. Din lift am coborît într-un coridor. Maimuţa Martin a apăsat pe un alt buton şi am pătruns apoi într-un salon plin cu pisici, care priveau absorbite la un televizor cu un ecran neobişnuit de mare.

Maimuţele s-au repezit imediat pe cîte un fotoliu şi urmăreau şi ele fericite marele ecran.

— Ei, domnilor, bună seara. Sînteţi invitaţii mei în această seară, spuse băiatul, coborînd tacticos din cărucior.

— Invitaţii cui ?

— Invitații mei. Să nu vă supărați prea tare, dar povestea cu pistoalele a fost o mică glumă. Poate proastă, dar pistoalele să știți că erau din ciocolată și maimuțele le-au și mîncat pînă aici.

Mă bufni rîsul și pe mine și pe Mariove. Într-adevăr băiatul reușise în tot drumul parcurs să ne tragă o spaimă grozavă.

— Aveați ceva deosebit de făcut în astă-seară ?

— Aveam ceva, ceva foarte important, dar bineînțeles că putem să-ți fim oaspeți timp de o oră. O oră, atît, încolo sîntem tare ocupați.

— Vă merg bine afacerile ? întrebă, cu o umbră de curiozitate, băiatul.

— Da, da, ne merg foarte bine ! am încuviințat eu.

— Care afaceri ? întrebă Mariove, nepricepînd că trag niște minciuni de îngheață apele.

— Afacerile cu lemne de soc, spusei eu, făcîndu-i cu ochiul, fără să prindă băiatul de veste.

— Lemn de soc ? Hm... Pe unde se cultivă lemnul de soc ? Cred că este o specie de lemn care se obține foarte greu.

— Pentru noi nu e nici o greutate să-l obținem. Avem moștenire cîteva insule, unde crește lemn de soc. E un lemn foarte căutat, și care costă enorm de mult ; ce-i drept, se găsește atît de rar... E o fericire să moștenești așa ceva !...

— Îmi închipui, îmi închipui, rămase cu gura căscată băiatul.

— Dar tu cu ce te ocupi ? întrebă Mariove.

— Eu mă ocup în special cu păpuși și cu mașini. Am vreo douăzeci de uzine, și fabrici încă odată pe atît. Cam puțin, am impresia, pe lîngă insulele voastre cu arbori de soc. Dar ce să fac ?!

— Nu te necăji, i-am zis eu.

Pisicile torceau și priveau fascinate, în continuare, la televizorul cu ecran lat.

— Vă invitasem să vedeți și un film celebru cu gangsteri. Am o mare preferință pentru filmele cu gangsteri.

Urmară cîteva momente mai liniștite.

— Dar nu mi-ați spus deloc ce se poate face din acest lemn de soc. Cum e ? se interesă băiatul.

— Arborii de soc sînt niște arbori giganți, am început cu explicațiile. Cam cinci, zece inși, dacă-și întind brațele, de-abia reușesc să cuprindă un trunchi. Se vînd de minune... Lemnul nu-i prea greu, fiindcă mijlocul său e gol. Numai atunci cînd un soc ajunge să-l poată înconjura cinci, zece oameni, cu mîinile întinse, înseamnă că e bun de folosit. E rezistent și bun pentru făcut case din el. Case rotunde, bineînțeles. Pereții sînt gata ; tai ușile și ferestrele și în interior amenajezi, după gust și pricepere. Zece vapoare încarcă zilnic din cele două mari porturi ale insulelor noastre lemn de soc. Străinii folosesc lemnul pentru construirea cabanelor în munți...

— Grozav, grozav !... oftă băiatul. Cabane...

La televizor urmară alte scene tari.

— Vă plac filmele cu gangsteri ?

— Sigur, spuse Mariove.

— Nu, mie îmi plac tare mult cele cu cow-boy !

Pisicile încă mai torceau ; priveau și mai încordate ; numai maimuțele adormiseră de mult în fotolii.

— Dar cam pe unde sînt insulele voastre ? întrebă din nou băiatul, numai pentru a mai afla

cîte o frîntură de adevăr despre afacerile noastre cu lemn de soc. În Oceanul Pacific sau în cel Atlantic ?

— Nici într-unul, nici în celălalt, răspunse, zîmbind, Mariove, care mințea și ea acum de minune.

— Dar pe unde se află ?

— În Marea Marmara.

— Marea Marmara ?! N-am auzit pînă acum de ea.

— N-ai învățat deloc geografie ?

— Ba da, am învățat...

— Ei, atunci este imposibil să nu-ți aduci aminte, ia gîndește-te !

— Parcă, parcă mi-amintesc ceva ! E o mare unde există cumva corali albaștri ? Asta este ; așa-i ?

— Da, încuviințai eu, încredințîndu-l de propriile neadevăruri.

Apoi adăugam, rîzînd de naivitatea lui :

— Acolo trăiesc și balenele albe. N-ai auzit de balene albe ? E imposibil să nu fi auzit de balenele albe. Vin pe acolo pescadoarele cu sutele și pescuiesc...

Băiatul făcuse niște ochi mari de atîta curiozitate și invidie ; se prefăcu apoi că privește interesat spre ecran și spuse :

— V-aș putea pune o întrebare ?

— Cum să nu ? Te rugăm chiar.

— Uite ce este : mie îmi place foarte mult de voi ; spuneți-mi ce vă pot da pentru ca să-mi vindeți o insulă ?

— Să-ți vindem o insulă cu lemn de soc ? Eu știu ? Tu ce zici, Mariove ?

— Vă dau, dacă vreţi, vreo cinci uzine de maşini şi o fabrică de păpuşi. E bine ? Facem tîrgul ? Nu prea sînteţi mulţumiţi ?!

— Nu prea, dar fiindcă eşti băiat bun, noi ne-am gîndit să-ţi lăsăm un document în care să scrie negru pe alb că îţi facem cadou o insulă cu arbori de soc. De mîine vei fi stăpînul ei. Te bucuri, nu-i aşa ?

— Şi vreţi în schimb uzinele ? Sînt de acord.

— A, nu vrem uzinele. Adu-ne ziarele de azi şi noi te facem stăpînul insulei, pur şi simplu din prietenie, fiindcă ne eşti tare simpatic şi apoi noi, în două-trei zile, sîntem pe cale să mai avem o mare moştenire ; tot nişte insule, cu lemn de curpăn ; cum, nici de lemnul de curpăn n-ai auzit ?

— Dar ce se mai face şi din el ?

— Oho ! Atîtea şi atîtea lucruri !

— Anume ce !?

— Mobilă, viori, ghitare, butoaie, jucării.

— Numai atît ?

— Te înşeli, prietene. Curpănul face nişte fructe galbene, în ciorchini, aşa cum sînt strugurii. Cele mai bune vinuri şi şampanii de pe pămînt se fac din ciorchinii de curpăn. Ai băut vreodată o astfel de şampanie ?

— Nu, n-am băut niciodată.

— De ce ? N-ai voie să guşti ?... Nu te lasă cineva ?

— Ba da, dar, drept să vă spun, n-am avut de unde gusta nici o picătură. Eu beau pepsi-cola, de obicei... Dar insulele astea le-aţi primit deja moştenire sau le veţi primi ? N-am înţeles prea bine...

— Ce-i drept, încă nu le-am primit, dar în cîteva zile vom avea toate foile de stăpînire... Lucru sigur !...

— Hm !... tare bogaţi sînteţi... Tare bogaţi o să mai fiţi. Eu, vedeţi voi, cu amărîtele astea de fabrici de maşini nu fac mai nimic. Şi ziceţi că îmi veţi lăsa mie o insulă cu arbori de soc ?

— Bineînţeles. Doar ţi-am promis.

— Trebuie să aduc nişte hîrtie pentru a întocmi după toate legile documentul, nu-i aşa ? Ce culoare preferaţi ?

— Culoarea mov, spuse Mariove.

— Dar să nu uiţi cumva să aduci şi ziarele de de azi, am adăugat eu. Cele mai importante ziare, zece-cincisprezece, nu mai puţine.

— Imediat !

Băiatul dispăru.

După o vreme aduse un stilou cu cerneală neagră şi un teanc de coli mov şi şaptesprezece ziare.

— Buun ! am murmurat eu, răsfirînd ziarele.

— Sînteţi mulţumiţi ?

— Sigur că sîntem. Mariove, ia aşază-te tu şi scrie exact ce-ţi dictez. Fără greşeli de gramatică, ia aminte !

— Hai, spune, mă îndemnă Mariove.

— Noi, GARGANTUA şi GARGAMELA...

— Care noi, GARGA ?... întrebă Mariove şocată de ceea ce îi dictam.

— O donaţie trebuie formulată foarte precis, spusei eu făcîndu-i cu ochiul, semn că-i mai tragem o păcăleală distinsului nostru prieten.

— N-aţi mai făcut pînă acum donaţii, sesiză băiatul.

— A, nu ! N-am mai făcut donații. Cui era să-i facem ? Noi pînă acum doar am primit donații.

— Chiar ! Nu sînteți aproape de moarte ca să nu mai aveți ce face cu bogățiile și apoi nu știu : simpatizați cumva vreo instituție care are cluburi speciale unde se coafează cîinii și șoarecii ?

— Nu, nu, nici vorbă ! am răspuns, distrat.

— Mai departe ? mă îndemnă Mariove.

— Așa... lăsăm, prin donație, insula cu arbori de soc, pe nume Hau-Hau, care se află în Marea Marmara, distinsului om de afaceri...

— Cum te numești ? întrebă Mariove.

— Ah ! iertați-mă, a fost atît de plăcut cu voi, încît am uitat să mă prezint. Mă numesc ZOLI.

— Așa... distinsului om de afaceri ZOLI, azi etc..., etc..., drept care semnăm cu dragă inimă, GARGANTUA și GARGAMELA. Ești mulțumit, domnule ZOLI ? m-am adresat cu mare pompă, mai apoi, băiatului.

— O, desigur, desigur, sînt foarte, foarte mulțumit.

În momentele următoare s-a repezit la noi și ne-a strîns mîinile și ne-a sărutat de cincizeci de ori pe obraji și pe frunte, încît nu mai speram să scăpăm de el.

— Vă grăbiți ? întrebă deodată, vrînd să scape și el de noi ; ZOLI era sigur că ține în mîini o donație de valoare fără de margini.

— Da, da, ne grăbim foarte tare, a încuviințat Mariove.

— Să vă conduc. Poftiți.

Am ieșit din salonul acela ciudat. Pisicile priveau pasionate, în continuare, filmele cu gangsteri.

— Vă voi da un automobil să vă ducă unde doriți, în oraș sau mai departe. Dacă vreți, puteți să-l opriți. Este al vostru.

— N-avem ce face cu el, mulțumim ; bineînțeles, poate să ne ducă pînă lîngă Marele Lac cu Lumini. La revedere, ZOLI, la revedere !...

— La revedere, a răspuns băiatul zîmbind fericit, cu gura pînă la urechi, trîntind ușile mașinii, care plecă cu noi ca un bolid spre Marele Lac cu Lumini.

Țineam pe genunchi ziarele și surîdeam.

— Cine e GARGANTUA ? întrebă după o vreme Mariove.

— Un erou al unui scriitor francez. Am să-ți povestesc cîndva despre el... Dar ce minciună strașnică puteam să-i mai trag băiatului acela atît de sărac cu duhul ?

— Sst ! Să nu ne audă șoferul.

— Fii liniștită, Mariove. Nu pricepe mare lucru ; șoferul e atent la mașină. Nu știi cum sînt șoferii ? Se plictisesc de moarte să tot asculte discuțiile oamenilor pe care îi duc de colo-colo, zilnic, mai ales dacă ei discută prea mult, așa cum facem noi.

Între timp mașina ajunsese în dreptul parcului unde dormeau statuile vorbitoare și unde se afla Marele Lac cu Lumini. Șoferul apăsă pe un fel de claxon, care scoase un țipăt subțire de pasăre și ușile mașinii de deschiseră. Ne-a salutat, înclinînd capul, apoi a plecat.

Ţinînd ziarele sub braţ, ne-am îndreptat imediat către zgîrie-norul deasupra căruia-i lăsasem, în aşteptare, pe prietenii noştri farfuridei. Am luat acelaşi lift rapid, care nu ni se mai păru acum, la ureche, atît de insuportabil.

Cei din farfuria zburătoare ne urmăriseră tot timpul, fiindcă imediat au lăsat din farfurie o scară.

RE ne-a întîmpinat :

— Să ştiţi că v-am însoţit cu privirea destulă vreme, pe unul dintre ecrane, spuse KI cel MIC, amuzîndu-se.

— Şi aţi văzut întîmplarea aceea cu maimuţele băiatului ? Băiatul acela din cărucior ?

— Bineînţeles, răspunse RE, cu gura pînă la urechi.

— Am cam rîs, la început, de această întîmplare, apoi să ştiţi, că ne-am distrat de-a binelea. Vă era atît de frică !...

— Aţi observat chiar şi scena cînd maimuţele şi-au mîncat pistoalele ? a întrebat Mariove.

— Ha ! Ha ! Şi încă cum !

— Aţi adus şi ziarele ? Grozavi sînteţi !

KI cel MIC despături atent ziarele, puse unul deoparte, iar pe celelalte le aruncă într-o trapă care

se deschise la simpla apăsare a unui buton, minuscul, spunînd :

— Am găsit exact ce-mi trebuia. Priviți aici, pe ecranul acesta colorat. Vedeți o casă albă, cu ferestrele ovale ?

— Vedem.

— Vedeți un om ascuns în cercul acela întunecos, în partea stîngă și un altul în partea dreaptă ?

— Da.

— Așa... Acum priviți și ziarul...

— Cel din partea stîngă este unul și același cu cel fotografiat în ziar ! am spus eu, aproape sigur de descoperire.

Ki cel MIC surîse.

— Omul acesta, zise el arătînd cu degetul fotografia din ziar, e șeful unei mari bande — cea mai puternică bandă de hoți și teroriști din orașul acesta. Poliția îl caută de multă vreme. Eram sigur că-i vor da fotografia într-un ziar...

RE apăsă imediat pe un buton roșu în formă de triunghi ; casa lîngă zidurile căreia se aflau cei doi hoți (după cum am bănuit, și cel din dreapta era tot hoț) se lumina puternic și acum se vedea prin ziduri tot ceea ce exista în încăpere.

— Ce credeți că vrea să fure ?

— Bani, poate, presupuse Mariove.

— Nici vorbă ! îi răspunse RE.

— Poate bijuterii ?

— Nu, nici bijuterii ! Vedeți masa aceea rotundă din hol ! Pe ea e o floare.

— Aha, o vedem.

— E o floare roșie ! exclamă Mariove, încîntată.

— Doar nu vor să fure tocmai floarea ?

— Ba da, fiindcă dacă miroşi măcar o singură dată floarea aceea scapi de orice suferinţă şi rămîi pentru totdeauna fericit, luminat.

— Şi ei vor s-o distrugă ?

— Da, vor s-o distrugă. Pentru a combina toate culorile şi sevele din care a rezultat floarea aceasta roşie, i-a trebuit omului aproape toată viaţa. Îl vedeţi ? Doarme...

Am văzut apoi într-o cameră un om bătrîn, cu o barbă de zăpadă, surîzînd în somn. Poate că era fericit.

— Şi nu-i putem împiedica în nici un fel să distrugă floarea ?

— Ba da, spuse Ki cel MIC. Aşteptaţi o clipă.

Se întoarse cu două lanterne mici pe care ni le întinse, adăugînd :

— Mergeţi acolo. Cum apăsaţi pe lama aceasta a lanternei imediat se va aprinde. Îndreptînd lanterna asupra unui om, el adoarme imediat. Cei doi vor sta încă vreo oră în acelaşi loc unde i-aţi văzut. Ţineţi bine minte locul : trei bulevarde, o stradă, un gang, iarăşi un bulevard, un parc, toate pe dreapta, apoi în stînga parcului, casa omului fericit care doarme.

— Pînă la parc putem lua o maşină ?

— Desigur.

— Trebuie să ducem totul la bun sfîrşit, Mariove, şi apoi abia aştept să ne vedem cu bine acasă. Acolo noi avem mii de flori pe dealuri şi vreau să alergăm !...

— O clipă, spuse KI cel MIC. Luaţi şi ziarul cu voi. După ce-i adormiţi pe hoţi, chemaţi o ma-

şină şi urcaţi-i în ea. Lăsaţi-i în prag la primul post de poliţie. Fotografia, să nu uitaţi, să fie deasupra. Mîine, oamenii acestui oraş poate vor fi fericiţi.

Într-o jumătate de oră am înfăptuit tot ceea ce ne spusese prietenul nostru KI. Ne bucuram nespus că salvasem floarea roşie care poate aduce fericire oamenilor.

Într-un tîrziu farfuria îşi luă zborul. Oraşul rămase în urmă, într-o mare de întuneric. Cînd am ajuns, în secundele următoare, la rîpa noastră, un soare puternic lumina pădurea şi pămîntul.

Au urmat clipele de rămas bun

— La revedere...

— La revedere...

— La anul vom veni să vă luăm într-o călătorie în FAR !

— Să ne aşteptaţi, spuse RE.

— Vă vom aştepta...

Eram iarăşi parcă de cînd lumea lîngă rîpa noastră, singuri prin locurile pe unde veneam deseori, eu şi Mariove, să alergăm după fluturi, sau s-o căutăm pe Domniţa. Adia acelaşi vînt cald, tulburat de miresme ude, aduse dinspre pădure şi dinspre dealul care ne aştepta proptit acolo, în mijlocul pămîntului.

— Unde-am fost cu farfurideii ? întreba Mariove.

— Hai să fugim după fluturi... Cine ştie unde am fost ?!

— Să fugim !

Alergam împreună şi eu strigam cît puteam şi mi se părea că auzeam cîntecul :

Buchi, buchi, rariţa
Mariove-domniţa,
Daru,
Daru,
Căţălaru !
Buchi, buchi, rariţa,
Trece lacul lişiţa !

Umbra care călca pe două dealuri deodată

Venise din nou toamna ; Sir şi Mariove priveau culorile şi se mirau ca şi cînd nu mai văzuseră niciodată pînă atunci o asemenea glumă ; milioane de culori alunecau unele peste celelalte, se luau la bătaie, se îmbrăţişau, se sărutau, se căutau disperate prin păduri, peste ape şi peste cîmpurile pe unde dropiile zburaseră cîndva, ca nişte dantele cenuşii cu fîlfîit. Pe acolo alergau încă găinuşile ; zburau pripit, se aşezau şi călcau peste florile plăpînde care se mirau că mai există căldură pe lume ; se auzea uneori o detunătură lungă : venea un cîine şi lătra către toamnă şi atunci se auzea detunătura şi în aer păsările se cutremurau o clipă, căzînd aproape de pădure. Răsărea o umbră care călca peste două dealuri deodată, întuneca florile, ultimele lujere, trecea peste arbori şi întindea mîinile către păsările din aer ; din cînd în cînd se auzea detunătura şi atunci valuri mari de culori se zbăteau prin păduri şi frunze lovite cădeau, aşternîndu-se la picioarele umbrei care le împuşca şi care le dădea greutatea de-a cădea ; se învîrteau ca nişte balerine într-un ultim zbor de agrement şi se lăsau sub tălpile umbrei care trecea rîzînd peste două dealuri deodată ; din nou umbra întindea mîinile spre cer

şi arunca în văzduh detunături şi linişte, ca şi cînd îi plăcea nemaipomenit de mult acest joc pe care-l repeta din zori pînă cînd soarele se rostogolea ca un iepure într-o vale, dincolo de rîpi.

Acolo reveneau Sir şi Mariove adeseori şi se uitau cum cad în rîpă frunzele şi se lipesc de soare. Mîncau nuci şi aşteptau dimineaţa prietenii, fiindcă la rîpă-şi făcuseră prieteni buni. Şi ei nu întîrziau să se arate. Erau trei pui de vulpe cu mustăţile albe, cu bot ascuţit ; îşi tîrau cozile dinspre rîpă ; adulmecau aerul şi se temeau de fiecare detunătură care se auzea.

Mama lor era o vulpe vicleană. Venea către seară, le aducea găini pentru masă şi lor le plăceau cel mai mult pe lume găinile şi puii de pasăre. Dar vara trecuse, şi puii de pasăre se făcuseră mari, zburaseră, iar vulpile aşteptau venirea mamei lor care se arăta totdeauna încărcată de păsări.

Multă vreme bătrîna vulpe nu ştiuse că puii ei ies din vizuină şi se joacă toată ziua cu Sir şi Mariove. Şi vulpile tăceau ; dormeau noaptea fără vise, obosite, acoperite de cozile lor ca nişte plăpumi roşcate de mătase.

Într-o zi, către prînz, vulpea se grăbea către rîpă şi-n urma ei venea umbra care mergea pe două dealuri deodată. Puii ei şedeau lîngă copiii care făcuseră foc şi coceau porumb. Vulpea se lăsă pe pîntece şi începu să se tîrască spre foc ; plîngînd, veni lîngă puii ei care dormitau. Mariove o zări şi întrebă vulpile :

— E mama voastră ?

— Da, e mama noastră.

— Şi unde a fost mama voastră ?

— Mama noastră a fost la plimbare.

— Voi minţiţi, spusei eu.

— Nu minţim, pe cuvînt dacă minţim...

Vulpea-şi lingea mustăţile înroşite de vreme.

Se văzu peste zece dealuri o umbră mare şi se auziră detunături înfricoşătoare ; la fiecare detunătură căzeau cîte zece mii de frunze pe douăzeci de dealuri.

— Mama voastră umblă după găini. Mănîncă găini. De ce nu spuneţi drept ? Vreţi s-o dăm pe mîna omului care se vede călcînd peste două dealuri deodată !

— Nu... nu, strigară vulpile mele cu lacrimi în ochi. Vă rugăm mult, mult de tot. E mama noastră şi o iubim, şi ea plînge acum şi-i e foame...

Umbra omului care călca peste două dealuri deodată ajunse lîngă foc ; se opri :

— Bună ziua, dragii mei...

— Bună ziua, răspunse Mariove.

Mîna umbrei ne mîngîie pe creştet şi omul care era cu două dealuri în urmă zîmbi şi mai căzură în pădure cinci mii de frunze.

— Sînt ale voastre vulpile ?

— Da. Sînt ale noastre. Şi tu căutai tot o vulpe pe dealuri şi prin păduri ?

— Da. Căutam şi eu o vulpe pe dealuri şi prin păduri şi i-am pierdut urma. N-aţi văzut-o voi ?

— Noi n-am văzut alte vulpi decît pe ale noastre.

Şi umbra, care numai cînd surîdea cădeau cinci mii de frunze, aruncă în aer o detunătură şi sări deodată trei dealuri, pierzîndu-se în depărtare şi în pădure mai căzură cincizeci de mii de frunze şi cîţiva arbori bătrîni.

— Vă mulțumim, spuseră vulpile.

— N-aveți pentru ce, răspunsei eu atent, să nu mi se ardă pe jăratec porumbii.

— Dar spuneți-ne și nouă, zise Mariove, de ce vă plac vouă zburătoarele atît de mult ?

— Nouă ? întrebă una din vulpi. Zburătoarele ne plac fiindcă au aripi. Mama noastră spune că atunci cînd ea era prea mică nu mînca găini ; îi plăceau peștii, dar pe noi, fiindcă ne iubește. vrea să ne vadă mari și mai vrea să ne crească aripi. Cu cît vom mînca mai multe păsări și pui, cu atît mai repede vom putea zbura.

— Vom zbura peste pădure, dincolo de rîpă, oriunde voim, spuse cealaltă vulpe ; vom putea prinde păsările-n zbor ; ne vor crește pene și puf și mama noastră va fi fericită.

Mariove rîdea cu lacrimi de scornelile vulpilor și-n clipa aceea mi-am închipuit puii de vulpe zburînd, cu mustățile tîrîndu-se prin aer, fîlfîind din aripi cu boturile lor ascuțite și înspăimîntînd păsările și-n urma lor trăgînd coada umflată ca un schimbător de viteză.

Vulpea încă mai plîngea vinovată, lîngă ei, iar vulpile mici nu știau că de fapt noi, Sir și Mariove, le iubeam atît de mult, încît nu le-am fi dat niciodată pe mîna omului care călca peste două dealuri deodată și care cînd surîdea cădeau cinci mii de frunze.

Datorită întîmplării cu omul care trecea deodată peste două dealuri, căutînd vulpea care venise plîngînd la marginea rîpii, Mariove se întristă și-mi spuse :

— Ții minte, Sir, ții minte cum am zburat cîndva în farfuria zburătoare ?

— Da, Mariove. Chiar cînd ne-am gîndit cum ar arăta vulpile cu aripi și cînd am rîs mai tare tu te-ai întristat... Mănîncă, hai mănîncă un porumb copt, Mariove. Ar fi frumos să zburăm din nou, dar vezi tu, acum o să se termine toamna, va veni iarna ; noi vom merge la școală... La primăvară, dacă vrei, vom zbura pe planeta farfuridelor. Hai să fim veseli acum !

Puii de vulpe ne priveau în tăcere. Dormitau lîngă tăciuni, iar vulpea bătrînă dormea cu botul pe labe, ca și cînd focul se mutase peste blana ei care pîlpîia în răsuflarea moale.

Mariove își trecu mîna prin blana ei și se înveseli :

— Sir, m-am gîndit să facem o nebunie.

— ... ?

— Să facem o statuie.

— O statuie ? Cum să facem o statuie ? Cine

să cioplească piatra, și de unde să luăm piatră atît de mare pentru o statuie ?

— Nici nu e nevoie de așa ceva.

— Nu ?

— Nu, știi că-n mijlocul satului este o masă mare de piatră ?

— Da.

— Acolo vom așeza statuia. La noapte.

Ne-am luat rămas bun de la vulpi și am plecat către casă veseli, rîzînd de planurile pe care le puneam la cale.

Așteptarăm să vină noaptea și noaptea sosi plină de întuneric. Bătea un vînt răcoros dinspre păduri, dar Mariove voia cu orice preț să ridice în noaptea aceea statuia.

Către miezul nopții ne-am strecurat afară. Eu țineam în brațe un cearșaf alb pe care Mariove îl desfăcu. Între timp am adus din grajduri un măgar, l-am îmbrăcat în cearșaf și l-am mînat către masa de piatră din mijlocul satului. Măgarul se urcă bucuros, rîse chiar, așa îmbrăcat cum era și apoi împietri.

Am pus mîna pe el, l-am lovit, l-am împins, dar totul se dovedi în zadar. Măgarul împietrise. Ne-am speriat, dar mai apoi ne-a cuprins un rîs pe care nu ni l-a potolit decît huruitul unei caleşti și tropotul cailor care se apropiau în trap, lovind bolovanii.

Ne-am ascuns într-un șanț și am așteptat să treacă nepoftita caleașcă. Deodată în locul cailor văzurăm două vaci albe cu picioare de cal care făceau salturi uriașe. Vacile aveau cîte două cozi, trei coarne și un singur ochi, în frunte. Strănutară

prelung ca oamenii şi se opriră în mijlocul drumului, lîngă statuie.

Din caleaşcă sări un om care avea patru mîini, patru picioare şi două capete. Mormăi cîteva vorbe şi începu deodată să rîdă cu gurile pînă la urechi şi apoi urlă către pădure. S-a apropiat de proaspăta noastră statuie, a bătut cu cele patru palme ale sale crupa măgarului acoperit cu cearşaf şi apoi a adus din caleaşcă o ladă cu ouă. S-a aşezat lîngă statuie cu faţa către şanţ.

Ţinea cele patru picioare picior peste picior, iar cu mîinile luă din ladă ouă şi le ciocnea între ele, le cojea şi le arunca în gurile lui lacome. După ce mîncă astfel vreo trei sute de ouă se apropie de caleaşcă şi din caleaşcă mai coborîră doi inşi care aveau trei capete, patru mîini şi şase picioare ; fiecare dintre ei căra cîte două lăzi cu ouă. Se aşezară lîngă primul, care mai căra şi el o ladă cu ouă şi începură să spargă ouă crude şi să le soarbă. Mariove voia să plîngă, dar îi era teamă. Am privit-o, am rugat-o să nu plîngă şi s-a liniştit ; primul care coborîse din caleaşcă părea mai mic decît ceilalţi doi şi abia atunci văzurăm că el era vizitiul. Se apropie de caii săi ciudaţi, îi bătu pe grumaji şi aduse două sticle mari cu lapte pe care le propti în faţa animalelor înhămate. Curînd laptele dispăru, vizitiul se apropie din nou de animale, rîse bucuros de pofta lor de a bea lapte şi cele patru palme ale sale loviră din nou grumajii animalelor care păreau fericite. Se îndreptă apoi către caleaşcă şi veni lîngă ceilalţi doi, aducînd alte şase lăzi cu ouă pe care le mîncară într-o grabă de căpcăuni, aruncînd lîngă statuie grămezi

întregi de coji. Deodată unul şopti cu cele trei guri ale sale.

— Mi-e foame.

Vecinul îl bătu pe genunchi cu cele patru mîini ale sale şi-i răspunse :

— Şi mie mi-e tare foame.

Vizitiul plecă şi mai aduse cîte zece lăzi cu ouă, mîncară tot şi se aşezară pe mormanul de coji şi-atunci vizitiul mai aduse cîte douăsprezece lăzi şi abia într-un tîrziu primul rosti, cu toate gurile pline, cîteva vorbe, ca prin nişte pîlnii de gramofon :

— Poate că am încurcat drumul...

— Sigur l-am încurcat, răspunse celălalt.

— Nu e acesta satul pe care voiam să-l înecăm cu ouă crude, pentru ce ne-a făcut...

— Nu, nu. Satul acela nu avea statuie un măgar...

— Nu, nu n-avea statuie un măgar.

— Îl vom găsi mîine noapte, negreşit.

— Îl vom găsi, şi-l vom îneca în gălbenuşuri de ouă.

— Ce idee a avut vizitiul nostru ! Mi-era o foame şi caleaşca s-ar fi întors cu toate ouăle îndărăt şi mîine n-ar mai fi fost bune de nimic !

Se ridicară şi într-un tîrziu caleaşca se urni din loc, scoţînd un huruit supărător, care se-auzea pînă-n pădure, departe.

Ne-am dezmeticit şi bucuroşi c-am scăpat satul să fie-necat în gălbenuşuri şi albuşuri de ouă crude am trezit măgarul care dormea tun şi-am pornit spre casă în fugă.

...Ah, ce vis ! Cînd ne-am trezit ploua...

Veni şi primăvara : o primăvară vijelioasă, cu ploi multe, multe, cu zile cenuşii, pline de fumuri ceţoase şi deodată s-au pregătit arborii pădurii să se umfle în pene ca păunii, copacii şi-au pus mantii de flori albe şi roz, iar soarele a luat în mîini hăţurile timpului, s-a coborît pe pămînt, a suflat peste bălţi, s-a scăldat în izvoarele repezi şi le-a luat de pe inimă boala tulbure.

Mergeam iarăşi la marginea rîpei, priveam în jos, aruncam flori şi ne bucuram ; în pădure se făcu deodată foşnet mare, semn că toate frunzele se treziseră ; ţipa soarele peste vîrfuri de arbori.

— Mariove !

— Da !

— A venit timpul să ne gîndim la prietenii noştri. Ţi-e dor de ei ?

— Mi-e dor. Dar, ştii, Sir, de multă vreme n-au mai venit pe aici. Poate nu vor mai veni niciodată...

Ne întristarăm ; am aruncat în rîpă ultimele flori culese de cu zori şi ne întrebam :

— Vom mai zbura oare în farfuriile zburătoare ?

— Trebuie, am spus eu. Nu ştii ? Ne-au promis că iar vor veni şi ne vor duce pe planeta lor ; sigur nu vor uita. Farfurideii nu uită niciodată. A trecut mult de cînd am fost la oraş şi am zburat în pălării zburătoare. Eu m-am gîndit la toate, Mariove. Farfurideii ar trebui să se arate.

— Dacă mă gîndesc bine, eşti nemaipomenit Sir. Vor veni prietenii noştri farfurideii şi vom zbura... Vom zbura pe o planetă necunoscută — o alta decît luna, decît... Deodată, pe deasupra arborilor, se arătară doi sori. Unul alerga orbitor către cer, celălalt cobora lin spre pămînt, ca o adevărată cometă.

Am aşteptat o vreme şi cînd am privit din nou, cu încordare, către cer am văzut o cometă albă, strălucitoare. Am strigat, uluit de surpriză :

— Mariove, o farfurie zburătoare !

— Grozav ! Eşti grozav, Sir ! Se adevereşte tot ce-ai spus mai adineauri !...

Alergam de-acum spre marginea pădurii. Farfuria zburătoare se-nvîrtea deasupra ierbii şi ni se părea că stă aşa suspendată şi că nu se mişcă, atît de perfect se rotea în aer. Ateriză. Din ea răsăriră deodată, pe două cercuri albe, zburătoare, doi farfuridei. Se apropiară de noi :

— Ne-aţi aşteptat mult ?

— Nu, nu, surîse Mariove.

— Tu eşti Mariove, iar el e Sir ? întrebă farfurideul cel mai înalt.

Am bănuit că el era bărbatul. Era foarte greu să-i distingi, fiindcă amîndoi purtau rochii albe, plisate, amîndoi aveau gurile mari ca nişte pîlnii şi nici unul nu folosea rujul de buze.

— Eu sînt nepotul bătrînului LO, spuse celălalt farfurideu.

— Vrei să spui... nepoata, îndrăznii eu.

— Nu, nu, ea e soţia mea.

Am aflat atunci că farfurideii, de la o vreme, au soţiile mai înalte decît ei, fiindcă atunci cînd dorm trebuie ţinuţi în braţe şi legănaţi îndelung, să nu se trezească sau să fie bruscaţi de vreun cutremur pe Far.

— Dar femeile voastre nu dorm ?

— Ba da, dorm. Cînd ele dorm, noi ne spălăm pe faţă şi ne facem pantofii cu marmeladă de peşte şi trei căpăţîni de ceapă.

Ne-am uitat miraţi unul la altul.

— Pe mine mă cheamă LO, ca pe bunicul meu, spuse din nou farfurideul, iar pe ea o strigăm LA.

— LA surîse cu gura pînă la urechi, ceea ce era de-a dreptul înfricoşător.

— Tu ai o limbă cu două capete ? tresări Mariove, puţin speriată, dar mai ales nerăbdătoare să afle alte noutăţi de la ei.

— LO, am uitat să-mi tai limba. Ştiţi, asta este limba de minte şi trebuie s-o crestăm cu o foarfecă de tuns iepuri.

— Şi cum arată foarfeca asta ?

— Este aidoma unor cuţite de bucătărie prinse între ele cu un ac de cravată : dacă-i dai drumul să se plimbe, legată cu o sfoară, aleargă în pădure şi tunde toţi iepurii ce-i ies în cale, iar dacă o ţii în mînă şi ai îndemînare foloseşte la scosul limbii de minte.

I-am privit foarte neîncrezători şi poate de aceea ne-au urcat lîngă ei pe farfurioarele albe şi-am făcut o plimbare deasupra rîpei :

— Vedeţi acolo, strigă deodată LA, o pisică vărgată cu fildeş în gură ?

— Unde ? Unde ? căutarăm noi cu privirea, în jur, pisica.

Văzuseră un fioros porc mistreţ, care se uita adulmecînd parcă lumina care curgea ca nişte fire de miere pe colţii lui puternici.

— E un porc mistreţ, nu o pisică ! spuse Sir, contrariat.

— Să ne întoarcem, zise LO.

— Vom porni chiar acum spre planeta voastră ?

— Bineînţeles, răspunse LO, dacă nu cumva v-aţi răzgîndit.

— Nici vorbă, ce grozav ! mormăi Mariove, lipindu-se de mine.

Deja zburam pe farfurioarele albe, în navă.

Am trecut pe deasupra unor dealuri. Jos curgea un rîu albastru în care se scăldau nişte păsări cu cap de bivol. Ieşeau pe mal, băteau din aripi şi mîncau iarbă, apoi zburau printre ierburi.

— Vom face o călătorie pe domeniile noastre din farfurie. LO, tu trebuie să mergi să conduci farfuria. Cînd te plictiseşti, te voi înlocui.

LO ne mîngîie cu un nou surîs şi coborîrăm pe un deal. Alătură cele două farfurioare albe, le apăsă simplu cu mîna, şi făcu două roţi legate între ele printr-un ax gros. Îşi dădu drumul pe deal, la vale, şi dispăru.

LO plecase să conducă farfuria zburătoare şi noi am rămas cu LA să ne plimbăm pe domeniile lor, prin parcul de agrement al farfuridelor. LA ne privea foarte mirată, iar noi o priveam cu o curiozitate rar întîlnită. Totul în farfuria zburătoare era anapoda : nimic nu mai rămăsese din vechile păduri şi pajişti foarte lumeşti pe care le văzusem, cîndva, în farfuria bătrînului LO şi a străbunului său. Sigur că şi pe vremea aceea farfuridelii puteau comprima totul într-o pilulă, dar aici, de pildă, dintr-un arbore care frunzărea cărţi, LA luă o carte, o ţinu de-a-ndoaselea, ca analfabeţii, ceea ce ne miră foarte tare şi ne citi ceva care suna cam aşa : „În răstimp de cîteva generaţii totul s-a transformat atît de mult încît nici chiar bătrînii, străbunii farfuridei, care visaseră toate schimbările acestea, nu le-ar mai da de capăt".

LA ne citise toate aceste lucruri ciudate pesemne, fiindcă noi ne miram la fiecare pas. Ne opream, fascinaţi, şi nu ştiam dacă poate fi adevărat ceea ce vedeam şi atingeam, cu teama ca visul să nu se destrame.

— Ce creşte pe cîmpul acesta, întrebă Mariove ?

— Napi cu gogoşi, spuse LA. Sînt nişte napi cu două degete şi pe fiecare deget li se învîrte cîte o gogoaşă prin care napii trag apa şi sărurile minerale din pămînt. Aici n-am putut cultiva însă napii cu barbă din cauză că pe domeniile farfuriilor nu plouă niciodată şi aşa, fără ploaie, napii cu barbă rămîn galbeni, iar nouă ne plac nemaipomenit napii cu barbă roşie.

Deodată am ajuns lîngă o movilă pe care crescuseră trei pomi şi în care stăteau agăţate vulpi argintii. Vulpile atîrnau în pomii aceia ca orice alt fruct : mai întîi coada, înfoiată, apoi trupul animalului care din cînd în cînd se mişca, părînd bătut de vînturi :

— Ce faceţi voi cu vulpile argintii ? am întrebat.

— Sandvişuri, răspunse LA.

— Şi din blana lor ? La ce folosiţi blănurile ?

— Cum la ce ? Voi nu le folosiţi la confecţionatul periilor de spălat tălpile pantofilor, după ploaie ?

— Nu... nu... am bîiguit eu.

Ne-am uitat încă o dată la frunzele pomilor, care nu se deosebeau cu nimic de frunzele de banan şi-am văzut cum vulpile şedeau ca nişte fructe vînturate din cînd în cînd. La apropierea noastră nu s-au sfiit cîtuşi de puţin şi nici prea mare bucurie nu le-am făcut, de vreme ce nu s-au clintit din loc.

Pe lîngă noi trecu atunci un cîrd de curcani cu nişte gîtlejuri lungi, de lebădă, încărcate cu pătlăgele roşii. LA aruncă un laţ către unul, îl prinse şi-i smulse de la gît cîteva pătlăgele roşii, proaspete. Ne îndemnă să gustăm şi noi nu ne lăsarăm ru-

gaţi : pătlăgelele aveau gust de prune de toamnă, ceea ce mie îmi făcea o mare plăcere.

Mergeam aşa şi deodată în faţa noastră se ivi un lac cu apa ca lacrima ; în ea înotau nişte animale ciudate.

— Ce fiinţe ! spuse Mariove, mirată.

— Sînt purceii de lapte, ne lămuri LA. Pînă cresc ei au aripi de peşte, dar vedeţi voi, au rît ca toţi purceii. Cînd se lasă noaptea ies din lac şi beau lapte praf. Îi tăiem cînd sînt foarte gustoşi. Dacă vreţi să ştiţi, purceii de lapte se prepară cu multă, foarte multă untură şi ceai din cozi de pasăre verde, care umblă prin rouă şi care depune ouă numai în vîrful altor ouă.

În depărtare se zări un arbore uriaş, care se înălţa ca o pădure întreagă. În el străluceau de la distanţă fructe mari şi roşii, în ciorchini.

— Arborele pe care-l vedem acum, în faţă, ce este ? Are un nume cu totul special ? întrebai eu, din ce în ce mai mirat.

— A, nu... nu are nici o denumire specială : unii farfuridei îi spun viţă de vie cu cireşe, alţii, mai simplu : cireş de sămînţă, iar noi îi spunem pomul care n-are ce face şi-n loc de struguri face alte cireşe.

— Chiar aşa ? întrebă Mariove, care înşfăcase de-acum un ciorchine. Sînt minunate, Sir, gustă şi tu. Tu nu mănînci, LA ?

— Eu nu mănînc fiindcă la ora aceasta, de obicei, nu pot mînca mai puţin de trei coşuri şi acum nu are cine-mi culege atîtea.

Pe deasupra noastră trecu un stol de păsări care aveau patru aripi şi două cozi ; LA spunea că se numesc porumbei cu jumări, fiindcă din ei se

puteau face numai jumări cu ouă. Din cînd în cînd pe lîngă noi veneau, ca de la o paradă, pisici cu mustăţile în plasă : erau nişte animale foarte prietenoase, care îşi torceau singure plasele de strîns mustăţile de pe drumuri, fiindcă aceste pisici sufereau de o boală care le pricinuia creşterea mustăţilor. Era o boală ce se lua de la una la alta, dar pisicile nu şedeau niciodată la pat. Ele se credeau perfect sănătoase şi de aceea toată ziua defilau, spre a le vedea păunii cu capete de conopidă, să se uite la ele cît de frumoase sînt cînd se arcuiesc şi cît de iute îşi torc plase din diferite culori.

Vă spusesem mai înainte că în farfuria zburătoare nu plouă niciodată. Bine, bine, îmi veţi reproşa, dar de unde se strînge, de unde vine atîta apă în lacurile şi în rîurile pe care le descrii ? Iată ce se întîmplă. De mii de ori, în fiecare clipă, minută, un robot împungea un munte cu un bold şi pe locul împunsăturii izvora apa. Munca robotului era foarte asemănătoare cu cea a fiinţelor vii. Cînd înţepa muntele, slobozea lacrimi clare şi lacrimi colorate, care alunecau pe nişte copăi trase de şoareci. Pe ei nu-i vedea nimeni, dar sigur existau în pămînt şi munceau fără nici un răgaz, toată ziua. Noaptea nu lucrau : mergeau la baluri cu cartofii buzaţi şi cu butoanele de claxonat varza roşie. Dar nici noaptea nu-i vedea nimeni, fiindcă, atunci cînd auzeau chiar paşi de pisică se ascundeau în metro şi închideau ochii spre a nu fi văzuţi.

Dar ceea ce avea să ni se pară de-a dreptul grozav era un animal cu trei aripi care păştea într-un pom frunze de nufăr alb. Avea cap de capră şi coadă de iepure, două picioare şi uger.

Cînd nu păştea, cînta. LA îl chemă pe nume şi mulse de la el cafea cu lapte. Animalul şedea cu ochii închişi şi cînta, apoi zbura în pom, la păscut.

— E timpul să-i dau soţului meu o cafea, zise LA.

Ne-am apropiat de un arbore: am pătruns în el şi ne-am trezit într-un ascensor care mergea cu o viteză ameţitoare. LO ne aştepta în camera de comandă. Sorbi cafeaua cu lapte :

— Am ajuns. O clipă numai şi vom coborî îndată. V-aţi plictisit plimbîndu-vă prin grădină ?

— Nu... nu... Am sosit pe planeta voastră, ce grozav, ce grozav ! sărea Mariove într-un picior.

Am coborît din farfurie, călcînd pe nişte puncte albe. Nu se distingeau decît acele puncte, fiindcă era întuneric. Am bănuit că e vorba de o scară. Farfuria aterizase într-un fel de garaj ca un cilindru, căruia-i căzuse deasupra un capac. LO apăsă pe-un buton şi deodată se deschise o uşă care lăsa să pătrundă lumina.

Ceea ce a urmat a fost cu totul fascinant. Am urcat într-un trenuleţ cu muzică şi într-o viteză de necrezut ne-am lăsat conduşi printr-un tunel. Priveam pe fereastra trenuleţului şi deodată am zărit pe pereţii tunelului nişte flori pe a căror petale se plimbau multe furnici uriaşe ; am întrebat :

— Ce fel de flori sînt pictate pe pereţii tunelului şi ce caută furnicile deasupra petalelor ?

— E un bulevard pentru trenuleţele rapide ; pe aici trec totdeauna farfurideii spre case ; farfurideii din oraşul nostru. Florile şi furnicile de pe petalele lor înseamnă că noi vrem pacea cu aceste fiinţe cu care ne războim de mult.

— Cît sînt de mari ? am întrebat eu.

— Au aproape doi metri. Uneori întrec şi această înălţime.

— Dar orașul vostru cum se numește? Am uitat să vă întrebăm: de unde începe orașul vostru?

— Orașul nostru începe de la marginea orașului. La voi, pe pămînt, orașele nu încep de la margine?

— Cred că da... Dar tunelul trece prin oraș?

— A, nu, tunelul face legătura între garajul farfurideilor și marginea orașului. Numele său a cîștigat un concurs pentru frumusețe în acest an. Se numește Farniente.

— Și are mulți locuitori?

— Are cîteva milioane de farfuridei. Bineînțeles, dacă adunăm și pe farfurimiciști și pe farfuriții, pe farfaranieni și farmaciști, care în total sînt aproape un milion. Sînt din aceeași mare spiță a farfurideilor, de pe planeta Far, dar neamul acesta al nostru a avut mai multe familii care, ori s-au stins treptat-treptat, ori au crescut cum e cazul cu noi, farfurideii.

Tot vorbind am ajuns într-o încăpere cu pereți albaștri, unde trenulețul rapid, care semăna de fapt cu o ghiulea, se oprise. O mare de farfuridei inundă sala și se îndreptă către ușile larg deschise.

Am ieșit și noi și LO ne spuse:

— Ei, de aici începe orașul.

— Da, da, am bănuit, a răspuns Mariove.

Iată ceea ce ne-a fost dat să vedem: străzi albe, ca laptele, întortocheate, porneau în sute de direcții. Blocuri uriașe se ridicau pînă dincolo de locul unde puteau fi norii. Pe străzi oamenii mergeau în farfurii de diferite mărimi, într-o ordine perfectă. Deseori în pomii de pe marginea străzii se opreau din zbor copii care se plimbau în oraș pe farfurioare albe,

foarte curate. Se opreau în pomi, apoi coborau, mergeau cîţiva metri şi-şi scoteau din buzunare alte farfurii care creşteau, luînd diferite mărimi. Noi mergeam într-o astfel de farfurie ; nu era nevoie s-o conduci ; mergea singură, încotro priveai. Spre a se opri, era de ajuns să închizi ochii. Dacă închideai doar un ochi, farfuria îşi schimba direcţia în sensul în care îţi era ochiul deschis.

Arborii, lîngă trotuare, aveau nişte frunze ciudate. Îi priveam nesăţioşi : frunzele erau ca nişte trepte verzi pînă jos. Copiii şi bătrînii mergeau pe ele, coborau, alergau.

— Sînt staţii obligatorii, ne spunea LA, pentru a se evita accidentele. Cînd aterizezi în pomi şocul nu e atît de puternic. Frunzele de aterizare sînt elastice. La noi fiecare farfurideu, înainte de a învăţa să mănînce, învaţă să aterizeze în pomi.

— Dar proşti, voi nu aveţi proşti ?

— Ba da, răspunse LO. Ei se ocupă cu tăiatul cozilor de peşte de tufă. Acesta e un burete care se pune pe farfurii, dîndu-le aspectul de rugină, de bătrîneţe şi neglijenţă. Proştii toată ziua taie cozile acestui burete, împotriva căruia trebuie luptat ; după tăiere presară pudră de talc şi astfel peştele de tufă moare asfixiat.

— Voi aveţi parcuri ?

— Ce-s acelea parcuri ?

— Ceva asemănător cu domeniile din farfuria voastră zburătoare.

— Vreţi să întrebaţi dacă avem cumva locuri de vînătoare. Cum să nu ? Noi, de exemplu, dacă dorim să avem nişte capete de ceapă plecăm la vînătoare. Dăm drumul pisicilor să adulmece în faţa noastră şi acolo unde-s vizuinele căpăţînilor de ceapă săpăm. E imposibil să nu găsim ceea ce cău-

tăm, fiindcă la noi pisicile sînt învăţate de mici cu vînatul. Dacă n-ar fi ele, noi, care nu ştim niciodată să deosebim exact o legumă de un animal, nu le-am da de urmă.

— Dar la voi ceapa ce este : plantă sau animal ?

— Cum o să fie plantă, rîse LO. De vreme ce îşi face vizuină şi locuieşte cu capul în pămînt, căpăţîna de ceapă e animal.

Se auzi un claxon care se-apropia şi văzurăm o farfurie deosebită de toate celelalte. La auzul claxonului ne apropiarăm de trotuar şi oprirăm farfuriile la comanda lui LO. La fel făcură toţi ceilalţi farfuridei.

Farfuria care venea printre blocuri avea o încărcătură cu cuie uriaşe, vopsite în alb şi cu gulere roşii : jos erau mai groase ; păreau foarte grele.

— Ce sînt cuiele acelea ? a găsit cu cale să-ntrebe Mariove.

— Ce să fie ? Noi le spunem *greşeli*. Dacă una din *greşeli* ar fi aruncată în văzduh am distruge planeta.

După ce farfuria cu greşeli se îndepărtă, pornirăm. Ne aflam în faţa unui bloc cu 100 de etaje. Urcarăm într-o cutie plină cu bomboane de ciocolată şi aceasta se aruncă în sus ca o rachetă.

Mariove, pînă la etajul 74, mîncase jumătate din bomboanele de ciocolată. La etajul 74 cutia s-a oprit.

— Avem trei etaje, ne-a spus LO, din acest bloc : unul, bucătăria, altul, baia şi al treilea, locul de dormit ; treizeci şi trei de încăperi. Simiţiţi-vă ca acasă.

— Mulţumim, am răspuns noi, intrînd.

În fața farfurizorului

Am intrat în apartamentele farfuridelor. De-abia trecusem pragul și am căzut pe un pat cu frișcă mișcătoare, care ne-a proiectat într-un balon, pe marginile căruia se băteau să iasă afară trei baclavale. Am închis ochii și am mîncat imediat baclavalele ; aveam să aflu mai tîrziu că la fel făcuse și Mariove ; de aceea nu aveam de ce să regretăm. Din balon m-am trezit într-un leagăn-farfurie, deasupra căruia, pe un fel de sîrmă, atîrna o friptură de porc, aburindă. Îmi era atît de foame, încît am devorat-o, lăsîndu-mă legănat în farfurie. După ce-am terminat acest ospăț, m-am pomenit catapultat într-un ghiveci din care se ridica un pom ciudat, cu fructe pătrate. Am rupt cîteva : erau fructe roșii și fructe albastre. Cele roșii aveau gust de lămîie cu mentă, iar celelalte de cireșe cu portocale. Le-am preferat mai ales pe cele albastre. După o vreme m-am trezit acoperit de un abur cald, învăluitor, apoi a căzut niște apă fiartă peste mine și-am crezut că sînt gata de moarte ; o spumă albă m-a răcorit imediat și un prosop verzui m-a învelit pînă la gît. Am fost așezat pe o farfurioară cu trei rotițe, care m-a dus rapid în fața unui ecran. În același moment au sosit și farfuridei cu Mariove.

Am încercat să leg cu Mariove cîteva cuvinte şi farfurideii au priceput mirarea noastră :

— La noi totul e automat, zise LO. V-aţi speriat cumva ?

— Ne-am speriat.

— Aţi prînzit bine ? interveni LA.

— Da, da, am răspuns amîndoi. Bine... bine...

Ecranul se luminã şi privirăm atenţi. Se preda o lecţie pentru farfurideii care poartă pălării cu varză la butonieră. Mi-am dat seama că era vorba de femeile farfurideilor care în anul acela purtau pălării negre cu varză la butonieră.

— Elegante, căscă LO gura.

— Grozave, zise LA, care între timp îşi tăiase limba de minte. Am să-mi comand şi eu o duzină. Chiar o duzină !

— O duzină ? Ce să faci cu ele ? Într-un an se poate schimba moda. (Anul, în oraşul Farniente, are 7 zile, iar din cînd în cînd, mai exact din 4 în 4 ani, are 8 zile). Cumpără 7 ; prea aruncăm la gunoi totul şi alţii poate nu vor apuca pălării cu varză la butonieră. Şi-apoi o duzină ocupă loc prea mult şi nu-ţi pot ajunge doi ani...

— Ai dreptate, LO... Nu m-am gîndit...

Pălăriile cu varză la butonieră erau tare ciudate. În faţă, pe boruri, aveau două butoniere : una în dreapta, cealaltă în stînga. Varza putea fi pusă în orice parte doreai, dar mai ales se recomanda după felul cum strîmbai gura, cînd rîdeai. Cele mai multe doamne erau invitate să aşeze varza pe partea dreaptă şi în timpul cît purtau aceste pălării să nu ţină în braţe copii ; viaţa lor fiind oricînd în pericol, la desprinderea unei petale de varză. Aici, în oraşul Farniente, varza albă era socotită floare.

Pe ecran a apărut apoi un farfurideu care uda niște plante care semănau mult cu cupolele de biserică sau cu niște băi turcești.

— Ce sînt acestea ? a întrebat Mariove.

— Locuri unde vor locui urșii cu pene. Vizuine. Trebuie udate cu atenție, la rădăcină. Acolo sînt vîrîți urșii cu pene, care dorm trei ani încheiați și apoi li se smulg penele din care se fac clătite cu pene. Sînt cele mai bune prăjituri de pe planeta noastră : clătitele cu pene !... Dar ce se-ntîmplă, dragă LA, nu mai aud la farfurizorul nostru sonorul ?

— Am uitat să apăs butonul cu flori de nufăr, cu miros de rîs, răspunse LA și se ridică, oprindu-se lîngă ecranul care părea a fi o farfurie adîncă.

LA apăsă butonul cu flori de nufăr și de data aceasta se auzi vocea unui farfurideu care-și striga soția. Aceasta apăru îmbrăcată într-un halat de casă confecționat din blană de cremvurști.

— Blană de cremvurști ! bufni Mariove, în rîs. La noi cremvurștii sînt niște cîrnăciori pe care-i mîncăm cu muștar. Sînt o minunăție. Din ce se obțin aceste blăni de cremvurști ?

LA nu se simți datoare să ne răspundă.

— Cum sînt cremvurștii de munte ? întrebă Mariove, imediat.

— Voi n-aveți cremvurști de munte ?

— Nu. La noi se întîlnesc măgarii. Au niște urechi !...

— Cremvurștii de munte au mustăți care pornesc de sub ochi și se-mpletesc cu părul de pe șira spinării, deschis la culoare, alb-verzui, ca și pielea. Uneori au cîte o cocoașă pe spinare, dar pielea

acestora nu e bună de halate de casă ; se poate folosi însă la făcutul cremei pentru uns iarba, să alunece pucul, cînd farfuridei joacă hochei.

— Dar fiţi atenţi acum, zise LO. Urmează un concurs de poezie în aer liber !

Pe un cîmp cu microfoane apărură o mulţime de farfuridei, poetese şi poeţi care îşi spuneau pe rînd numele şi-apoi se retrăgeau. Un crainic vestea intrarea fiecăruia în concurs şi ei veneau apoi călare pe animale fioroase şi dădeau drumul magnetofoanelor pe care le ţineau între dinţi, magnetofoane minuscule.

Concursul a fost cîştigat de un tînăr poet care recitase cu magnetofonul său o baladă : „Balada celui care s-a înecat cînd a mîncat o trufanda".

Atît LA cît şi LO au fost de acord cu alegerea marelui juriu de pe cîmpia de lîngă Farniente şi trimiseră cîte o telegramă de felicitări tînărului, care se dovedi a fi o rudă nu prea îndepărtată pe care n-o cunoscuseră pînă atunci, fiindcă se născuse în prizonierat la furnici. Telegrama fusese atît de rapidă, încît a fost citită chiar atunci la farfurizor. Cîştigătorul le-a mulţumit cu lacrimi în ochi pentru gestul lor şi s-a bucurat, găsindu-şi unchii pe care i-a anunţat că-n patru sau cinci ani vor primi vizita lui.

Noi am fost de altă părere asupra cîştigătorului, dar am tăcut, pentru a nu ne supăra gazdele care erau bucuroase şi ne sărutau pe ochi, pe gură, pe ceafă şi pe mîini, încît ne apucase teama că ne vor mînca.

Nouă ne plăcuse o poetă, căreia-i scăpase magnetofonul în iarbă şi nu-l mai găsea. A recitat atunci o poezie care suna cam aşa :

A fost odată un leu verde,
Adormit pe un perete ;
Un copil l-a împuşcat
Şi-a căzut noaptea din pat.
Atunci, fără să se ştie,
A cîntat pe-o farfurie,
Farfurie colivie,
O pasăre sidefie.

Poezia se numea „Cîntec pentru adormit copiii răi". Cînd s-a terminat concursul eram atît de obosiţi, încît am aţipit pe dată în două farfurii care se legănau şi care aveau atîrnate pe cîte un inel un lanţ cu vise. La fiecare legănare cădea cîte un vis şi noi zîmbeam.

La marginea oraşului Farniente, în afara cîmpului unde cresc dovlecii cu trei cozi şi unde poeţii ţin concursurile de poezie rostite la magnetofoane minuscule, mai există încă un cîmp imens pe care, din zece în zece metri, sînt înfipţi pari.

Farfurideii ţin foarte mult la onoarea lor şi de aceea nu se întîmplă niciodată să refuze cineva ca din zece în zece ani să presare pietre albe lîngă pari. Pietrele albe le dau o anumită frumuseţe, se spune, şi farfurideii ţin neapărat ca parii de pe cîmp să aibă fulare din pietre albe.

Dar poate mă întrebaţi care e rostul parilor ? Mai întîi trebuie să vă spun că totdeauna lîngă pari (bineînţeles dacă veţi călători pînă la marginea oraşului Farniente, cu acest scop) veţi vedea multe tigăi, de cîte cinci metri diametru, în care fierbe tot timpul un ulei de flori de cactus, îmbibat cu miere. Dedesubtul tigăilor ard focuri veşnice.

De pari sînt prinse serios două sfori ; la capătul uneia există o tablă întinsă, de mărimea tigăii. Dacă tragi foarte încet de capătul acestei sfori, care e liber, tabla zboară, aruncînd pe cer o omletă !

E o datorie pentru orice familie de farfuridei ca la o anumită dată, anunțată dinainte prin poștă, să vină pe cîmpul cu pari și tigăi uriașe, în care clocotește uleiul de flori de cactus, îmbibat cu miere. Dar iată, cînd le-a venit rîndul să meargă pe cîmp prietenilor noștri, farfurideii, nu se luminase de ziuă. Ne-au trezit niște microfoane care rîdeau de somnoroși, ne-au servit cîte o pilulă și ne-am repezit buimăciți de somn în cutia cu ciocolată, care trebuia să ne coboare de la etajul 74. Jos ne-am urcat într-o farfurie imensă. La ora aceea încă nu circula nici o farfurie pe stradă. Farfuria a pornit. Am privit în jur și atunci am văzut noi că farfuria e pe jumătate plină cu un fel de ouă cu picioare. Ne-am lămurit imediat : erau niște ouă pe care le puteai pune oricînd doreai în echilibru ; ședeau în picioare și acest lucru, se spune, era nemaipomenit pentru gospodine.

Orașul era luminat ca orice oraș noaptea ; vitrinele te îmbiau, dar farfuria mergea cu viteză sporită spre marginea orașului Farniente. Am trecut peste cîmpul cu dovleci cu trei cozi. În dreapta acestui cîmp era cîmpia cu pari și tigăi uriașe cu ulei fierbinte, sub care ardea focul veșnic.

Farfuria s-a oprit și cei doi farfuridei priveau atenți cum o macara se ridică din spatele farfuriei, cuprinde într-un fel de cupă toate ouăle și le azvîrle în uleiul fierbinte din tigaie. Un zgomot asurzitor s-a auzit :

— Asta e mierea din ulei, ne-a spus LO.

— De ce turnați miere în ulei ?

— Să se îngălbenească omleta, să aibă dulceață, să nu plouă azi peste oraș.

LO apăsă cu piciorul pe o pedală şi tigaia uriaşă se răsturnă pe tablă.

— E o datorie de onoare, pricepeţi voi ?

— Ce anume ?

— Să arunci pe cer omleta !

— Cum să arunci omleta pe cer ?

— Voi pe pămînt sînteţi luminaţi de soare, dar noi nu avem soare aici şi fiecare familie de farfurideu e dator să înalţe pe cer o omletă aurie, spre a se lumina. Cu cît o arunci mai bine, mai sus, cu atît e ziua mai lungă.

— Şi dacă uiţi să arunci omleta pe cer ? Dacă mori, de exemplu, tocmai cînd îţi vine rîndul ?

— E posibil şi acest lucru, i-a răspuns LA Mariovei. Dacă la ora şase nu se ridică omleta pe cer există într-un turn un robot care trage o manetă şi-n ziua aceea plouă şi farfurideii stau în casă. A doua zi, dacă farfurideul care trebuia să arunce pe cer omleta este găsit în viaţă şi se constată că nu e vorba de vreo boală sau o nenorocire care i s-ar fi întîmplat este dus într-o groapă cu oglinzi unde e pedepsit să rămînă singur şapte ani.

În momentul acela LA şi LO traseră de sfoară ; omleta zbură cu o viteză ameţitoare în sus, din ce în ce mai sus. Ne agăţarăm cu toţii de sfoară şi se iviră zorile, apoi se făcu un soare puternic, incandescent.

Cînd ne-am întors în oraş oamenii se plimbau, ca de obicei, în farfurii ; unii zburau pe deasupra, alţii se opreau în pomi şi coborau pentru a servi cîte o farfurioară cu profiterol, sau cîte o cafea cu frişcă.

Către prînz am ieşit în oraş. LA se îmbrăcase într-o rochie făcută din foi de dafin. Purta în mînă o umbrelă dintr-o foiţă subţire de platină, spre a se apăra de soare. La gît aşezase un şir de nuci de perle colorate, care creşteau într-un arbust numit perlonuc, copac care fusese adaptat în condiţiile neprielnice de pe domeniile din farfuria zburătoare. LA era elegantă, chiar foarte elegantă. Era pentru prima dată cînd îi văzusem pe farfuridei atît de eleganţi. Ceea ce completa toaleta ei erau pantofii cu aripioare de pasăre liră. La orice pas scoteau melodii minunate care constituiau pentru noi un subiect în plus de discuţie. Poşeta făcută din două carapace de broască ţestoasă albăstrie, se asemăna cu o farfurioară ce sprijină altă farfurioară. Cele două carapace erau prinse între ele cu sîrmă ghimpată. Pentru început ne-am speriat, dar apoi LO ne-a lămurit :

— LA are mănuşi invizibile şi nu se poate răni în sîrma ghimpată. În geanta ei noi doi păstrăm secretele de stat.

— Secrete de stat ? Cum adică, a întrebat Mariove, murind de curiozitate.

— La voi oamenii nu poartă în geantă secretele de stat ?

— Cred că nu, am răspuns eu. Am văzut în niște filme că pe pămînt secretele de stat sînt păstrate în seifuri, spre a nu fi furate.

— Fiecare farfurideu poartă un secret de stat *acasă* la el. De exemplu, pe o hîrtie noi am scris cînd am plecat de acasă, cînd am aruncat omleta pe cer ; acestea sînt secrete pentru noi, ne lămuri LO. Trebuie să le apărăm ca pe ochii din cap. Furnicile pot oricînd pune mîna pe ele.

Sînt foarte puternice, dar și lașe.

— Dar cum deosebiți voi spionii furnicilor de farfuridei, de farfaranieni, sau de farmaciști ?

— Asta e chestiunea cea mai importantă, rosti LO, ăsta e greul. Nu-i putem deosebi prea ușor, fiindcă, deși farfurideii sînt mici de statură și furnicile au printre ele neamuri mai pitice, dar și din neamurile noastre farfaranienii se apropie de înălțimea de doi metri.

Am privit pe cer mîndri cu toții. Omleta lumina puternic. Pentru moment am uitat și de furnici și de toate secretele lor.

LA și-a deschis umbrela din foiță de platină, iar LO, foarte mîndru că omleta fusese aruncată pe cer atît de bine, încît dogorea, a zîmbit, către noi, așteptînd cîteva vorbe de laudă, care n-au întîrziat să fie rostite.

LO era îmbrăcat cu o pelerină transparentă, de aur, cu tiv din perle de cămilă de baltă. Dedesubt avea un costum gri, splendid, dar lui LO nu-i stătea bine, fiindcă avea picioarele strîmbe, iar pantalonii erau făcuți drepți. Văzurăm o clădire fistichie, tare ciudată față de clădirile din Farniente.

Pereţii, tavanurile, ferestrele, uşile, hornurile (care de fapt nu mai foloseau la nimic, fiindcă focul nu se făcea cu lemne), podelele acestei clădiri gemeau de picturi. Acolo pictorii începători dădeau examene : cine ştia să deseneze un arbore, un copac, o plantă în care să cînte o pasăre pictată, acela era decretat pictor, şi în oraşul Farniente numai pictorii puteau să se ocupe de agricultură ; pentru pictori se obţinuse un cîmp unde se cultivau dovlecii cu trei cozi de carne.

Cîmpul acesta a fost dat în folosinţă şi poeţilor, pentru a putea ţine concursurile de poezie cu magnetofoane minuscule. Toată lumea iubea foarte mult poezia, tocmai fiindcă în Farniente toată lumea scria în gînd poezii.

Mergeam aşa de cîtăva vreme toţi patru într-o farfurie de agrement şi văzurăm farfuridei în grupuri sau singuri, alergînd cu farfuriile lor către locul unde era marea piaţă a oraşului, locul unde îşi aveau strămoşii farfurideilor statuile.

Farfurideii în farfurioare zburătoare staţionau în pomi, alţii lîngă trotuare, dar cei mai mulţi se îndreptau spre marea piaţă a strămoşilor.

Deodată pe străzi trecură cîteva farfurii rapide ; se anunţa că inspectorul şef al omletei invită pe toţi cetăţenii oraşului în marea piaţă.

Inspectorul şef al omletei ură farfurideilor sănătate şi le spuse că-i invitase să asiste la decorarea familiei care aruncase în zori omleta pe cer.

— Îi decorez cu ordinul Jartiera de Omletă cu Colac peste Pupăză ! spuse el cu emoţie în glas.

LA şi LO primiră decoraţiile şi mii de aplauze se porniră peste piaţa strămoşilor farfurideilor.

Inspectorul şef al omletei îi sărută apoi pe amîndoi pe ceafă (în Farniente, farfuridei se sărută pe ceafă); mai rosti cîteva cuvinte, după care făcu o mică pauză fiindcă, în timp ce vorbise, îi crescuse barba atît de mult, încît nu mai putea închide gura. Veniră imediat doi frizeri cu un fel de maşină, înzestrată cu mulţi dinţi de fier, ca fălcile unui crocodil, care lăsa în urmă un fum stăruitor de tămîie. Barba inspectorului şef al omletei a fost pe dată pusă pe o tavă şi închisă în acea maşinărie. Nu a durat mai mult de un minut toată treaba. Barba inspectorului fusese tăiată, pudrată şi mai presus de toate încreţită. Era acum o barbă dreaptă, foarte verde, cu pete de pudră prin ea.

Veniră apoi alţi doi farfuridei în halate albe şi-l bătură pe inspector peste gură cu ouă de struţ, spre a-i reveni glasul. Inspectorul se arătă mulţumit şi cei doi, în halate albe, se îndepărtară politicoşi.

După un timp bătrînul inspector se simţi obosit. Făcu un semn de bun rămas cu mîna şi farfuridei, strînşi în piaţa strămoşilor, întoarseră spatele şi alergară către farfuriile parcate prin apropiere.

LO şi LA s-au îndreptat spre noi, cocoşaţi de greutatea Jartierelor de Omletă cu Colac peste Pupăză. Erau atît de fericiţi, încît pe noi ne-a bufnit rîsul. Dar am privit imediat spre cer şi ei au crezut că rîdem tot de fericire sau de bucurie. I-am sărutat şi noi pe ceafă şi ei păreau a zbura pe altă lume. O fericire atît de mare!

— Am trăit o atît de mare fericire... atît de mare... rosti LA!

Seara, după ce pe cîmpul cu pari omleta căzuse şi fără nici o îndoială se făcuse praf, farfuridei noştri s-au mai dezmeticit de pe urma întîmplării fericite, care le adusese ordinul Jartiera de Omletă cu Colac peste Pupăză. La ora căderii omletei, toţi cîinii oraşului alergau către cîmpul cu pari şi tigăi, sub care ard focurile veşnice. Tocmai urletul lor a avut darul să-i trezească pe cei doi farfuridei din bucuria oarbă care dăduse peste ei.

— S-a făcut seară, spunea LA.

— Da, da, s-a făcut ; urlă cîinii, zîmbi LO. Spuneţi-mi, ne întrebă el, aţi vrea să mergem la un cinematograf cu cîrnaţi ?

— Cinematograf cu cîrnaţi ? Cum e cinematograful cu cîrnaţi ? E căptuşit cu cîrnaţi ? întrebă Mariove.

— Nu, Mariove, răspunse LO. În timpul filmului la cinematograful cu cîrnaţi se întîmplă adevărate minuni. Deasupra fiecărui spectator atîrnă o reţea de fire invizibile. După ce începe filmul eşti lovit de cîrnaţi şi bătut peste faţă, dacă nu-i poţi mînca pe toţi cei care alunecă spre tine. E riscant, mai ales pentru voi. Se poate să ieşiţi de acolo bătuţi măr !

— Dar în timpul spectacolului nu se poate ieşi din acest cinematograf ?

— A, nu, în nici un caz. Cînd intri în cinematograf şi te aşezi nu mai poţi ieşi. Toţi spectatorii sînt împiedicaţi, cu fîşii moi de cîrnaţi, de picioare, mîinile se leagă automat în cătuşe de caltaboşi, iar mijlocul ţi se fixează cu o centură din chebab. E vorba de un cinematograf zburător. Cu el se fac experienţe. Dedesubtul acestui cinematograf există o farfurie care în timpul filmului ridică tot cinematograful la înălţimea de douăzeci de kilometri. De acolo îl aruncă în gol, cu spectatori cu tot. Şi spectatorii nu ştiu şi nu simt nimic, fiindcă ei urmăresc filmul legaţi şi în mare luptă cu perechile de cîrnaţi. Cînd cinematograful e aproape gata să se prăbuşească peste oraş, farfuria se reaşează dedesubt şi prin nişte dispozitive speciale, căderea cinematografului este amortizată.

— Şi la ce servesc toate experienţele acestea, am întrebat eu.

— Cum la ce ? Nu pricepeţi ? Fiecare clădire din oraşul Farniente are sub ea o astfel de farfurie. Ne pregătim pentru un eventual atac al furnicilor. Într-un singur minut tot oraşul nostru se poate ridica în aer şi se poate instala unde doreşte. Noi putem distruge, de sus, orice vieţuitoare potrivnică.

— Dar o astfel de treabă nu e un secret de stat ?

— Cum să nu. E un secret de stat pe care noi îl cunoaştem, fiindcă am lucrat cu tatăl meu, spuse LO ; el a dat ideea unei asemenea experienţe ingenioase. Furnicile au crezut totdeauna că aceste încercări făcute cu cinematograful suspendat sînt nişte nebunii ale noastre. Chiar au scris

în niște ziare ale lor că noi, farfurideii, sîntem atît de plictisiți, încît vrem să ne aruncăm din aer, cu capul în jos, să putem sfîrși mai repede. Dar furnicile nu au fantezie. Sînt niște simpli roboți. Să știți că toți farfurideii au gîndit la această posibilitate a zborului orașului Farniente, dar sigur nici unul nu ar da în vileag un astfel de secret.

— Mai bine să mergem la cinematograful cu băi de abur, propuse LA.

— Eu cred că se vor plictisi acolo. E prea multă gălăgie.

— Atunci la cinematograful cu pisici trase de coadă, propuse din nou LA.

— Grozav, se bucură LO, ca un copil. Să nu mai stăm nici o clipă.

În scurt timp am ajuns în fața unei clădiri care era formată din două farfurii adînci, imense. În fața clădirii am văzut o mulțime de trepte albe, din porțelan. În cele două părți ale treptelor cîteva statui, înfățișînd pisici care torceau, întregeau arhitectura simplă, dar nelipsită de gust, a cinematografului cu pisici trase de coadă.

Pentru început nu ni se păru nimic deosebit. Am urcat treptele și LO s-a depărtat de noi și s-a așezat în fața unei ferestre luminate. S-a întors ținînd în brațe patru pisici băgate în niște saci de plastic. Doar cozile le ieșeau din sacii de plastic, încolo animalele păreau foarte liniștite ; torceau.

— Luați-le pe ale voastre și țineți-le bine. În timpul filmului trageți de coadă pisicile ; ori de cîte ori vă place cîte ceva, de trei ori, iar cînd nu vă place, de patru ori.

— E neapărată nevoie ? am întrebat eu.

— Da, da, a zis LO ; aici totul se înregistrează. Voi trebuie să fiţi sinceri, cinstiţi.

— Dar, ştiţi, pisicile...

— N-au nimic, sînt învăţate. Vă e teamă că le omorîţi sau cine mai ştie ce ? Nici vorbă !

Sacul cu pisici avea scris pe plastic un număr format din linii (farfurideii nu cunoşteau scrierea arabă) şi atunci am înţeles că pisica însemna de fapt biletul de intrare.

Farfurideii se aşezau liniştiţi cu pisicile în braţe şi aşteptau să înceapă filmul. Se auzi deodată un zgomot ca o explozie şi văzurăm cu uimire cum o pisică sfîrşise înainte de începerea filmului. Pisica a rămas lipită de tavanul cinematografului. Doar coada i se mai mişca.

Apărură cîţiva farfuridei cu pistoale şi se opriră lîngă cel căruia-i crăpase pisica şi făcuse explozie. L-au ridicat şi l-au scos de guler.

— De ce sînt brutali cu el, a întrebat Mariove ?

— Cum de ce ? Era o furnică cu mască ! Voia să ne arunce cinematograful în aer şi s-a folosit de pisică, dar pisica a făcut explozie înainte de vreme. Probabil nu apucase să bea toată soluţia explozibilă. A fost slabă şi a crăpat, asta este. Trebuie să mai avem şi un dram de noroc...

S-a stins lumina. Totul reintrase în normal. Pentru început, ca un salut, toţi farfurideii traseră de coadă pisicile o singură dată. Un miorlăit prelung se auzi peste noi ca şi cînd ai fi turnat apă fiartă peste două sute de pisici. Începu filmul. Un film colorat, despre un crescător de şoareci pentru flaşnetă şi o crescătoare de măgari. De fapt cei doi crescători erau soţ şi soţie. Se străduiau de zece ani

de zile să facă încrucișări între măgari și șoareci pentru flașnetă. Dar în primii ani toată străduința lor nu a dat nici un rezultat.

Trăgeam și eu și Mariove pisicile de coadă și rîdeam cu lacrimi. Miorlăituri disperate întregeau atmosfera de mare interes.

Într-o dimineață, după zece ani, se întîmplă că o șoricioaică născu ceea ce nimeni nu se mai aștepta : un animal alb, care avea picioare zvelte, coadă de șoarece și cap de măgar. Capul de măgar avea niște mustăți imense, care atîrnau pe spate, prinse după urechi cu agrafe.

La ieșire ni s-a transmis că am fost cei mai demni și mai sinceri spectatori : trăsesem, împreună cu Mariove, pisicile de coadă de 5 993 de ori și trebuiau înlocuite.

Într-o după-amiază am poposit într-o insulă artificială. Cum planeta FAR nu avea nici o insulă, farfurideii o clădiseră ; mai întîi ridicaseră un munte, plantaseră pe el arbori şi flori şi făcuseră rost de stînci impozante, lîngă care te puteai fotografia de dimineaţa pînă seara.

Pe munte erau aduse în nişte farfurii zburătoare cantităţi uriaşe de apă distilată. Pe munte se inventase un izvor şi acum, pentru ca izvorul să curgă, cărau zilnic apă distilată. O turnau în nişte pîlnii direct în rezervoare uriaşe şi de aici apa ţîşnea pe principiul vaselor comunicante sau pe principiul bastonului lui Toricelli ; drept să spun nu prea ştiu nici eu exact pe ce principiu ţîşnea apa din izvorul inventat ; cred aproape sigur că pe nici unul din cele două.

Şi era un deliciu să vezi apa distilată săltînd din izvor, coborînd din munte şi aruncîndu-se vijelioasă prin cascade artificiale, cu pietre şi stînci la fel de artificiale : stînci de rubin, de aur, de briliante şi alte stînci şi bolovani în zeci de culori. Printre stîncile mărginaşe, pe malurile rîului vijelios care se formase, creşteau copaci ca „Te-miri-tu-pînă-nu-te-mai-miri-tu", în care dormeau păsări

cîntătoare care nu puteau cînta dacă voiau să cînte decît cioc în cioc cu alte păsări.

Cînd rîul cobora în cîmpie, albia lui se lăţea ; aproape că nu vedeai un mal de altul ; apoi deodată se despărţea în două braţe şi lăsa în mijloc o insulă. La insula aceasta farfurideii ţineau ca la ochii din cap şi poate chiar mai mult. Dincolo de insulă, apa se împreuna într-un singur fir şi apoi cădea în nişte bazine uriaşe de unde era dusă cu farfuriile zburătoare din nou pe munte.

Dar insula fusese făcută cu un scop anume : pe ea trebuiau începute săpături arheologice. Li se propuseseră arheologilor să sape în munţi, în bălţi, în păduri, în oraşe chiar, dar ei răspunseseră că *o ţară nu poate să-şi aibă leagănul civilizaţiei decît într-o insulă.* Cum să fie leagănul civilizaţiei farfurideilor în pădure, în munţi, în bălţi ? Nu, nu şi nu : doar într-o insulă se puteau găsi documente care să demonstreze naşterea şi formarea unui mare popor ca al lor.

Ca să scape de protestele lor, împăratul dăduse ordin să li se inventeze o insulă unde să poată căuta urmele strămoşilor. Vestea că se găsise o astfel de insulă a umplut de mîndrie piepturile arheologilor, care se umflau ca nişte foale şi se dezumflau în urale. Ei ţineau morţiş că insula existase de mii de ani şi li se interzisese să calce pe acolo din cine ştie ce motive. Cînd li s-a spus adevărul, cum că insula este artificială, ei au declarat că e vorba de o minciună. Li s-a arătat chiar modul de funcţionare al muntelui, al izvorului, al cascadelor. N-au crezut şi pace. Au plecat fericiţi în insulă, au invadat-o şi au început s-o scormone.

Cînd am poposit pe insulă am văzut cum arheologii răscoliseră pămîntul şi cum îl vînturaseră. Pînă atunci nu găsiseră urmele vreunei civilizaţii, dar ei ţineau morţiş că acolo e leagănul marilor neamuri al farfurideilor. Chiar în ziua aceea s-a auzit un strigăt de fericire. Cineva descoperise un bloc de gheaţă şi în el un farfurideu-copil, bine conservat. Au spart gheaţa şi au scos afară copilul, i-au făcut masaj şi el, minune, a început să mişte. Nu era mai mare decît un şoricel. Începu să strige cît îl ţinea gura :

— Vreau să merg cu tramvaiul cu cai în pădure !

După o astfel de întîmplare, arheologii se speriară foarte tare. În zadar le-am explicat noi ce înseamnă tramvai cu cai. Nu auziseră despre aşa ceva şi acum nu se mai săturau să privească marea descoperire care ţipa cît o ţinea gura :

— Mămico, vino şi dă-mi să mănînc friptură de farfurideu.

Arheologii schimbară feţe-feţe ; acum pricepuseră prea bine ceea ce spusese piticul, fiindcă nici semnul unui cutremur nu i-ar fi pus mai tare pe fugă. Nu mai rămăsese nici urmă de arheolog. Mariove rîdea cu gura pînă la urechi, apoi îl întrebă pe omuleţ :

— Cum te cheamă ?

— Eu mă numesc Aladin şi am mustăţi de pisică.

Într-adevăr, Aladin avea mustăţi de pisică.

— De unde vii ?

— De unde să vin ? Eu sînt un pitic fermecat. Cînd n-am ce face le joc cîte o festă farfurideilor. De o vreme mă ocup cu arheologii ; le suflu

la ureche cîte-n lună şi-n alte planete şi ei sînt atît de naivi, încît cred orice şoaptă a mea. Acum vă spun la revedere, pămîntenilor... La revedere şi nu vă miraţi aşa de tare fiindcă un pitic fermecat care nu ştie tot ce se petrece pe planeta unde trăieşte, nu este un pitic fermecat. Pe prietenii voştri, farfurideii, îi veţi găsi adormiţi într-o tufă cu scaieţi. Mai mare rîsul, mai mare rîsul, farfuridei în toată firea să fugă de un pitic cu mustăţi de pisică !

Spunînd aceste cuvinte, piticul Aladin bătu din palme şi se făcu nevăzut ca şi insula arheologilor.

Prietenii noştri, într-adevăr, dormeau într-o tufă de scaieţi...

Orăşelul farfurideilor care-ţi luau orice piatră de pe inimă

Trebuia să mergem undeva la ţară, unde LO avea nişte rude. LA făcuse toate pregătirile pentru drum ; spălase farfuria, o demontase şi o înjghebase la loc şi farfuria-automobil era gata de plecare.

Am pornit într-o noapte : ascultasem muzicile oraşului Farniente şi apoi ne-am depărtat. Călătoream pe o stradă, printre dealuri. Se auzeau căţeii de baltă lătrînd şi noi am adormit gîndindu-ne că stelele care ieşiseră la plimbare pe cer erau puţine, faţă de stelele care se văd de pe pămînt, lucru care dovedea că planeta Far se află în umbra unei alte planete, cu mult mai mare. Aici doar noaptea, timp de cîteva ore, se vedeau pe cer stelele ; atunci planeta Far scăpa cu o parte a sa din umbra marii planete şi se bucura de lumina stelelor. La orele acelea lătrau şi căţeii de baltă la stele ; multă vreme farfurideii voiseră să stîrpească aceste animale supărătoare, care lătrau numai atît cît vedeau stelele. Mai apoi s-au răzgîndit, fiindcă o planetă care nu are căţei care latră la stele pare a fi o planetă moartă.

Pe unul din dealurile împrejmuitoare locuiau astronomii care se uitau în cele mai depărtate stele, în cele care se vedeau noaptea şi în cele care

nu se vedeau, către cele în care farfuriile zburătoare ajunseseră de zeci de mii de ori şi către cele în care farfuriile zburătoare nu ajunseseră niciodată. Ei erau stăpînii unui instrument prin care, dacă îl îndreptai către planeta cea mare, care umbrea planeta Far, puteai privi dincolo, departe, unde se vedea, la mari distanţe, soarele adevărat şi milioanele de stele care nu răsăreau niciodată deasupra planetei Far.

După două zile de plimbare, lui LO îi ieşise o limbă de minte şi LA i-o tunsese tacticos cu o foarfecă de tuns iepurii. Ca să-i treacă imediat durerea, LO a suportat chiar o frecţie cu şampon din pătlăgele vinete cu ochi roşii ; frecţie pe care LA i-a făcut-o cu mare plăcere, cu un fel de bătător de covoare care se răsucea cît doreai de repede, dacă apăsai pe un buton.

— Ar fi bine să ne mai plimbăm, a zis LA, după o vreme. Să facem o călătorie mai lungă. Să trecem, de exemplu, prin orăşelul farfurideilor care-ţi iau orice piatră de pe inimă. Sînteţi de acord cred ?

— Da, da, am strigat eu, şi Mariove nu a întîrziat să fie de partea mea.

Călătoria a fost o prelungită bătaie din palme, cît să vă spun ? Aşa cum ar fi treizeci de kilometri pe pămînt, între o pădure oarecare şi un oraş oarecare. Dar oraşul în care trebuia să intrăm nu era un oraş oarecare. Nici pe departe nu se asemăna cu oraşul Farniente. Aici toate lucrurile erau cu mult mai ciudate. Oraşul era aşezat pe o farfurie înspăimîntător de mare, pe care mii de farfurii mai mici şedeau în poziţiile cele mai felurite.

Spre a pătrunde în oraş trebuia să fii un adevărat maestru în conducerea farfuriei-automobil. Evident, metoda de conducere era aceeaşi ca în Farniente — metoda închiderii ochilor, — dar spre deosebire de Farniente, unde se circula pe partea dreaptă, în orăşelul farfurideilor, care-ţi luau orice piatră de pe inimă, se circula pe partea stîngă, ceea ce era cu mult mai complicat şi cerea studii de canto, de pian (pentru a claxona fără a face zgomot) şi chiar de dirijor. O mare de culori te lovea în ochi ; farfurii albastre, puse în dungă peste farfurii galbene, roşii, mov, verzui, portocalii ; farfurii albe, aşezate în echilibru peste farfurii liliachii, azurii, maro şi corai, farfurii capac şi farfurii ca nişte cupole cu margini foarte lungi, peste care viţa de vie cu ciorchini de piersici şi caişii sălbatici se agaţă, formînd bolte verzi în care cîntau caltaboşi, vrăbioare cu căpşuni şi cocoşei la tavă ; colonade din cioburi de farfurii, colonade din farfurii aşezate peste farfurii, arcuri de triumf din platouri şi cristaluri de Muranno şi porţelanuri de Saxa aduse direct de pe pămînt, după cîte am aflat. Am închis ochii şi le-am trecut farfurideilor cu vederea acest lucru, fiindcă în faţa mea am admirat cea mai frumoasă clădire. Sute de balcoane din cele mai ciudate farfurii se avîntau în afara marelui edificiu format la bază, după cîte ni s-a spus, din opt mii de farfurii puse cu gura în jos, peste patru mii de farfurii puse cu gura în sus. Peste ele urmau zece straturi de platouri în trepte, platouri ondulate, platouri neondulate şi fructiere ; platourile erau de trei ori mai mari decît farfuriile de la bază şi formau un fel de pălărie colorată uluitor, deasupra căreia se ridicau sub forma a

două turnuri de cetate cincizeci de mii de farfurioare : de dulceață, pentru cești de cafea, pentru cleștele de zahăr, pentru compot, farfurioare adînci ca un potcap și farfurioare ca niște foițe, într-un cuvînt : minunea. Pe aici trecea ecuatorul planetei FAR.

Clădirea semăna cu o ciupercă încoronată, ieșită la plimbare printre zecile de clădiri fistichii.

Prin oraș erau cișmele din care curgea un sirop de măceșe amestecat cu vin din ciuperci, țuică făcută din floarea de nap și din gogoșile arborelui de plută, lichioruri fine și extrafine cu boabe de piper cu miros de mentă, lichioruri făcute din cireșe verzi, care cresc pe toate drumurile și din afine care, în orașul farfurideilor care-ți iau orice piatră de pe inimă, creșteau numai la etajul treisprezece. La etajul paisprezece, de exemplu, în locul afinelor creșteau în același arbust gutui cu gust de porumbel înăbușit în untură.

Farfurideii din acest oraș se ocupau cu tot felul de nimicuri și de lucruri bune. Cea mai mare mîndrie a lor era însă de a-ți lua orice piatră de pe inimă. Te băteau pe umăr, surîdeau cu gurile lor enorme și luau cu ei piatra de pe inima farfurideilor din alte orașe, care aveau alte ocupații și nu se îndeletniciseră niciodată cu așa ceva. Farfurideii din acest oraș se sculau de dimineață, ca să ajungă departe, mergeau cu mic cu mare, cu sacii în spate, la pomul lăudat care se găsea lîngă clădirea pe care v-am descris-o mai devreme. Abia către prînz farfurideii din acest oraș îți luau orice piatră de pe inimă și te ușurau de orice necaz și rămîneai fericit, o zi, două, pînă cînd ți se punea pe inimă o altă piatră, sau mai multe. Oricum,

o dată la un an, sau la doi ani, farfurideii de pe toată planeta veneau ca turişti în acest oraş să se tămăduiască, să scape de piatra care o aveau pe inimă. Adevărul este că farfurideii plecau fericiţi şi nimeni nu le găsea vreun cusur acestor stăpîni ciudaţi ai oraşului cu clădiri fistichii, care trăiau numai din turism şi din faima de mari doctori, care-ţi luau orice pietricică de pe suflet, chiar şi melancolia.

Cînd am sosit în satul în care prietenii noştri aveau rude, copiii ieşiseră pe toate drumurile şi legănau în leagăne păpuşi de turtă dulce care mîncau halviţă şi beau apă adusă dintr-un sat vecin, unde se găsea apă mai greu.

Ceea ce m-a mirat mai mult însă la prima privire a fost faptul că unii dintre copii aveau două nasuri. Mariove a rîs la început, ţinîndu-se cu mîinile de burtă :

— Au două nasuri! Au două nasuri! striga ea.

— Da, au două nasuri, spuse LA.

— Şi nu le este ruşine ? întrebă Mariove.

— Nu le este ruşine deloc. Aici este satul farfuridelor pitici, care au două nasuri.

— Cum, nu sînt copii ? am întrebat şi eu.

— Nicidecum ; vedeţi, unii au chiar şi barbă.

Farfuria-automobil mergea foarte încet ; LA admira peisajul, LO privea nemişcat către o pădure, care se vedea dincolo de sat.

— Bine, am zis eu, dar unii farfuridei au totuşi un singur nas, iar ceilalţi două.

— Şi nu e normal aşa ? se interesă LA.

— Cum adică ?

— Unii să aibă două nasuri şi alţii numai unul ?! E simplu : toţi au acasă două nasuri ; unul pentru purtare şi unul de zile mari, de sărbători. Unii îşi iau nasul la purtare şi nasul de zile mari, dar vedeţi, aceştia sînt puţini. Sigur, nu ar face nici ei acest lucru dacă ar fi plătiţi de cei din sat să menţină ordinea. Aici se întîmplă în fiecare ceas cîte o năzbîtie. Iar cînd nu se întîmplă nici una stau şi leagănă în leagăne păpuşi de turtă dulce şi de caşcaval.

— Ce fel de năzbîtii ? Cine se ţine de năzbîtii ?

— Cum cine ? Sătenii. De fapt orăşenii, fiindcă de un an satul acesta a devenit oraş. În oraş sînt cinci sute de firme, cincizeci de străzi mari şi douăzeci şi cinci mici. Ei, închipuiţi-vă că pe fiecare firmă este scris ceva, pe străzi la fel. Orăşenii acestui oraş nici acum nu se cunosc bine între ei şi nici nu ştie unul despre celălalt cu adevărat unde stă. Toată viaţa ei se ocupă numai cu năzbîtii. Astfel într-o singură noapte un astfel de farfurideu pitic, cînd îşi ia nasul de zile mari la purtare, poate să pună o stradă să stea în picioare ca un pom şi casele se ţin ca nişte mere pe o creangă pînă cînd se prăbuşesc. Alţii sînt hoţi de drumul mare : fură literele sau le schimbă între ele, provocînd panică.

În clipele acelea se auzi un ţipăt şi o sută de farfuridei pitici se îmbulziră pe o stradă unde pe o tablă fusese scris : *Trecere pentru pietoni.* Cineva furase o literă şi rămăsese scris doar : *Trecere pentru pitoni.* Un copil nimerise pe acolo ţinut de mama lui în braţe şi mama sa, la vederea anunţului, îl aruncase şi fugise de teamă. Copilul ţipa în continuare şi dacă n-ar fi fost *oamenii care*

făceau ordine, în dezordinea oraşului, ar fi murit de spaimă. Aşa l-au pus într-un leagăn, în locul unei păpuşi de turtă dulce care mieuna şi i-au dat să mănînce turta dulce, ducîndu-l într-un loc unde înainte fusese o firmă : *Obiecte găsite,* care acum devenise *Obiecte gătite.*

— Cum vom găsi, printre piticii aceştia care se ţin numai de prostii, rudele voastre ?

— Foarte uşor ; rudele noastre sînt pensionare şi nu au copii care să se poată ocupa cu năzbîtiile şi cu şotiile.

— Şi nu le daţi nici un dar ? Ce dar le-aţi adus azi ?

— Ba da, spuse LO, le aducem în dar cîteva cuvinte şi le lăsăm jos la intrare. De exemplu : „vom mai veni", sau „nu ne uitaţi", „scrieţi-ne", „vă sărutăm", „ale voastre rude care vă doresc din suflet", „fără voi nu putem trăi", „trăim fără voi, dar parcă nu existăm" sau cine ştie ce alte cuvinte care ne vor veni pe limbă atunci.

— Da, dar cu aceste cuvinte, pe pămînt, oamenii termină, cînd nu mai au altceva de scris, scrisorile.

— Şi noi la fel facem, dragii noştri. La fel. Trebuie să dăm iluzia acestor rude că ne preocupă viaţa lor, că ne e mereu dor de ele. De fapt noi trecem pe aici pentru a merge la pădure. Vedeţi, chiar în pădurea aceea unde ne vom odihni un sfert de an poate.

Am trecut într-adevăr pe lîngă o casă cu ferestre fără geamuri şi o sută de farfuridei ne făceau cu mîna. La stînga auzirăm :

— Vă iubim nespus de mult ! Nu mai putem fără voi !...

Farfuria-automobil trecu însă mai departe.

— Care erau rudele voastre ? întrebă Mariove de-a dreptul uimită.

— Oricare...

— Cum oricare ?

— Din două sute de mîini, de unde să ştim noi care erau ale rudelor noastre ? După trecerea noastră toţi pensionarii vor rămîne cu gîndul la vorbele noastre calde, îmbietoare, pînă cînd va trece altcineva pe sub ferestrele lor şi le va spune alte vorbe, ne zise LA.

— Ce grozav va fi ! se entuziasmă, deodată, LO. Ce grozav va fi în pădure ! Vom ascunde secretele de stat acasă într-o scorbură, sau nu, sub o piatră şi vom umbla pe sub frunzele arborilor cît vom pofti : un sfert de an !...

— Chiar un sfert de an nu ne vom ocupa cu nimic, nimic...

Am trecut de marginile oraşului farfurideilor cu două nasuri.

Ceea ce i s-a părut lui LO a fi o pădure adevărată, pe dealul care ne-a răsărit în faţă, era desigur o pădure ca pe pămînt, unde fiecare frunză foşneşte, murind de dorul foşnetului frunzei de lîngă ea.

LO şi LA au rămas la marginea pădurii, să se odihnească, iar eu şi Mariove am urcat dealul ; vîrful dealului ni s-a părut deosebit de ciudat, fiindcă tocmai în vîrf era un fel de groapă cu un lac. În mijlocul lacului se vedea o insulă unde se înălţa un castel.

La malul lacului se legăna o barcă ; ne-am apropiat de barcă şi am găsit scrise pe ea cîteva cuvinte caraghioase : „Nu vă atingeţi de barca purcelului cocoşat, iar dacă vă atingeţi să nu scoateţi nici o vorbă !“

Am tăcut din clipa aceea şi am urcat în barcă, dar abia atunci ne-am trezit că barca nu avea vîsle. Cînd am vrut să coborîm din nou pe mal am văzut, cu uimire, cum barca se desprinsese de salcia surîzătoare, de care era legată cu un fir de mă-

tase, şi ne purta deja pe luciul lacului albastru.

Acesta era cel mai albastru lac pe care-l văzusem vreodată, cel mai liniştit : nici o undă nu-l clintea, nici un clipocit nu-i destrăma culoarea. Puteai să priveşti în adînc fără teamă şi în adînc se vedea nisipul. Nici o vieţuitoare nu trăia în lac, nici chiar peşti colorați, de aceea era cel mai albastru şi mai liniştit lac pe care-l văzusem vreodată.

Barca mergea drept spre castel. Eram cuprinşi, şi eu şi Mariove, de curiozitate. Sigur, nu mai era nimic de făcut dacă am fi vrut să fugim spre satul farfurideilor cu două nasuri. Ne apropiasem de castel şi în curînd barca s-a oprit. Am suit pe nişte trepte de sticlă albastră şi am pornit către castel. Îmi făceam semne cu Mariove şi ardeam de nerăbdare să descoperim tîlcul cuvintelor citite pe barcă.

În jurul castelului era un brîu lat, de ghimpi roşii, ca nişte cuie enorme, în vîrful fiecăruia fiind o floare albă mirositoare, tot atît de mirositoare ca florile de salcîm ; trebuia să călcăm printre cuiele cu flori fără să le atingem, altfel ne-am fi rănit în acele vîrfuri de pe care se vedeau cum florile cădeau din cînd în cînd moarte şi altele creşteau la loc, în cîteva minute.

Am ajuns la poarta castelului ; am bătut şi porţile s-au deschis şi în faţa noastră a apărut un purcel cocoşat.

— Bună ziua, ne-a spus el. Bine aţi venit !

— Bună ziua, am răspuns noi, speriaţi.

Purcelul cocoşat a rîs şi ne-a spus :

— V-a fost teamă ?

— Nu, nu ne-a fost. Dar ce se întîmpla dacă am fi vorbit atunci cînd am urcat în barcă ?

— Nimc.... nimic. Aţi fi devenit purcei cocoşaţi ca şi mine. Nu era nici un rău : mi-aţi fi ţinut de urît aici.

— Dar ce faci tu aici ?

— Eu ? Păzesc o prinţesă care are două capete.

— Cum adică are două capete ?

— Foarte bine : castelul acesta are două turnuri şi-n fiecare turn prinţesa îşi ţine cîte un cap.

— Şi ce face aici prinţesa cu două capete ?

— Vedeţi, în zidul castelului e un ornic. Cînd se trezeşte, prinţesa plînge şi lacrimile vin din cele două turnuri spre limbile ornicului şi atunci limbile ornicului, udate cu lacrimi, se moaie şi se lipesc una de cealaltă. Astfel ornicul acesta arată ora exactă. Fără el farfurideii nu ar şti niciodată ora exactă. Prinţesa se trezeşte totdeauna la oră fixă şi plînge. Atunci clopotele ornicului bat puternic şi sunetele lor sînt împachetate de un alt purcel cocoşat, care le aruncă într-un canal pe unde curg în toată ţara farfurideilor. Totdeauna sunetele ajung cu o oră mai tîrziu în ţară decît aici pe insulă, dar toţi farfurideii au ceasurile date înainte.

— Dar cu lacrimile, cu lacrimile de pe limbile ornicului, ce se întîmplă ? Nu trebuie cumva scoase din ornic pentru ca limbile să se despartă cînd se culcă prinţesa, întrebă Mariove. Ceasul nu trebuie să meargă-nainte ?

— E complicat. Cum să vă spun ? Lacrimile sînt suflate, într-un sac, de alt purcel cocoşat, care locuieşte în ornic.

— Cu lacrimile prinţesei s-a umplut lacul albastru ?

— Da, din lacrimile prinţesei cu două capete, ne răspunse purcelul cocoşat care ne privi mirat şi clipind repede din ochii săi verzi ca iarba.

— Dar prinţesa a cui este ? am întrebat eu.

— Prinţesa este cea mai frumoasă prinţesă din ţara noastră, dar i-au crescut două capete fiindcă plînge foarte mult şi doarme la fel de mult. Tatăl său e împăratul nostru şi fiindcă o iubeşte foarte mult i-a făcut acest castel cu două turnuri. Şi apoi, nu uitaţi, prinţesa se trezeşte exact din oră în oră şi plînge. Toţi farfurideii o laudă pentru munca ei.

— Dar pentru faptul că plînge la ore exacte, prinţesa n-a primit nici o decoraţie ? s-a interesat Mariove.

— Cum să primească decoraţii ? Nici chiar inspectorul şef al farfurideilor nu are decoraţii.

Lucrul acesta, ce-i drept, nu-l aflasem pînă atunci şi dacă nu ne-am fi întlnit cu purcelul cocoşat nici nu l-am fi aflat vreodată.

— Dar noi, noi n-o putem vedea pe prinţesă ?

— Dacă vreţi, veniţi s-o vedeţi.

Am intrat în castel şi în castel era foarte cald. Purcelul cocoşat a deschis treizeci de uşi şi apoi am intrat în camera prinţesei cu două capete.

Un pat imens trona în mijlocul încăperii şi în el dormea domniţa care avea un gît lung (care se pierdea în sus, spre vîrfurile castelului), sprijinit cu bretele, cum îşi sprijină copiii pantalonii. Bretelele erau agăţate de turnurile unde trăiau, fără să se vadă unul pe celălalt, capetele prinţesei.

Am urcat în turnuri şi am văzut capetele prinţesei adormite. Semănau foarte puţin cu ale farfurideilor, iar părul ei blond, care curgea pe ferestrele

turnurilor, ca niște iedere de mătase spre lac, ne-a făcut să credem că prințesa cu două capete n-are nimic din chipul farfurideilor. Ochii ei albaștri (prințesa dormea cu ochii deschiși) semănau cu ochii pămîntenilor și fața ei la fel, și părul și gura, totul. Erau cele mai frumoase capete de prințesă pe care le-am văzut vreodată !

Deodată prințesa s-a trezit și a început să plîngă. Ne privea și plîngea fără întrerupere și ornicul castelului bătu ora exactă.

Purcelul cocoșat o urmărea foarte atent, de fapt o păzea să nu spună vreun cuvînt. După un timp, prințesa în loc să adoarmă din nou ne întrebă :

— Sînteți pămînteni, nu-i așa ?

— Da, am răspuns eu. Sîntem pămînteni și abia așteptăm să ne întoarcem pe dealul nostru, acasă. Acum sîntem în vizită, pe planeta voastră, la niște prieteni. Dar tu de ce nu semeni cu farfurideii ?

Purcelul cocoșat îi făcu semne disperate să tacă, dar noi l-am înlăturat și purcelul cocoșat a început să strige după ajutoare.

— Degeaba strigi, a spus prințesa deodată, degeaba. Ei sînt mai tari decît voi, purceii cocoșați și decît împăratul farfurideilor ; degeaba urli, fiindcă purcelul cocoșat din ornic nu va veni să te ajute și nici purcelul cocoșat care împachetează sunetele ornicului nu se va arăta. Toți au treburile lor precise și nici tu nu ai fugi să-i ajuți. Dragii mei, ni se adresă prințesa cu două capete, fericită, voi ați fost puternici și ați tăcut cînd v-a adus barca pe lac. Dacă ați fi scos o vorbă ați fi devenit pe loc purcei cocoșați.

Purcelul cocoşat continua să urle, apoi plînse cu lacrimi mari, verzi, ca şi ochii lui.

— Cine eşti tu, prinţesă cu două capete ? am întrebat-o eu în cele din urmă.

— E fiica împăratului farfurideilor, strigă spre noi, printre lacrimi, purcelul cocoşat care nu se putuse opune dorinţei noastre de a pătrunde în castel.

— Nu e adevărat, vorbi prinţesa cu două capete. Eu am venit de pe pămînt ca şi voi şi împăratul farfurideilor a dorit să mă facă împărăteasa lui şi eu n-am vrut. Atunci m-a închis în castel, iar eu am plîns mult, mult, apoi am dormit mult, mult, şi mi-au crescut aceste două capete. Şi pentru că mă trezeam şi plîngeam din oră în oră, împăratului i-a trecut prin minte să mă pună să plîng aşa pentru ceasurile lui care vesteau farfurideilor ora exactă. Bineînţeles că aici orele farfurideilor sînt mai mari decît pe pămînt, unde limbile ceasurilor nu se lipesc decît de două ori pe zi, cînd arată ora exactă. Farfurideii sînt foarte fericiţi pentru această cucerire, dar eu mă topesc de dorul de-a ajunge pe pămînt.

— Cum să te ajutăm, prinţesă ? întrebă Mariove înduioşată.

— E de-ajuns să mă sărutaţi pe cîte-o frunte fiecare şi atunci se va nărui castelul şi eu voi deveni frumoasă ca mai-nainte. Purceii cocoşaţi, care sînt paznicii mei, vor muri, iar ceasurile vor merge singure, arătînd ora exactă.

Am alergat în celălalt turn şi-am sărutat-o pe prinţesă pe frunte şi în clipa aceea totul a dispărut ca şi cum nu existase pe locurile acelea nici

lacul, nici barca, nici castelul, nici chiar prințesa cu două capete. Am fi crezut că e vis, și eu și Mariove, dar sigur nu era vis, fiindcă pădurea era aproape, iar noi călcam cu atenție să nu ne înțepăm printre cuiele care aveau în creștet flori...

După ce am plecat din oraşul farfurideilor care-ţi pot lua orice piatră de pe inimă, LO a ajuns la o răspîntie ; un drum ducea la dreapta, altul la stînga, altul în sus... ştiţi, la fel ca pe pămînt. Ceea ce părea însă ciudat era că toate drumurile trebuiau să ajungă în acelaşi loc, *în satul unde fiecare naş îşi are naşul şi unde copiii se ocupă la şcoală cu prepararea plăcintelor.*

Satul era frumos, de munte, cu un rîu care trecea prin mijlocul lui. Ceea ce mi-a plăcut mai mult era faptul că oraşul era plin de statui. Niciodată nu văzusem mai multe statui adunate la un loc.

— Vă plac statuile, ne întrebă LO ?

— Nespus de mult, zise Mariove. Şi noi am vrut să facem într-o noapte o statuie şi astfel am scăpat satul nostru să nu fie înecat în albuşuri şi gălbenuşuri de ouă.

— Ce grozav ! se minună LA.

— Dar statuile voastre, am observat eu, sînt cópii ale celor de pe pămînt. Recunosc cîteva pe care le-am văzut în cărţi.

— Imposibil, răspunse LO. Lucrurile stau alt fel, cu totul altfel. Ceea ce vedeţi voi în satul acesta sînt cele mai grozave statui care s-au văzut vreo-

dată pe pămînt, iar ceea ce a rămas pe pămînt sînt niște simple còpii, tot atît de frumoase cum sînt și statuile adevărate. Spre deosebire de pămînteni, cărora le place uneori să rupă statuilor cîte un picior, o mînă, nasul, ori să le taie capul, farfurideii din satul acesta, unde fiecare își are nașul, le îngrijesc cu cea mai mare dragoste și plăcere.

La argumentele lor n-am avut ce să mai răspundem, așa că ne-am lăsat păgubași ; am privit și am atins chiar cîteva statui. Oricum, eram mîndri că sîntem singurii pămînteni care se puteau, o clipă, opri în fața marmurelor și a pietrei lucrate cu durere.

Farfurideii satului se plimbau pretutindeni ; erau foarte surîzători și bine-crescuți. Mergeau de fiecare dată în grupuri enorme, fiindcă fiecare dintre ei, care era naș, își avea nașul. Se întîmpla ca unii să fie nașul mai multor farfuridei chiar, și, cum fiecare naș își avea nașul, vă închipuiți ce cîrduri se formau !

Numai copiii pînă la vîrsta de paisprezece ani nu-și luau nașii după ei, nu fiindcă nu-și aveau fiecare nașul lor, ci pentru că pînă la vîrsta aceea ei n-aveau voie să fie nași. Pînă la paisprezece ani ei mergeau la școală și învățau să facă plăcinte, fiindcă farfurideii din *satul unde fiecare naș își are nașul* mîncau numai plăcinte. Copiii învățau și ziua și noaptea, în patru schimburi, să facă plăcinte cu gogoși de nap, cu pătlăgele vinete culese din arborele de pătlăgele albe, cu salată din iarbă de mare calitate, culeasă în munți și tot așa vreo opt sute opt feluri de plăcinte, după care farfurideii din satul în care fiecare naș își are nașul se dădeau în vînt.

Eu nu vă pot descrie în nici un fel cît de grozave erau aceste plăcinte, fiindcă ar trebui să scriu o întreagă carte numai spre a le da numele ; ele erau făcute în cele mai curioase forme : de melci cu aripi, de pasăre liră fără coadă, în formă de pui care se încălzește în frigare și te scoală, cînd cîntă, cu miezul nopții în cap, în chip de plăcintă mîncată de altă plăcintă, sau de cuc care după ce cîntă nu mai cîntă.

Într-un cuvînt, satul era o minunăție de sat și se întindea pe cele șapte coline așezate peste alte coline. Acolo ajungeau toate drumurile de la orice răspîntie și din satul acesta, unde fiecare naș își are nașul, plecau în toate părțile mirosurile nemaipomenite ale plăcintelor, cu coptul cărora se ocupau copiii care mergeau la școală înveșmîntați în halate de vanilie, încălțați cu sandale de halviță și de zahăr ars, purtînd ciorapi groși de cozonac, cînd bătea vîntul, și haine colorate din aluaturi peste care mulți aruncau cîte un praf de copt. Ei purtau chipiu din foi de plăcinte, pe care-l ridicau de pe cap ori de cîte ori salutau pe cineva, mănuși din baclavale și sarailii, iar cei care voiau să facă pe fumătorii țineau în colțul gurii ciubuce colorate sau susan. Peste costum își răsfrîngeau gulerele albe de frișcă în care înotau căpșuni și zmeură — astfel mergeau țanțoși prin sat, salutînd totdeauna grupurile de farfuridei, unde fiecare naș își avea nașul.

În satul farfuridelor unde fiecare naș își avea nașul, iar copiii se ocupau cu făcutul plăcintelor, am rămas încă o oră să admirăm un castel, din timpul primei dinastii de împărați farfuridei. Castelul se afla clădit pe o piatră uriașă, în mijlocul unei păduri de peri mălăieți în care creșteau gogoșari, ciuperci à la greque, iar în cuiburile de pe crengi puii cu mujdei își așteptau, cu ciocurile deschise, părinții să le aducă hrană.

În această pădure se amenajase chiar un parc cu animale și păsări rare : pisica albă care merge noaptea pe acoperișe pe bicicletă, motanul profesor care dă lecții la universitatea de mieunat menuete și care își poartă mustățile de gală în geantă, rinocerul cu pistrui pe față, maimuța (cu trei picioare în față și unul în spate) care cîntă pe nas, ursul care fuge ca trenul, vulpea care doarme în coadă, iar cînd nu doarme valsează pînă cade jos ; într-o cușcă specială este ținut purcelul în untură (ca și rața pe varză), iar pentru căpățînile de ceapă sînt amenajate vizuini. Cățeii de usturoi nu ies din bîrlog decît noaptea și latră către vecinii lor, papagalii cu mustăți care traduc orice cuvînt dorești în limba lor.

Lîngă parc există o mică fabrică unde se fac pijamale din pieile zebrelor care plîng ; iar din pieile zebrelor care rîd se fac sandale.

Prin parc trece un trenuleț ca un morcov, cu aripi de rachetă, în care sînt plimbate gîștele care au salvat Capitoliul și viezurii bărboși, care iau lecții de pian.

Viței gemeni care se plimbă pe pereți sînt păziți de pisicile-vizitii, care poartă pe cap basmale cu ciucuri, sau de iepurii-grăniceri, care cînd le este teamă de ceva trag alarma strîngîndu-se de gît cu cravata de care nu se despart nici cînd dorm. Ei, dar vă rog să vă închipuiți că v-am pomenit aici doar cîteva animale mai puțin ciudate, mai puțin fioroase...

Douăzeci de farfurii uriașe formau castelul cu creneluri și ferestre mici, cu terase enorme. Un castel lung de aproape un kilometru.

— Aici farfurideii fac filme, ne spuse LA.

— Da ? Aici se fac filmele ?

— Vreți să vedeți cum se fac la noi filmele ?

— Sigur, sigur că vrem !

— Eu credeam că aici este un muzeu.

— Dar ce fel de filme se fac ?

— Tot felul de filme : o să vedeți.

Am intrat într-o sală lungă de vreo cincizeci de metri : zece farfuridei, la distanțe egale, ședeau nemișcați, apoi ca la comandă se repezeau și luau din lăzile pe care fiecare le aveau în față : mîini, picioare, capete, ochi, furculițe, copaci, fetițe de farfurideu, obiecte și ființe întregi sau fărîmițate.

— Vedeți, la noi, spuse LA, pentru a vedea pe ecran un cap sau o mînă nu avem nevoie de un farfurideu întreg. Găsim un cap plecat la plim-

bare fără farfurideu, ori o mînă de hoţ tăiată cu satîrul pentru pătlăgele mov şi apoi filmăm după cum avem nevoie. Ceea ce se filmează în natură nu-i altceva decît parcul şi pădurea castelului ; acolo se fac de obicei filmele cu jumătăţi de cai.

Am rămas o clipă descumpăniţi. Am pătruns într-o nouă încăpere unde se turna un film despre pămînteni.

— Ce mai faceţi ? ne întrebară farfurideii care lucrau de zor.

— Ne plimbăm ; dar de unde ne cunoaşteţi ?

— Cum de unde ? Pînă acum am făcut un film care va dura o oră şi jumătate. Încă vreo cîteva minute şi vom ajunge la sfîrşit. O să fie un film-bombă.

— Film-bombă ? Aşa se spune şi pe pămînt, am zis eu bucuros.

Veni un farfurideu care înota într-o farfurie adîncă, pe rotile, în care era multă ciorbă de peşte.

— Mai am de prins un peşte cu dinţii de fier, spuse el. O clipă !

Prinse peştele, îl înfulecă, apoi se ţinu de marginile farfuriei care era împinsă de alţi doi farfuridei.

— Ei, ce ziceţi, ni se adresă el, zîmbind. N-ar fi bine ca în finalul filmului să zîmbiţi aşa ?

Ne arătă cum să zîmbim, ceea ce era aproape înfiorător şi imposibil. Atunci ne-am dezmeticit şi ne-am dat seama că tot ceea ce se petrecuse cu noi, în acea călătorie, farfurideii filmaseră în amănunt.

— Zîmbiţi ! ne spuse el, hotărît.

— E bine ? întrebă Mariove, puţin speriată. Apoi îmi şopti :

— Sir, vreau să ajungem acasă !

— Şi eu abia aştept să alerg pe dealuri, la rîpa noastră şi să-i sărut pe cei de acasă !

— Aşa, aşa, foarte bine ! Tăiaţi-le capul acum ! porunci el din nou şi filmaţi-i zîmbind. Ah ! Ce grozav ! Am terminat filmul ! Va fi cel mai grozav dar pe care-l vom trimite pămîntenilor !

Şi astfel capetele noastre zburară, iar cînd ne-am trezit din vis auzirăm cum lîngă rîpă un om bătea coasa şi cosea iarba, iar sunătoarea umplea aerul de clinchete şi de parfumuri...

— Ah, cît de bine e aici ; sîntem atît de aproape de casă, murmură Mariove.

A venit o toamnă fără de sfîrşit, lungă ca un fluviu pe care se plimbă pirogi iuţi, fantastice, trecînd dinspre izvoare către păduri şi aruncînd spre întinderile pămîntului poveri de soare, miracole şi fericiri între animalele pregătite pentru somn. Frunzele cădeau de luni de zile, leneşe, tremurătoare ca nişte dantele, uneori în stoluri de curcubeie, alteori cutremurînd întinderile de arbori cu foşnetul de vulpe plîngătoare, lîngă izvoarele seninătăţii. Aşa, căzînd, frunzele se opreau pe pămînt şi nici o picătură de ploaie nu venea să le cutremure coloritul. Iarna era atît de departe, încît *Prietenii Prietenilor Tuturor Prietenilor* spuneau că această neserioasă întîmplare, care se numeşte *iarnă*, a rămas ascunsă într-un tablou celebru.

Se zvonise că pictorul care făcuse tabloul acela celebru, în care închisese într-o bună dimineaţă iarna, îşi adusese de pe muntele vecin, în curte, acest anotimp şi s-a apucat să-l picteze. Şi pictorul a pus atîta patimă în pictura sa, atîta dragoste, încît către seară soarele dogorea, pomii înfloreau, paseri măiestre se alergau printre arbori, cîntînd cu fast şi ciugulindu-şi penele presărate cu toate culorile lumii. Astfel iarna a rămas în tabloul său

pentru cine știe cîte zile și ani, sau poate chiar secole. Pictorul era stăpînul ei și pesemne că ținea atît de mult ca în casa lui să păstreze iarna, încît nu s-a îndurat să-i mai dea drumul să plece pe nici un munte sau pe vreo cîmpie.

Dar *Prietenii Prietenilor Celor Care Sînt Prieteni* făcuseră un club al copiilor care doreau să readucă iarna. Se dădea chiar un premiu — o sanie de argint — celui care ar fi adus-o îndărăt pe pămînt. Lucru sigur, pictorul era celebru, dar nimeni nu știa unde șade, nici cum îl cheamă. Toți prietenii celor care sînt prieteni și vroiau să vină iarna, spuneau că acest anotimp furat trebuie întors pe pămînt, fiindcă altfel copiii vor uita să se mai dea cu sania, cu patinele, cu schiurile, pe scînduri, pe bocanci și acest lucru însemna, fără doar și poate, sfîrșitul copilăriei. Ori ei doreau ca, chiar dacă nu se mai putea ca oamenii să fie vreodată copii, să mai aibă cel puțin un anotimp înainte de a deveni maturi, în care să se mai poată juca și alerga pe patine.

Căutaseră cu toții iarna și n-o găsiseră. O căutaseră în păduri, în ape, în munți, pe dealuri, dar nimeni nu știa să le arate unde este casa acelui pictor.

Pentru Mariove și Sir toamna era cel mai frumos anotimp de pe lume ; într-o zi, mergînd în capitală, au vizitat și ei clubul *„Prietenii Prietenilor Celor Care Sînt Prieteni Și Vor Să Vină Iarna"*. Văzînd că toți copiii sînt triști, că plîng și nu-și doresc decît un singur lucru — să se mai joace încă un anotimp — s-au înscris printre membrii acestui club. Le-au povestit cum au zburat în farfurii zburătoare și au ajuns în locuri unde

există doar un singur anotimp sau două, în zadar le-au spus de mașinăriile inventate de acești oameni și multe alte, fiindcă *Prietenii Prietenilor Celor Care Sînt Prieteni* nu voiau să audă nimic, să creadă că nu-i nici un rău dacă n-o să mai vină iarna.

Atunci Sir și Mariove le-au făgăduit că ei le vor aduce iarna, să poată cu toții să se mai joace încă un anotimp, înainte de a deveni mari.

— Dar avem neapărat nevoie de sprijinul vostru, spuse Mariove ; fără voi ne-ar trebui prea multă vreme să descoperim casa pictorului care ține ascunsă iarna.

— De aceea, continuă Sir, trebuie ca mîine în zori să luați fiecare de acasă toate pălăriile pe care le găsiți și să le aduceți la club.

A doua zi, toți copiii au adus pălării și le-au înșirat, multicolore, în curtea clubului.

— Acum, fiecare să se urce în pălăria pe care a adus-o. Noi vom trece prin fața tuturor și le vom da cîte o pilulă fermecată, din care avem o mulțime de la prietenii noștri, farfuridei. Pe loc vi se va împlini această dorință și vom găsi sigur iarna, spuse Sir.

— Vom putea zbura ? În pălării ?

— Da, o să pornim în pălării zburătoare.

Ca la un semn toți copiii sorbiră pilula și simțiră cum ard de dorința să zboare și să descopere locul unde e închisă iarna.

Văzură păduri, rîuri, sate și castele, în zborul lin al pălăriilor, dealuri și munți. Oamenii se uitau spre cer și se minunau, arătînd cu mîinile-ntinse spre pălăriile în care navigau copiii.

Toate pălăriile treceau ca un mare stol şi către prînz se zări un oraş plin cu lujere de turnuri, plin de cupole colorate şi acolo, pe o stradă, coborîră toate pălăriile şi copiii se-ndreptară înfrigurați către o vitrină. Un tablou mic ascundea, între ramele sale aurite, iarna !

Citiră cu toţii firma. Era un anticariat. Intrară şi cerură tabloul care nu costa decît un ban. Dar se întîmplă ca nici unul dintre copii să nu aibă un ban la ei şi atunci Mariove aduse pălăria ei, o puse pe creştetul bătrînului anticar ; uluit de fermecătoarea pălărie, acesta-i făcu imediat cadou tabloul care costa numai un ban, apoi Mariove se îmbarcă în pălăria zburătoare a prietenului ei. Toţi zburară pe deasupra oraşului, mai departe, tot mai departe, înapoi, spre casă.

La apus sosiră-n capitală şi coborîră în curtea clubului. Sir scoase dintre rame iarna şi iarna începu să se întindă strălucitoare în curte, peste oraş, peste dealuri, peste păduri. Atunci *Prietenii Prietenilor Celor Care Sînt Prieteni* se îmbrăţişară de bucurie că se vor mai juca încă un anotimp, pînă vor deveni mari şi aduseră sania de argint pentru Sir şi Mariove, îi urcară în ea şi astfel copiii plecară departe, la ţară, de unde veniseră.

CUPRINS

Arborele fermecat 7
Zîna care avea grijă de vulpi 16
Călătorie în căsuţele de rouă 22
Cum s-au întîlnit Sir şi Mariove cu Şoricelul cu Fes 29
Povestea motanului Mirel şi a pictorului de crocodili 33
Domniţa 38
Farfurideii 44
Prima călătorie în farfuria zburătoare a lui LO 51
Povestea broaştei Luly, a maimuţei Betty, a leului Dedy, a şarpelui Sessy şi a papagalului Moly 57
Sir şi Mariove 65
Cum au îngheţat nişte cai în toiul verii 69
Gînditorul de aur 75
Cum a cîntat Sir într-o noapte la pian . . 79
Mariove-domniţa şi nepoţii farfurideilor . . 84
Întîmplări în oraşul cu turnurile în nori . . 93

Mari minciuni 100
Cum am salvat floarea fericirii 108
Umbra care călca pe două dealuri deodată . 113
Sir şi Mariove salvează satul 117
Farfuria albă 121
Pe domeniile din farfuria zburătoare . . . 125
Oraşul Farniente 130
În faţa farfurizorului 134
Soarele din Farniente 139
Inspectorul şef al omletei 142
La cinematograful cu pisici 146
Insula arheologilor 151
Orăşelul farfurideilor
care-ţi luau orice piatră de pe inimă . . 155
Farfurideii care-şi iau nasul la purtare . . . 160
Prinţesa cu două capete 164
Satul în care fiecare naş îşi are naşul . . . 171
Minunata aventură 174
Pălării zburătoare 178

Lector GEORGETA PĂSĂRIN
Tehnoredactor: ION PANAITESCU
Apărut 1972 Comanda nr. 205 Tiraj 23 300 Broşate 22 300 + legate 1/1 1 000. Coli de tipar 16,25

Tiparul executat sub comanda nr 1/460
la Întreprinderea poligrafică
„13 Decembrie 1918"
str. Grigore Alexandrescu nr. 89—97
Bucureşti
Republica Socialistă România

Lei 3,75

EDITURA ION CREANGĂ